

KLASİK SÜPERNATÜREL KORKU DİZİSİ - 1

HAYALET ÖYKÜLERİ

ALICE & CLAUDE ASKEW

MİTRA

HAYALET ÖYKÜLERİ

Klasik Süpernatürel Korku Dizisi: I

Alice & Claude Askew
HAYALET ÖYKÜLERİ

İngilizce'den çeviren:
İBRAHİM ŞENER

Mitra Yayınları

© Mitra Yayınları
HAYALET ÖYKÜLERİ
Orijinal Adı: **Alymer Vance: Ghost-Seer**

Mitra Yayınları
1. Basım: Ağustos 2010

Yayıncı: **Ali Öztürk**
Çeviren: **İbrahim Şener**
Kapak Tasarımı: **Y. Bora Ülke**
Sayfa Tasarımı: **Adem Şenel**

Yayıncı Sertifika No: 16231
ISBN: 978-605-5752-09-5

Baskı ve Cilt: Anadolu Ofset – 0212 567 13 89
Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sit. No: 81/87
Topkapı – İstanbul

Yayın Hakları Mitra Yayınları'na aittir. Yayıncının izni olmaksızın çoğaltılamaz.
Kaynak göstermek koşuluyla alıntı yapılabilir.

© Mitra Yayınları
Selamiali Mah. Şetaret Sok. No: 4/A
Üsküdar / İstanbul
Tel: 0216 391 91 16
e-mail: mitrabilgi@yahoo.com

İSTİLACI

‘Ne mükemmel bir mehtaplı gece!’ sözcükleri döküldü Alymer Vance’in dudaklarından, ardından döndü ve bana tuhaf tuhaf baktı.

Biz Surrey’de aynı küçük handa konuklardık ve hoş kokuların olduğu serin ve güzel bahçede oturuyorduk.

‘Ay ışığı olması seni etkiler mi?’ diye sordu Vance. ‘Böyle bir gece seni belirsiz arzularla doldurur mu? Evrenin sırrını keşfetmek için yüreğin bir özlemle dolar mı?—Ya da belki de geleceği öğrenebilmek için.’

‘Evet,’ diye yanıtladım yavaşça, ardından ona döndüm. ‘Sen derin bir spiritüel fenomen çalışması içindesin değil mi Vance? “Hayalet Dairesi” adına yıllardır araştırma yürüttüğünü duymuştum.’

Vance başını salladı. ‘Hayır, hayır’ diye yanıtladı alelacele. ‘Sen bununla gerçekten ilgilenmiyorsun, Dexter. Sen bir avukatsın. Bu tür şeylere, hortlaklara veya hayaletlere inanmazsın.’

‘Sen burada yanılıyorsun’ diye karşılık verdim. Konu beni derinden ilgilendiriyor ve bu gece tam da bir hayalet öyküsüne uygun bir gece. Gökyüzünde beyaz, büyümlü bir ay var. Ağaçlar uzaktan acayip görünüyor ve rüzgar onların dallarını tuhaf bir şekilde sallıyor.

Aylmer Vance gülümsedi. O meraklı bir adamdı. Uzun boyluydu, solgun fakat sıradışı ilginç bir yüzü vardı. Gözleri parlak maviydi, çok keskin bir bakışı vardı. Elleri ince ve uzundu. Yüzünde genellikle sert bir ifade görünüyordu. Bu rahatsız edici olmayan bir sertlikti. Ancak sesi, tarzı ile tuhaf bir tezatlık oluşturacak şekilde esnekti. Ve ben onun insanı kendine esir eden kişiliğinin etkisi altındaydım.

Biz yaklaşık iki ay önce bir akşam yemeği partisinde ilk kez karşılaşmıştık. O bana bir hayalet-habercisi olarak tanıtılmıştı. Hayalet avcılığı onun ilgi alanıydı. Ve tesadüfen şimdi Surrey’de aynı handa bulunuyorduk. Ben buraya balık avlama amacıyla gelmişim. Fakat Aylmer Vance ile karşılaştığım için tüm vaktimi Magpie Hanında geçirmeye karar vermişim.

Biz karşılaştığımızda birbirimizi tanımıştık. Aynı yuvarlak masada karşılıklı olarak akşam yemeği yemiştik. Şimdi ise sigara içmek amacıyla hanın bahçesine çıkmıştık ve konuşarak dostluğumuzu ilerletmeye çalışıyorduk. Amacımız aramızda gerçek bir dostluk oluşturabilmektir. Ancak bana Vance’in çok nadir olarak dost edindiği söylenmişti. O genelde yalnız yaşayan ve her konuda kendi kendine yetebilen biriydi. Essex’te bir yerde eski bir Gregoryen eve sahipti, fakat İngiltere’de çok fazla durmuyordu. O tam bir gezgindi –doğuştan bir gezgin– ve söylemeye gerek bile yok ki o bekardı.

‘Eğer gerçekten ilgileniyorsan sana yaşadığım üç veya dört tuhaf deneyimi anlatabilirim. Spiritüel fenomenlerle ilgili olduğum araştırmalarım boyunca birkaç tane sıradışı olay yaşadım.’

Aylmer Vance konuşurken sigarasını kendinden uzaklaştırmıştı. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

‘Bazı büyüleyici gezilerde bulundum,’ diye devam etti. Bunlar sırasında her türden garip insanlarla karşılaştım. Birkaç tane sahtekarlık durumu ile karşı karşıya geldim. “Medyum” olarak kendini tanıtan

bazı kişilerle görüştüm. Onlar çeşitli evlerde hayalet olduğunu öne sürüyorlardı ve bunların “avlanması” yönünde telkinde bulunuyorlardı. Ben de bir veya iki kez buna kesin olarak inanma noktasına geldiğimi kabul etmeliyim—ancak benim kendi gözlerimle gördüğüm veya kendi kulaklarımla işittiğim herhangi bir şey olmadı.’

Vance konuşmasına ara verdi ve uzun ince elini benim kolumun üzerine koydu.

‘Gidelim ve bahçenin sonundaki yazlık bölümde oturalım ve sana altı yıl önce en sevdiğim iki arkadaşımın başına gelen şeyi anlatayım. Bunlar Annie Sinclair ve onun kocasıydı. Ben Sinclair trajedisinden çok etkilenmişim. Aslında benim psişik araştırmalara ilgi duymama sebep olan Sinclair vakası olmuştu. Bu konu tamamıyla gizem yüklüydü ve benim kendime bile açıklayamadığım gizemli durumlar söz konusuydu. Ben gerçekte ne olup bittiği konusunda hâlâ karanlık bir noktadayım.’

Alymer Vance’in ses tonunda son sözcüklerini söylerken bir vurgu vardı. Gözleri uzaklara dalıp gitmişti.

‘Evet, sana Sindair’lara ne olduğunu söyleyeceğim,’ diye yineledi. ‘Benim öyküm bunu sana kesin olarak kanıtlayacak. Bizim çok az şey bildiğimiz güçler ile haşır neşir olmanın ne denli tehlikeli bir şey olabileceğini de kanıtlamış olacak.’

Elini hâlâ benim omzumun üzerinde tutarak beni yazlık bölüme doğru yönlendirdi. Burası bahçenin hemen altında olan bir yerdı. Ağaçlarının kokusunun nasıl olduğunu hatırladım—havada hafif hafif esen tatlı bir rüzgar vardı ve bunun etkisiyle ağaçların dalları sallanıyordu.

Yazlık bölüme gidince oturduk ve ben bir sigara yaktım. Ay ışığı bu gece her zaman olduğundan daha parlak görünüyordu. Tüm bahçe ışılandırılmıştı. Ancak ağaçlar uzakta belli belirsiz görülüyordu. Kendimi biraz tedirgin hissettim. Hâlâ yanımdaki dostumun öyküye başlamasını bekliyordum. Onu dinlemek için sabırsızlanıyordum.

‘George Sinclair biz Oxford’da iken benim en iyi arkadaşımdı,’ diye başladı Vance, ‘ve Magdalen’den ayrıldıktan sonra bizim dostluğumuz devam etti, biz arada sırada birbirimizi görmeye devam ediyorduk. Ardından ben iki veya üç yıllığına yurtdışına gittim. İngiltere’ye geri döndüğümde George’un benim için büyük bir haberi vardı. O İskoç bir kızla nişanlanmıştı. Kızın adı Annie Riddell idi.’

‘Düğün için İskoçya’ya gittim. Aslında ben George’un en iyi dostuydum ve onu gelinden kıskandığımı itiraf etmeliyim, Annie düğün gününde genç bir tanrıça gibi görünüyordu. Uzun boylu ve sarışındı. Çok sevimli bir yüzü ve çok tatlı mavi gözleri vardı; yüzünde çok dingin bir görünüm vardı. George ise bunun tam tersiydi—o çok kayıtsız biriydi. Zayıf, çelimsiz bir hali vardı. Ancak ona delicesine aşıktı, her ikisi de birbirlerini çok seviyorlardı—aralarındaki aşk bir kadın ile bir erkeğin olabilecek en yüksek yoğunlukta birbirlerine sevgi beslemesi seviyesindeydi. Ben altı ay boyunca onlarla birlikte kalmak için Wiltshire’daki evlerine gittim. Bu dönemde benim orada bulunmamdan kaynaklanan herhangi bir memnuniyetsizlik ile karşılaşmadım. Onlar birbirlerine çok düşkün olan bir çiftti. Ancak ben Annie’nin George’a karşı biraz mesafeli davrandığını gözlemlemiştim. O tam anlamıyla mutlu görünmüyordu. George ise kendi açısından kendisini tamamen Annie’ye adanmış görünüyordu. Onun Tanrı’nın yarattığı yeryüzü üzerindeki en güzel ve en mükemmel yaratık olduğunu düşünüyordu. Gün boyunca açık bir şekilde ona tapıyordu ve Annie kocasının kendisine karşı olan bağlılığı nedeniyle çok memnun görünüyordu. Eğer bu kadar güzel olmasaydı onun sıkıcı bir kadın olduğunu düşünebilirdim çünkü o kendi fikrine sahip görünmüyordu. O çok güzel görüldüğü için onunla uzun uzun sohbet etme gereği duymuyordunuz. Onu seyretmek, saatlerce ona bakmak mutlu olmanız için yeterliydi. Güzel bir tabloya bakar gibi aynı keyif içinde saatlerce ona bakabilirdiniz.’

Vance bir süreliğine konuşmasına ara verdi. Doğrudan ağaçların bulunduğu yöne doğru bakıyordu. Ardından aniden çok çabuk bir hareketle bana doğru döndü.

‘Evet, onlar son derece mutlulardı. Onlar evliliklerinin ilk üç veya dört yılı boyunca çok mutlulardı. Ancak olağanüstü görünen bu mutlulukları aradan bu kadar zaman geçmesine karşın bir bebek ile pekiştirilmeyince biraz hayal kırıklığına dönüştü. Aralarındaki etkileşim artık eskisi gibi değildi. Bu durum onların derin bir hüsrana içinde olmalarına neden oluyordu. George bu durumun nedenini öğrenmek için çeşitli okült araştırmalarda bulunmaya başlamıştı. Bu sorunu aşmak için tıp dışı yöntemleri araştırmaya girişmişti.

‘Okült konular her zaman için onu büyülemişti. Çocukluk yıllarından itibaren bu tür konulara karşı aşırı bir merak içinde olmuştu. Sonrasında bir gün George arkeoloji alanında çalışan bir arkadaşı ile bir mülk konusunda konuşmuştu. Burası Grey Towers bölgesinde bir araziydi. Burası bir zamanlar İngiliz Mezarlığı olan bir yerdi.

‘George bu arkadaşıyla birlikte bir el arabası edinerek bu bölgede kazılar yapmaya başladı. Ve onun çabaları sonuçsuz kalmadı. Bir süre sonra iki ağır altın bilezik buldu. George bu durum nedeniyle son derece heyecanlanmıştı. Onun bu bileziklerin bazı Druid rahibelere ait olduğuna dair bir teorisi vardı. Ve oraya bir medyum götürdü. Bu kişi tüm arazi üzerinde kendi yöntemiyle araştırma yaptı. Sonunda bunun rahibelere ait olmadığını açıkladı. Bilezikler bir İngiliz prensesine aitti. Bu, çok güzel fakat kıskanç bir prensesti. Tuhaf bir aşk acısı çekmiş olduğu için kötü kalpli olmuştu ve sevgilisi tarafından öldürülmüştü.

‘George artık kendisinin de okült güçlere sahip olduğuna inanıyordu. Ve Annie –söylemeye gerek yok ki– medyuma yaptıkları ziyaretlerde her zaman onun yanında olan biri olarak bu konuda kocasına destek veriyordu.

‘Aslına bakılırsa Annie zaten oldum olası bu tür konularda çok ilgili birisi değildi. O eşinin ilgisi nedeniyle bu konulara bulaşmıştı ve bir şeyler öğrendikçe ilgisi yavaş yavaş artmıştı. Ancak kısa bir süre sonra bu tür konular onu korkutmaya başlamıştı. Hassas bir kadın olarak okült çalışmalarda bulunmanın belli bir tehlike içerdiğini sezinlemeye başlamıştı.

‘Bunun yanı sıra –bir gün bana söylemiş olduğu üzere– ölü erkeklerin ve ölü kadınların ruhlarının George ile konuşuyor olması düşüncesi onun hiç hoşuna gitmiyordu. Annie kocasının gitgide daha tuhaf bir ruh hali içinde olduğunu düşünmeye başlamıştı. Onunla iletişim kurmada gün geçtikçe daha fazla zorlandığını hissediyordu. Sonrasında benzer bir gücün kendisinde de olduğuna inanmaya başladı. Artık ölülerin ruhu kendisini de ziyaret ediyordu. Ancak bu durum Annie’yi çok korkutmuştu.

‘Bir süre sonra bunlardan kurtulmak için yoğun bir şekilde dua etmeye başlamıştı. Ancak yine de bu durum onun canını sıkıyordu. Yavaş yavaş ruh hali kötüleşiyordu. Annie artık her akşam bir trans durumuna geçmeye başlamıştı—kocasının bu deneyimi yaşamasından rahatsız değildi. Bütün bunların karısının sağlığı üzerinde korkunç sonuçlar doğurabilecek bir durum olduğunun farkına varamıyordu. Böyle bir durum Annie’nin tüm sinir sistemini olumsuz olarak etkileyebilecek bir görünüme bürünmüştü. George diğer dünyanın sırlarını vaktinden önce öğrenmenin verdiği heyecanla bu durumun farkında değil gibiydi—ruhlar dünyası ile bizim dünyamız arasında bir bağ kurulmuş olması onun için en önemli görülen şeydi.

Vance konuşmasına ara verdi. Bir sigara yaktı ve derin bir nefes aldı.

‘Ben George’u çok fazla suçlamıyorum. O bilinmeyen dünyaların içine dalan bir kaşifti ve tıpkı diğer kaşifler gibi kendini ve en yakındakileri tehlikeye atabilecek kadar gözükaraydı. Annie’nin translarının tamamen gerçek olduğunu düşünüyordu. Ben bir an için bile onun söylediği şeyleri

uydurmuş olabileceğine bir ihtimal vermedim; bunun yanı sıra o böyle bir şey yapabilecek bir kadın değildi—o hiçbir konuda inanmadığı herhangi bir şeyi söyleyebilecek biri değildi.’

‘Peki sen bu transların gerçek olduğunu düşünüyor muydun?’ diye sordum.

‘Evet, öyle düşünüyordum,’ diye yanıtladı Vance. Biraz öne doğru eğildi ve kaşlarını çatı; ben onun solgun yüzünün ay ışığı gibi göründüğünü düşünmüştüm—gerçekten de yüzü son derece beyaz görünüyordu. Ellerini sıkı sıkıya birbirine kenetlemişti; bu öykünün onu derin bir şekilde etkilediği belliydi. ‘Ben Annie’nin tuhaf translarıyla derin bir şekilde ilgiliydim. Altın bileziğin sahibi olan İngiliz prensesin ruhu onunla konuşmuştu.

‘O tutkulu bir aşk yaşamış olmaktan dolayı pişmanlık duyduğunu söylemişti—yeniden canlı olmak ve toprak üzerinde yürümeyi diliyordu. Kendisinin vurdumduymaz bir yapıda olduğunu ve ruha işkence çektiğini kabul ediyordu. Onun tek isteği bunlardan arınmak ve maddesel varlığını geri kazanmaktı. George bir zaman sonra prensesin ruhunun karısını ele geçirdiğini düşünmeye başlamıştı—o eşinin bedeni içinde canlanma uğraşı içindeydi. Aslında Annie’nin yaşamdaki yerine geçmek istiyordu. Onun dilini konuşmak, onun yaşantısını sürdürmek ve onun gibi olmak istiyordu. Bütün bunların Annie’nin dudaklarından dökülmesi tam bir şok etkisi yaratmıştı. Zavallı kadın bilincini yitirmiş olarak prensesin isteklerini ifade ediyordu.’

Vance koltuğunda oturma şeklini değiştirdi—onun dudakları titremişti. Yüzü daha da solgun görünüyordu. Bu bir insanın yüzünün solgun olabileceğinin çok ötesinde bir durumdu.

‘İkinci veya üçüncü seanstan sonra, onlar durumun ciddiyetinin daha fazla farkına vardılar. Ölmüş kadın tutkulu bir dille konuşuyordu ve onun istediği şey bunu yapmak için hiçbir şeyden çekinmeyeceğini ortaya koyuyordu. O, Annie’nin ruhunu gitgide daha fazla olarak ele geçirmeye başlamıştı. Annie’nin bedenine yerleşmek ve yaşantısını orada sürdürmek konusunda kararlı görünüyordu. Ben ona bu seansları bitirmenin en doğrusu olduğunu söyledim, ancak o beni dinlemedi; George konuya olan ilgisini dizginleyemiyordu ve deneylere devam etmek için müthiş bir istek duyuyordu.

‘İki gece sonra onunla Annie konuştu ve artık daha fazla trans haline geçmek istemediğini söyledi. Son seanstan sonra prensesin ruhunun kendisini ele geçirmesinden kurtulmak için müthiş bir mücadele vermişti ve buna benzer bir çatışma durumunda olma riskine girmek istemiyordu.

‘O “İtiraf ediyorum ki George, ben çok korkuyorum,” demişti. “Ben prensesin benim bedenimi ele geçirebileceğine inanmaya başladım. O benim bedenimde yeniden yaşamak istiyor ve bunu yapacak güçte görünüyor—ben transtan sonra bile ondan tam olarak kurtulamıyorum. Sen bana uyanmam gerektiğini söylediğin zaman, ben uyanmak istiyorum fakat bu hiç de kolay olmuyor.”

George buna gülmüştü. Annie’nin çok aptalca konuştuğunu düşünmüştü fakat seansları durdurma isteği karşısında ciddi bir şekilde sinirlenmişti—kadının bunlara devam etmesi gerektiğini düşünüyordu. Onun görüşüne göre araştırmalarının ileri seviyeye taşınabilmesi için bunun mutlak surette yapılması gerekiyordu.

‘Annie uzunca bir süre bunu yapmama konusunda direndi. Ancak sonunda bir kez daha yapma konusunda ikna olmuştu. O yeryüzündeki en tatlı kadındı. Bir kez daha transa geçerek kocasının isteğini yerine getirmeye karar vermişti. George bu durumdan son derece memnundu ve sonunda o bir kez daha trans haline geçecekti. Annie koltuğa oturmadan önce bunun son kez olduğunu belirtmişti. George’un buna inanıp inanmadığını bilmiyorum fakat beni Grey Tower’a çağırdığında bunun karısının son seansı olduğunu ve mutlaka gelmemi istediklerini söylemişti. Eğer gelemesem şeytanın gücü altına girebileceği konusunda da bir yorum yapmıştı.’

Vance aniden ayağa kalktı. Çok halsiz ve bitkin görünüyordu; Sinclair trajedisi sanki kendi trajedisiymiş gibiydi.

‘Bütün bunların üzerinden yıllar geçmiş olmasına rağmen, sanki bugünmiş gibi, bunları tekrar yaşamak kendimi kötü hissettiriyor. Ben Grey Towers’da olanları düşündükçe kendimi bitkin hissediyorum. Anladığın üzere ben öykünün geri kalanını daha sonrasında George’dan dinledim.’

Vance yazlık bölümün kapısına doğru yürüdü. Onun ince yüzüne bakınca acı çektiği anlaşıyordu. Elleri hâlâ birbirine kenetlenmişti ve sonrasında ellerini birbirinden ayırdı.

‘Bir cumartesi gecesinde oturmuşlardı—bunu bana George söylemişti. Ben daha sonra tüm öyküyü onun ağzından dinledim. O Annie’yi bir kez daha transa sokmuştu. Annie aslında çok sinirli ve isteksizdi. Bunun nedenini anlamak hiç de zor değildi. Ancak bunun gerekli olduğu konusunda da kocası onu ikna etmişti. O önemli bir bağlantı görevi görecekti. George Annie’nin altın bilezikleri takması gerektiği konusunda ısrar etmişti. Kollarında bu ağır bilezikler olarak prensesin geçmişini daha kolay yaşayabileceğine inanıyordu. Annie kocasının çalışma odasındaki koltuğun üzerine oturdu. O olup bitenler konusunda pasif bir aracıydı: Ancak seans başlamadan önce daha önce söylemiş olduğu şeyleri tekrarlardı. George’a bunun son kez olduğunu ve bir daha asla seansa katılmayacağını belirtti. Bütün bunlar artık onun vücudunun dayanma direncini kırarak noktaya gelmişti. Oturmadan hemen önce bütün bunları çok anlaşılır ve net bir şekilde tekrarlardı—artık bu konunun herhangi bir şekilde gündeme gelmesini bile istemiyordu. Bunun kendisinden bir daha asla istenmemesi gerektiğini söylemişti. İddiaya girerim ki o bunları söylerken bir daha Annie’nin ağzından konuşma şansının olmayabileceğini hissetmişti. Onun çıplak ruhu Annie’nin bedenine bürünecekti ve Annie’nin mücadelesine rağmen onun içine yerleşecekti.’

‘Peki ne oldu?’ diye sözünü kestim meraklı bir şekilde. ‘Bayan Sinclair transtan çıkmakta zorluk yaşadı mı? Kalbi buna dayandı mı—yoksa o gece öldü mü?’

‘Keşke öyle olsaydı—Tanrı’dan öyle olmuş olmasını dilerdim,’ diye yanıtladı Vance acı bir şekilde. ‘Fakat daha kötüsü —çok daha kötüsü— Annie’nin başına geldi. İngiliz prensesin şeytani ruhu Annie’nin bedenini tamamen ele geçirdi ve oradan ayrılmayı reddetti. George Annie’yi uyandırdığında transtan çıkan kişi diğer kadındı. Bu tutkulu kadın adama karısının gözlerinden baktı ve adam Annie’nin korktuğu şeyin gerçekleştiğini anladı. İskoç kadının bedenini ele geçirmiş olan yeni yerleşimci oradan çıkmayı kesinkes reddediyordu. Durumun ne kadar korkunç olduğunu gözünde canlandırabiliyor musun Dexter?’

Vance bana döndü ve bir elini kolumun üzerine koydu. Parmaklarının titrediğini hissedebiliyordum.

‘Ben öyküme inandığımı sanmıyorum. Bütün bunlar sana inanılmaz geliyor. Ben kendim bile buna inanmakta güçlük çekiyorum; fakat George bana Annie’nin narin sevecen ruhunun bir daha asla onun bedenine geri dönemediği konusunda yemin etti—İngiliz kadın hiçbir zaman onun bedeninin dışına çıkmamıştı. Annie’nin yüzü gözlerinin önünde değişmişti—şeytanca bir ifade onun yüzüne hakim olmuştu. Bu durum tüm sahneye daha korkunç bir görünüm ekliyordu. Eşi olarak adlandırdığı kadın onu şiddetli bir aşkla sevmeye başlamıştı. Bu ateşli, sınır tanımayan bir aşktı. Sıcak, yanan öpücükler adam için dayanılması zor bir hal almıştı; artık ona sarılamıyordu. Onunla birlikte bir şeyler yemeğe korkuyordu ve nerede ne yapacağını bilemediği için ona karşı nasıl davranması gerektiğine karar veremiyordu. Kadın aniden kendi kendine mırıldanmaya ve şarkı söylemeye başlıyordu. George evin dışındaki insanların şarkı söyler gibi gözüktüğüne yemin etmişti—onlar kısıp mırıldanmalar şeklinde şarkı söylüyorlardı. Bu tam bir kabus gibiydi—korkunç bir kabus.

‘O gece kadın uykuya geçmeden önce George’un elini tutmuştu—bunu sanki onun gitmesine asla

izin vermeyecekmiş bir şekilde yapmıştı. Ve şafak vakti uyandığı zaman kendi kendine şarkı söylemeye başlamıştı. Tuhaf, duyulmamış bir şarkı söylüyordu. Saçlarını fırçalarken şarkısını mırıldanmaya devam ediyordu. Mükemmel altın sarısı saçlar Annie'nin en büyük cazibelerinden biri olmuştu. George kadın uyurken onun saçlarını seyredermiş. Ancak aynı saçlar artık ona ürkütücü gelmekteydi. Artık onlardan korkuyordu.

Vance tereddüt etti ve ardından tuhaf bir şekilde güldü.

‘Ben senin ne düşündüğünü biliyorum. Kendi kendine Annie Sinclair'in muhtemelen tuhaf bir zihinsel koşul içine girdiğini, tüm bu seansların onun psikolojik yapısında tahribata yol açtığını düşünüyorsundur. Kocasının ısrarları üzerine girişmiş olduğu bu durum onda derin bir çöküntü hali yaratmış olabilir diye tahminde bulunuyorsun. Onun davranışının tek açıklamasının böyle bir şey olabileceğini düşünüyorsun. George'un da durumdan fazlasıyla etkilendiğini ve bu tuhaf durum karşısında sarsıldığını düşünebilirsin. Böyle bir durum karşısında bütün bunları düşünmek gayet mantıklıdır. Bunlar aslında akla en makul gelen çıkarımlardır.’

‘Ben böyle düşünmedim,’ diye sözünü kestim. Ben durumu anlamaya ve anlamlandırmaya çalışıyorum. Peki seanstan sonra Bayan Sinclair'i hiç gördün mü?’

‘Evet, doğrudan Grey Towers'a gittim. George'dan acil bir telgraf almıştım ve ben Annie ile karşılaştığım zaman sanki bir yabancı ile karşılaşmış gibiydim. O her zaman için insanlarla arasına belli bir mesafe koyan ilginç bir kadın olmuştu fakat ben bunu George'a ifade etme cesaretinde bulunamadım. Sanki ters giden hiçbir şey yokmuş gibi davrandım. Yüce Tanrım, başka ne yapabilirdim ki! Annie'nin güzel bedenini sanki kötü bir ruh ele geçirmiş gibiydi. Bu, büyülü ve kötücül bir ruhtu. Annie'nin gözleri sanki hasta gibi bakıyordu. Onun bu görünüşüne güçlük katlanabildim ve dudaklarında zalimce bir gülümseme vardı. O George'u bir kedinin bir fareyi izlemesi gibi izliyordu ve onun elleri hiç hareketsiz durmuyordu. Kadın sıçrar gibi yürüyordu. Bu Annie'nin hiç yapmadığı bir şeydi. Ve onun giysileri üzerinde sanki paspal bir şekilde duruyordu.’

Vance yine benim yanımdaki koltuğa oturdu. O güçlükle nefes alıyordu; alnında boncuk boncuk terler birikmişti. Onun için çok sıcak bir akşamdı.

‘Bu korkunç bir şey değil mi Dexter?’ diye fısıldadı boğuk bir şekilde. ‘Korkunç değil mi? Gördüğün gibi, George ve ben Annie'nin bedeninin dişi-şeytan tarafından ele geçirilmiş olduğu konusunda hemfikiriz. Onun tatlı, narin, sevecen ruhu yerini bambaşka bir ruha bırakmıştı. Onun içindeki kötücül ruh dünyasal olarak onu ele geçirmişti ve bu istilacı asla buradan çıkmayı düşünmüyordu. Biz ikimiz de onun ruhunun geri dönmeye çabaladığını fakat bunu yapamadığını biliyorduk; ve biz –trajik bir şekilde– bunun bu dünyada sıklıkla olduğunun farkına varmıştık. Şeytan iyiliği fethediyordu. Ancak George'un açısından bakıldığında onun durumu daha da vahimdi. Şeytan onu parmağının ucunda istediği gibi oynatabiliyordu.

‘Yüce Tanrım—bu ne korkunç bir durum!’ Ben bu sözcükleri düşük sesle neredeyse fısıldayarak söyledim. Vance'dan dinlediklerim inanılması olanaksız bir öykü gibiydi—ancak o olağanüstü bir ikna edici tarzda anlatmıştı; ben merakla ona ‘Devam et, Vance—bütün bunların sonunda ne oldu?’ dedim.

‘Sonunda.’ Vance derin bir nefes aldı. ‘Şey, bu hiç de hoş bir son değildi, Dexter.’ O tekrar ayağa kalktı; ay ışığında son derece canlı görünüyordu. ‘Ben yaklaşık bir hafta boyunca Grey Towers'da kaldım—Aslında orada bir gün bile kalabileceğimi düşünmüyordum. Ancak Annie'nin bedenine yerleşmiş olan bu yaratık kendisini gerçek renklerinde göstermeye başlamıştı. George'un şimdiki karısı barbar ruhlu biriydi—o zalimliği seven ve zalimlik uğruna yaşayan bir kadındı. O George'un

köpeğini bir gün öldüresiye hırpalamıştı ve bunun tek nedeni çağırınca köpeğin yanına gelmemesiydi —bunun ne demek olduğunu anlayabiliyor musun? George bileğinden yakalayarak onu durdurana kadar bir sopayla köpeği dövmüştü. George kadını sürükleyerek kendi odasına götürmüştü ve ben o zaman onların arasında ne geçtiğini bilmiyorum. Ancak döndüklerinde kadının gözü korkmuş gibi görünüyordu. Ancak ertesi gün bir kuşu öldürmüştü. Bu Annie'nin evcil kanaryası idi. Kafesindeki kuşu yakalamış ve kasıtlı olarak kuşun boynunu sıkırmıştı ve bütün bunların tek nedeni kuşun onun canını sıkacak şekilde şakırmış olmasıydı. Benim o öğleden sonra hemen Grey Tower'ı terk etmem gerekiyordu—fakat George'un —ve aslında Annie'nin— hatırına orada kalmam gerektiğini düşünmüştüm.'

Vance kollarını kavuşturdu. Yeniden derin bir şekilde nefes aldı.

'İki gece sonra George'dan duyduğuma göre durum kötüden daha kötüye doğru gidiyordu. Kadın artık işin çığırından çıktığı şeyler yapıyordu. Grey Towers'daki hizmetliler bunun hemen farkına varmışlardı ve hanımefendilerindeki bu tuhaf değişikliğe bir anlam veremiyorlardı.

'Ardından George o gece bir trans daha yapmaya karar vermişti. Bundaki amacı kadının içindeki kötücül ruhu çıkarmaktı. Bu niyetini bana mektupla bildirmişti. Ancak sorun kadının trans için oturmayı reddetmesiydi.

'Kadın gitgide daha yabani ve daha barbar oluyordu diye eklemişti. Grey Towers'da merak uyandıran bir atmosfer olmuştu. Geceleyin tuhaf seslerin duyulduğu söylentisi etrafta dolaşıyordu. Tüm ev fısıldaşmalarla ve söylentilerle çalkalanıyordu. Bir gün önce korkunç bir fırtına olmuştu ve fırtına sanki doğrudan Grey Towers üzerinde patlamış gibiydi. Pencerede duran kadın fırtınaya bakarak gülüyordu. O iki köpeği uzaklaştırmıştı ve uzaktan onların uluma sesleri geliyordu. Onlar aralıksız bir şekilde uluyorlardı. Ve George evde güçlkle yalnızca bir hizmetkarı tutabilmişti. Komşular orada olağandışı bir şeylerin olduğunu anlamışlar ve görüşmeyi sonlandırmışlardı.'

Vance konuşmasına ara verdi.

'Ben doğrudan Grey Towers'a gitmeliydim, Dexter. Zavallı dostuma bir an önce yardım etmeliydim. Fakat bunu yapmadım—yapamadım. Ben de Georga'a uzun bir mektup yazdım. Onun psişik araştırmalar konusunda ünlü bir uzman olduğunu ve yardıma ihtiyaç duymadan Annie'nin bedenindeki şeytanı çıkarabileceğini yazdım. Ancak George bunu yapamayacaktı. Belki de o öyküsünün insanlar tarafından duyulması konusunda utangaçtı. Belki de kendisi tarafından fethedilmeyi ummuştu.

'Onun yaptığı şey Grey Towers'dan kendisini ve kadını uzaklaştırmaktı. Dortmoor'da küçük bir daire kiraladı, o ve kadın orada yaşamaya başladılar ve ardından olan uzun bir kavgaydı—günler boyunca ve geceler boyunca süren bir kavga. Adam kadını trans durumuna sokmak için yoğun bir çaba gösteriyordu. Fakat kadın kendisini bırakmayı reddediyordu ve tahmin edebileceğin gibi Annie'nin ruhu hâlâ arka planda belli belirsiz olarak kalıyordu. O olup bitenlerin sessiz ve ıstırap çeken tanığıydı.

'Onlar dairelerinde hiçbir hizmetkar bulunduramıyorlardı. Sabahleyin bir köylü kadın geliyordu ve temizlik yapıyordu. Ayrıca yapılması gereken basit yemek pişirme gibi işleri yerine getiriyordu. Yaz günleri boğucu bir sıcaklıkta geçiyordu. Ve George artık bana yazmaktan vazgeçmişti. Kendisini olup bitenlerin karanlığına bırakmıştı.

Vance koltuğunda oturuşunu değiştirdi. Elleriyle yüzünü kapatmıştı.

'Ben George'un sessizliğine dayanamıyordum. Olup bitenleri öğrenemiyordum ve sonunda Dartmoor'a gitmeye karar verdim. George'a geleceğimi bildiren bir mektup yazdım ve benim için

köyden bir oda ayarlamasını istedim. Ancak George bana gelmememi bildiren bir telgraf ile karşılık verdi.

GELMEMEN DAHA İYİ OLUR. ARTIK KİMSE BU KONUDA İYİ BİR ŞEY YAPAMAZ. LÜTFEN BİZİ YALNIZ BIRAKIN.

‘Böylece ben onları yalnız bıraktım. Ben—Ben onları yalnız bıraktım.’

Uzun bir sessizlik oldu, bu benim bozmak istemediğim bir sessizlikti. Rüzgarın esmesini ve dalların sallanmasının seslerini duyabiliyordum. Ağaçlar sanki inliyor gibiydi. Ağaçların acı kokusunu alabiliyordum.

Ay birdenbire bir bulutun arkasında kaldı ve Aylmer Vance ve ben karanlıkta yalnızdık ve ben ayın yüzünü saklamasından memnundum. O anda Vance’a bakmak istemiyordum ve onun da bana bakmak istemediğinden emindim.

‘Sen öykünün sonunu duymak istiyor musun, Dexter?’

‘Evet, istiyorum.’

‘Ben telgrafi aldıktan iki gün sonra kulüpte oturuyordum ve birdenbire sokakta gazete satan çocuğun bağırmasını duydum. O doğu Londra şivesiyle avazı çıktığı kadar bağıyordu: “Dartmoor’da korkunç cinayet, Dartmoor’da korkunç cinayet” ve ben ne olduğunu anlamıştım.

‘Hemen dışarı çıktım ve bir gazete satın aldım ve haberi okumaya başladım. Bay George Sinclair Dartmoor’da küçük bir daire kiralamış ve bir gece önce karısını öldürmüştü. O bıçağını kadının kalbine saplamıştı ve daha sonrasında kendisini de vurmuştu.

‘Cinayetin romantik tarafı ise katilin kurbanını öldürdükten sonra kadının ölü bedeni kendi yatak odalarına taşınması ve onu beyaz saten bir giysi ile giydirmesiydi. Altın sarısı saçlarını özenli bir şekilde taramıştı ve onun yanında mumları yakmıştı. Sonrasında bahçeye çıkmıştı ve neredeyse her çiçeği toplayarak onların hepsini cesedin ayaklarının yanına kocaman bir küme oluşturacak şekilde serpmişti; onun cinayet işlediğini ortaya koyacak hiçbir kızgınlık durumu yoktu. Gazeteler bu ilgi çekici durumu okuyucularına iletliyordu. Hiç kimse cinayetin gerçek nedenini bilmiyordu ve karısına böylesine sevgi gösterisinde bulunan bu adamın cinayeti neden işlemiş olabileceğini anlayamıyorlardı. Benim ağzımı kapalı tutmam durumunda da hiç kimse bu olayın içyüzünü öğrenemeyecekti. Ancak ben bu sırrı saklamadım.’

‘Onlar aynı gün gömülmüşlerdi. Jüri, doğal olarak, bunun “anlık bir cinnet” olduğuna hükmetmişti. Keşke onlar aynı mezarlıkta uyuyabilselerdi. Ancak bunu engelleyen hükümler vardı. Katil ve kurban birlikte yatamazdı; halka göre George Sinclair çok sıcak bir yaz günü cinnet geçirmişti ve karısını öldürmüştü. Ona karşı göstermiş olduğu sevgi gösterisi bu durumu değiştirecek bir şey değildi.’

Vance konuşmasına ara verdi, ardından tuhaf, neşesiz bir kahkaha attı. Elleriyle yine gözünü kapadı.

‘Benim anlattığım şey inanılmaz geliyor, değil mi Dexter? Bunu sindirmek hiç de kolay değil. Ben senden bunlara inanmanı beklemiyorum. George Sinclair ve ben korkunç bir yanılmanın kurbanları olduk. Seans için oturmak Annie’nin karakteri konusunda olumsuz etkide bulundu. Onun sinirleri aşırı derecede yıprandı ve isteri nöbetleri geçirmeye başladı. Bir süre sonra şeytanın kendisini ele geçirmiş olduğuna inanmaya başladı. Fakat bu trajedi yalnızca ona dair değil—bu herkes için korkunç bir trajedi, değil mi?’

‘Duyduğum en korkunç trajedi,’ diye tekrarladım. Ay yine ortaya çıkmıştı ve ben Aylmer Vance’ın benimle buluşan gözlerine baktım. Elimi uzattım ve onun kolunun üzerine koydum. ‘Sen inanıyorsun, değil mi?’ diye fısıldadı boğuk bir ses tonuyla. ‘Ölü kadının ruhunun –İngiliz kadının ruhunun– Annie Sinclair’in bedenini ele geçirmiş olduğuna inanıyorsun değil mi? Sen benim hissettiğimi

hissediyorsun—George, Annie Sinclair’ın dünyasını aldığına inandığı kadını öldürerek doğrusunu yaptı, değil mi?’

‘Bilmiyorum—Bir şey söyleyemem’ diye yanıtladı Vance. ‘Fakat emin olduğum bir şey var ki George Sinclair ve eşi, eğer George Annie’yi bu korkunç seanslara oturtma konusunda ikna etmesiydi, bugün hâlâ yaşıyor olacaktı. Onlar gömü yerindeki şu altın bilezikleri çıkarmasalardı ve yeryüzü ile ruhlar dünyası arasında bir bağ kurmaya çalışmasalardı bütün bunlar olmayacaktı. Ve bunları aslında Annie de biliyordu ve senin belirttiğin gibi bunu hissetmişti. O aslında George’dan daha akıllı bir insandı fakat sırf tatlı ve kibar olduğu için—’

O konuşmasına ara verdi ve cümlesini bitirmedi. Bu anda onun gözlerine baktığımda aslında Aylmer Vance’ın arkadaşının karısına aşık olduğunu anladım. O kalbi ve ruhu kocasına ait olan kadını seviyordu.

Biz yazlık bölümden çıktık. Ağaçlar her zaman olduğundan daha karanlık ve gizemli görünüyordu. Doğanın insanoğlunun sayısız sırrını koruduğunun bilincindeydim—kadının gönülsüzce vazgeçtiği sırları.

Vance’ın kolunu daha sıkıca kavradım.

‘Vance’ diye fısıldadım, ‘Sen hiç kendi gözlerinde bir hayalet gördün mü—başka dünyadan gelen bir ziyaretçi?’

‘Ben mi?’ diye gülümsedi. Vance tuhaf bir gülümsemeyle. ‘Ben sana yarın akşam bir toplantıda karşılaşmış olduğum küçük bir hayaletten bahsedeceğim. Bunun için handa bir gece daha kalman ve balık avlama işini biraz daha ertelemen gerekiyor. Evet sana Bayan Green-Sleeves ile nerede karşılaştığımı söyleyeceğim. Ve bu öyküde trajik olan hiçbir şey yok, Dexter. O sadece basit bir deneyimdi—romantik bir hikaye.’

YABANCI

Ertesi akşam Aylmer Vance’a onun Bayan Green-Sleeves olarak adlandırdığı küçük hayalet hakkındaki öyküyü anlatma sözü vermesini hatırlattım. Balık avlamak için geldiğim Magpie Hanında başka bir akşamı da bunu dinleyerek geçirecektim; aslında bir hafta boyunca Surrey’de kalmayı planlamıştım ancak Vance’ın anlattıkları benim haftanın sonundan önce oradan ayrılamayacağımı ortaya koyar gibiydi. Orada mümkün olduğunca uzun zaman boyunca kalmak istiyordum—böylece bu yeni dostumu daha fazla görebilecektim.

Bir önceki akşam Aylmer Vance’ın bana anlatmış olduğu öyküyü düşünmüştüm. Sinclair trajedisi korkunçtu. Gün boyunca onu düşünmekten kendimi alamamıştım. Şimdi ise lobide oturmuş Vance’ın bugün anlatacağı öykünün ne olduğunu merak ediyordum.

Yağışlı bir akşamdı; gökyüzünde ay görünmüyordu ve bir sağanak yağmur yağıyordu. Hava birdenbire soğumuştur—yerler kısa süre içinde ıslanmıştı. Bu eski görünümlü hanın şöminesini yakmışlardı ve ortam bununla ısıtılıyordu. Odadaki ateş bir küf kokusunun oluşmasına neden olmuştu.

Vance akşam yemeğinden sonra geldiğinde ellerini soğuktan korunmak için ovuşturuyordu. İnce dudaklarında yumuşak bir gülümseme vardı.

‘Burası çok konforlu,’ diye söylendi, ‘Gerçekten çok konforlu. Biz bir şişe Porto şarabı söyleyelim. Yıllanmış şarap içersek kendimize geliriz. Yağmurun yağdığını unutalım ve dışarıda bir ayazın olduğunu hatırlamamaya çalışalım.’

‘Ve sen bu akşam bana Bayan Green-Sleeves hakkında bildiklerinin tümünü anlatacaksın,’ diye konuşmasını böldüm. ‘Biz ona kadeh kaldıracacağız—onun tatlı anısı için kadeh tokuşturacağız. Ben onun narin ve genç ve hoş biri olduğuna eminim.’

‘Bayan Green-Sleeves ufak tefek ve esmer biriydi. Meraklıydı. Gözlerinin içi parlıyordu; fakat bu gece ben sana ondan bahsetmeyeceğim. Onu başka bir akşama bırakalım—daha sıcak, yıldızların parladığı bir akşama. Bu akşam sana Daphne Darrell’in öyküsünü anlatacağım.’

O sandalyesini bana yaklaştırdı—doğrudan doğruya parlayan ateşin ortasına bakıyordu. Sesi çok değişmişti—pişmanlık dolu bir şefkat yüklüydü.

‘Evet, sana bu akşam Daphne Darrell’in öyküsünü anlatacağım ve eğer iyi bir akşam olursa yarın Bayan Green-Sleeves hakkındaki her şeyi öğrenebilirsin—o benim yüz yüze geldiğim en sevimli hayalettir. Sana kendi öykülerimi anlatmıyorum, Dexter. Bunlar senin kalbinde bir romantizm kıvılcımı yaratacak öykülerdir. Sen zeki bir avukat olduğun gibi aynı zamanda hayallerinin peşinden koşan birisin; Daphne Darrell’in öyküsünün ilginçliğini çekeceğini düşünüyorum. Bu öyküdeki şiirselliği hissettiğinde eminim ilgin daha da artacaktır.

O öne doğru eğildi. Ateşin ışığı onun solgun yüzüne vurmuştu. Kendi kendine yumuşak bir şekilde gülümsedi.

‘Büyük güçler var, Dexter—Biz neden artık onlara inanmıyoruz. Eski tanrılar ve tanrıçalar—onlara inancımız neden kayboldu? Biz kendi atalarımızdan daha akıllı olsak bile tanrılara ilişkin karar

vermemiz gereken bir sorun var.'

Vance konuşmasına ara verdi. Bu her zaman olduğundan daha uzun bir araydı—daha sonra birdenbire konuşmaya başladı ve bana baktı.

'Ben sana Daphne Darrell hakkında bilgi vereceğim. Ben onun koruyucusu olmuştum. O benim kuzenimin ölmüş çocuğuydu. Yeğenim evlendikten yaklaşık altı ay sonra çok trajik koşullar içinde ölüm ile karşı karşıya gelmişti. O ve eşi açık-hava hareketinin öncüleriydiler. Onlar son derece zengin insanlardı fakat yaz aylarında büyük bir karavan ile ülke boyunca yolculuk yaparlardı. Bir tür Çingene yaşantısı sürdürüyorlardı. Robert Darrell, bir gün Thomas Nehri'nde yıkanırken ayağına aniden kramp girdi ve eşinin gözleri önünde boğuldu. Zavallı Lucy Darrell ilkin büyük bir üzüntü ile yere yığıldı. Kendisini bütünüyle kocasına adanmış biriydi fakat onun henüz doğmamış çocuğu hatırına ayakta kalmalıydı. Hiçbir şey onu Darrell Çiftliğine geri döndürmeye ikna edemezdi—benim kuzenlerimin Hampshire'da güzel bir yerleri vardı. O yaz mevsiminden sonra da göçebe yaşantısını sürdürdü ve bebek karavanın içinde doğdu. Karavanın Savarneke Ormanında konakladığı bir akşam dünyaya gelmişti.

'Zavallı Lucy çocuğunun doğumundan birkaç gün sonra öldü ve belki de ölmesinin nedeni kalbinin kırık olmasıydı; onun çocuğu Daphne olarak vaftiz edildi. Henüz bir bebek olmasına karşın hem babasını hem de annesini kaybetmişti. Neyse ki yaşlı teyzesi ona baktı ve zaten onların bulunduğu yerde bulunan herkes bu tatlı kıza bakma konusunda hazırdı. Bayan Jane Darrell küçük kuzininden sonra ona bakmaya gönüllü oldu ve onu Darrell Çiftliğine götürdü. Yaşlı bayanın Londra'da güzel bir evi ve büyük bir dost çevresi vardı.

'Bayan Jane çok kibar ve hoş bir bayandı ve ben İngiltere'deyken beni Darrell Çiftliğine davet etmişti. Bu davet bana ilginç geldiği için kabul etmeye karar vermiştim. O çok ilgi çekici bir kızdı. Düşünce ve davranışlarıyla göze çarpıcı bir şekilde farklı ve kendine özgü bir yapısı vardı. Ancak Daphne kendisine öğretilenleri öğrenme konusunda sorun yaşıyordu ve kapalı ortamlarda bulunmak onu hasta ediyordu. Ev içindeki yaşantıdan nefret ediyordu ve Bayan Jane Daphne'ye her şeyi vermeye çalışıyordu. Daphne sevecen bir yapıda büyüdü fakat eğitim alamamıştı—yabani ve orman yaşantısına uygun biri olmuştu.'

'O çok sevecen biri değil miydi?' diye sordum oturduğum sandalyeden. Bu sıcak ortamda oturmak gerçekten keyif vericiydi. Küçük fakat sıcak bir ortamı olan lobide dışarıda yağan yağmurun sesini dinlemek huzur vericiydi. Rüzgarın melankolik bir şekilde esmesi Aylmer Vance'ın söyleyeceklerini daha da ilginç hale getiriyordu.

'Sevecen mi—Daphne Darrell sevecen mi?' diyerek güldü Vance. 'O on sekiz yaşında ve benim şimdiye kadar gördüğüm en güzel kızdı! Genç bir palmiye ağacı gibi uzun boylu ve zayıftı. Mükemmel koyu renk gözleri ve sarı saçları vardı. Yüzü saf Yunan ırkından olanlara benziyordu. Geniş bir alnı vardı ve herkesin kiskanacağı bir çekiciliğe sahipti. O kusursuz biriydi—mükemmeldi; bir peri gibiydi. Bu nedenle Bayan Jane onun yeğeni olması nedeniyle gurur duyuyordu. Hiç kimsede Daphne gibi gözler yoktu. Ben Bayan Jane'in bu düşüncüyü başka pek çok insan ile paylaştığına eminim. Ancak Daphne hiç eğitim alamadığı için bazı sorunlar yaşıyordu. Onun telaffuzu çok kötüydü, tarih bilgisi hiç yoktu ve Fransızca aksanı umutsuzdu. O yürüyüp içeri girdiği zaman başka kadınlar yanında sönük kalıyordu; o gençliğin ve gücün canlı bir enkarnasyonu gibiydi. Berrak ve güzel bir sesi vardı. Ancak sesi dalgalı çıkıyordu. Güldüğü zaman ise orman perileri gibi gülüyordu.

'O bana çok düşküncü; aramızda sıcak bir sevgi vardı—tuhaf bir dostluk içindeydik; aslında, yıllarca önce —Daphne sekiz veya dokuz yaşında bir çocukken— bana büyük bir sırrını itiraf etmişti.

Bu, Bayan Jane’e bile söylemediği, benden başka hiç kimseyse açmadığı bir sırdı. Bir öğleden sonra onu kulağıma fısıldamıştı. O sırada ben uzun bir teras yürüyüşü yapıyordum. O bana ormanlık alanda birisiyle buluşma alışkanlığı olduğunu söylemişti. Bu, onunla oynayan uzun boylu biriydi.

‘Daphne “Ben çalıların arkasında saklanmışım ve o benim arkamdan koştu,” diye açıklama yaptı; “Ancak beni asla yakalayamadı—ben buna hiç izin vermedim. O uzun boylu ve zayıf biriydi ve çok güçlüydü.”

‘Ben, “Sen yabancılarla oynamamalısın, Daphne” diye uyarıda bulundum; “Bu yabancı genç adam acaba köyden bir çocuk mu?”

‘Daphne başını salladı. Dudaklarında hoş bir gülümseme oluştu—zekice bir gülümseme.

‘O, “Bir köylü çocuk mu—hayır, hayır!” dedi. “Ve o bir yabancı değil; ben onu tanıyorum—”

‘O konuşmasına ara verdi ve cümlesini bitirmedi. Koyu mavi gözlerine tuhaf bir bakış gelmişti—beni endişelendirecek şekilde şaşkın ve belirsiz bir şekilde bakıyordu.

‘O, büyüdüğü dönemde Londra’da Akademi’yi gördüğüne dair söyledikleri dışında bana gençliği hakkında hiçbir şey söylemedi. Genç bir sanatçı tarafından yapılmış olan heykellerin –bir tanrı Apollon heykeli– birinin önünde kendinden geçmiş olarak durmuştu.

‘Ben, “Sen bu heykeli sevdin mi, Daphne?” diye sormuştum.

‘Çocuk –aslında Daphne artık bir çocuk değildi– parlayan gözler ve alev alev yanan yanaklarla bana döndü.

‘O, “Sevmek mi?” diye çığlık attı. “Tabii ki sevdim; o aynı ona benziyor” dedi. Sustu ve güldü—utanmış bir şekilde bilinçli bir kahkaha attı. “Benim zaman zaman ormanda karşılaştığım yabancıya benziyor—benim saklambaç oynadığım yabancıya.”

‘Ben “Sen böylesine hayalci olmamalısın” dediğini hatırlıyorum. “Tabii ki bu yalnızca olduğuna inandığın bir oyun; sen gerçekte ormanda bir yabancı ile karşılaşmıyorsun.”

‘Daphne “Hayır karşılaşıyorum,” dedi. Sesinde bir gönülsüzlük vardı ve konuyu tekrar konuşmak istemiyordu; ancak üç yıl sonra, Daphne on yedi yaşındayken, küçük bir Apollon mermer heykeli satın almıştı. Bunu yatak odasındaki küçük masasının üzerine koymuştu. Heykelin önünde her zaman bir vazoya bulunuyordu; ve merak uyandıran şey Daphne’nin bu vazoya hiçbir zaman çiçek koymasıydı. Onun içine yalnızca çimen koyuyordu—bunlar bulabildiği en taze, en yeşil, en dolgun çimenlerdi.

‘Daphne on dokuz yaşına geldiğinde Hampshire’da ona aşık olmayan hiçbir genç yoktu. Ancak onun seçimi Anthony Halbert olmuştu. Anthony’nin babası ve annesi Sir George ve Leydi Melton Daphne’ye çok düşkünlerdi. O aileyi iyi tanıyordu; ayrıca Bayan Jane bu evliliği çok istiyordu çünkü Tony’nin ailesinin eski bir arkadaşıydı.

‘Bunun yanı sıra, Bayan Jane Daphne’nin bir kocasının olmasının onun açısından çok iyi olacağını düşünüyordu. Ona bakacak, onu kollayacak birisinin olması kız için güvence olacaktı. Bu durumda Bayan Jane’in Daphne hakkında kaygılanmasını gerektirecek hiçbir şey kalmayacaktı. Artık gün boyu ormanlık alana gitmeyecekti ve teyzesi ile birlikte bahçe partilerine ve tenis maçlarına katılacaktı.

‘Daphne ayrıca ilkbahar ve yaz aylarında evin dışında uyumak konusunda ısrar ediyordu. Çayır alanında iki sedir ağacının arasında kurulmuş bir hamakta uyuyordu. Bayan Jane’in bütün ısrarlarına rağmen vücudunu sıkıca saran korseleri giymeyi reddediyordu. Bunun yapay bir destek olduğunu düşünüyordu ve kendisi doğal bir halde bulunmaktan asla vazgeçmiyordu. Ayrıca şapka takmaktan nefret ediyordu—onu başına bir şapka yerleştirmek konusunda ikna etmek hiç kolay değildi; ve uzun ıslak çimenlerin üzerinde ayakkabılarını ve çoraplarını çıkararak yalınayak yürümekten hoşlanıyordu. Eğreltiotları arasında yürümek ona büyük bir keyif veriyordu. Güneş ışığı altında çimenlerin üzerinde

saatler boyunca yatmayı seviyordu.

‘Doğal olarak, Daphne’nin karakterindeki bu özellikler kısmen kalıtsal olarak vardır. Bayan Jane genç Tony Halbert’in Daphne ile evlenecek olmasından son derece memnundu. Omuzlarının üzerinden büyük bir yük kalkmış gibiydi—çünkü annesi ve babası hayatta olmayan bir genç kızın sorumluluğunu taşımak kolay değildi?’

Vance konuşmasına ara verdi ve derin bir nefes aldı, ardından sol elini çenesinin altına koyarak derin derin düşünmeye başladı. Gözleri hayal görüyormuş gibi derinlik içindeydi.

‘Daphne bana nişanlandığını yazmıştı. Ben Mısır’dan İngiltere’ye dönmüştüm; Mısır’da iyi zaman geçirmiştım. Orada bazı eski tapınaklarda araştırma yapmışım. Daphne’nin mektubunu satır satır hatırlıyorum. Mektupta onun umutsuzluğa düşmüş olduğuna dair çeşitli ifadeler vardı. Jane teyzesi onun tuhaf davranışları nedeniyle bir an önce evlenmesini istiyordu. Böylece hem sorumluluktan kurtulmuş olacaktı hem de evlenme sonrasında Daphne’nin davranışlarında farklılaşma olacağına dair umut besliyordu. Mektupta genel olarak şu ifadeler vardı:

Ben Tony Halbert ile nişanlanacağım, sevgili koruyucum—eminim benim bu tercihim nedeniyle beni tebrik edeceksindir. Tony bana çok düşkün birisi ve onun ailesi de öyle. Ben de onları çok seviyorum; ayrıca sanırım pek çok açıdan bu evlilik benim için iyi bir şey olacak. Özellikle Jane Teyzem bunun olmasını çok istiyor.

Eğer mümkünse gel ve bizimle kal, sevgili koruyucum; ve düğünde mutlaka burada bulunmanı istiyorum. Biz kısa bir süre içinde evleneceğiz—bu belki de altı hafta içinde olacak.

DAPHNE

Not: Sen korkunç derecede zeki bir adamsın koruyucum ve Hayaletler hakkında inceleme yapıyorsun değil mi? Lütfen bana insanların onları gördükleri zaman ne yapmaları gerektiğini söyler misin? Biz bunun zihinsel olarak yanılsama şeklinde bir durum olduğunu mu düşünmeliyiz yoksa gördüklerimize inanmalı mıyız? Belli bir amaç nedeniyle bizim gözümüzün bunları görmüş olması için açılmış olduğunu mu düşünmeliyiz? Bu dünyanın yalnızca canlılara ait olduğunu mu düşünüyorsun yoksa geçmişte yaşamış olanların hâlâ bu özelliğe sahip olabileceklerine inanıyor musun? Ve biz daha önce yaşamış olabilir miyiz?

‘Ben Daphne’nin mektubunu kişisel olarak yanıtladım. Bunu sana itiraf etmeliyim ki Dexter, bu mektup beni kaygılandırdı. Ben Darrell Çiftliğine gittiğim zaman kendimi çok huzursuz hissediyordum.

‘Daphne nişanlısıyla tenis oynuyordu ve son derece sağlıklı ve çok mutlu görünüyordu. Bu bütün kızların yaşamaktan keyif alacakları bir mutluluktı. Beni gördüğü zaman raketi elinden fırlattı ve koşarak yanıma geldi. Hemen arkasından Tony geliyordu. Mükemmel bir ruh hali içinde görünüyordu ve yaklaşan düğünden başka bir şey hakkında konuşmuyordu. Nefes nefese kalmış bir şekilde bana Tony ile birlikte balayı için nereye gideceklerini söyledi. Dostlarının onlara aldıkları güzel hediyelerden bahsetti. Bir iki gün içinde kiracılarının hediyeleri de onlara ulaşacaktı. Daphne özellikle dans partisinin yapılacağı mekan hakkında konuşmaktan hoşlanıyordu. Düğünden bir gece önce Darrell Çiftliğinde dans partisi olacaktı.

‘O, Ben önce gece boyunca dans etmeliyim,’ demişti. “Düğünden sonra dans etmek zorunda olmak

çok aptalca bir şey. Gelin ve damat gittikten sonra dans etmenin ne anlamı kalır ki. Bunun yanı sıra Tony ve ben ikimiz de dans etmeyi seviyoruz. Çayırılık alanın üzerinde büyük bir balo salonu kurulacak ve biz Macar Badosu eşliğinde güzel bir yaz ortası gecesi geçireceğiz. Umarım sen dans etmekten hoşlanıyorsundur, koruyucum—sanırım ilk dansı birlikte başlatmalıyız.”

‘Ben güldüm ve başımı salladım.

‘Ben, “Hayır, Daphne” diye yanıtladım. “Sanırım bunu Tony ile birlikte yapmalısınız. Bu genç adam böylesine özel bir anı kendisiyle geçirmezsene bu duruma bozulabilir. Bu konuda başının etini yemesini istemezsin değil mi?”

‘Tony, Daphne’ye karşı çok anlayışlıydı. O, uzun boylu ve iyi görünümlü bir gençti. Temiz bir yüzü vardı ve kaslı bir delikanlıydı.

‘Ben Daphne’yi gül bahçesine yönlendirdim. Orası hoş bir görünüme sahip olan, eski moda tasarlanmış küçük bir bahçeydi. Porsukağacı ile yapılmış olan yüksek çitlerle korunuyordu. Güller büyük kitleler halinde yetiştiriliyordu. Havada çok güzel bir gül kokusu vardı. Gül bahçesinin bir köşesinde mermerden bir oturma yeri vardı. Daphne ve ben oraya oturduk. Hatırladığım kadarıyla o beyazlar içindeydi. Şapka takmamıştı; saçları güneş ışığında altın gibi parlıyordu. Güzel boynu çıplaktı. Elllerinde hiç yüzük yoktu; daha sonra öğrendiğime göre nişan yüzüğü takmayı reddetmişti.

‘Ben söze “Sen çok mutlu görünüyorsun, Daphne, öyle mi?” diyerek başladım. “Daha hoş biri bulabileceğini düşünmüyorum. Ben her zaman için Tony Halbert’i sevmişimdir. Onun hakkında hiç kötü bir şey duymadım; aslına bakarsan senin koruyucun bu evliliği tam anlamıyla onaylıyor—o sana çok uygun biri.”

‘Daphne bana tuhaf bir şekilde baktı.

‘Sonrasında “Benim hissettiğim şey de bu, koruyucum” dedi. “Bu nedenle Tony ile evlenecek olmaktan son derece memnunum. Ondan daha kibar birinin olabileceğini düşünmüyorum.” Sonra sustu. Yüzüne birdenbire renk geldi. Sanki sinirli gözüküyordu. Biraz utanmış gibiydi. “Ben sana mektup sonrası notu yazmış olduğum için benim çıldırmış olduğumu düşünüyor musun, koruyucum—delirdim mi ben?”

‘Ben olumsuz anlamda başımı salladım.

‘Sonra “Hayır Daphne” diye yanıtladım. “Fakat bu mektup notu kafamı karıştırdı biraz. Sen bunlarla ne demek istedin, sevgili Daphne, lütfen bana dürüst bir şekilde ne demek istediğini söyler misin?”

‘Daphne “Kendim bile bilmiyorum” diyerek söze başladı. “Zaman zaman halüsinasyonlar görüyorum—bunlar gülünç halüsinasyonlar. Benim küçük bir kız iken halimi hatırlıyor musun, koruyucum? Ben sana ormanda bir yabancı ile karşılaştığımı ve onunla saklambaç oynadığımı söylemişim. Muhtemelen sen bunun romantik bir düşünceden ibaret olduğunu düşünmüştün. Bunun benim uydurduğum bir şey olabileceği fikrine sahiptin fakat böyle değildi. Ben gerçekten bu yabancı ile buluşuyordum. Ve hâlâ onunla buluşuyorum.”

‘Ben ona korumacı bir şekilde bakarak “Sevgili Daphne” dedim. “Sen böyle konuşmamalısın—bunlar çok saçma şeyler.”

‘Kızın yanıtı ise “Fakat bunlar doğru, koruyucum,” şeklinde oldu. “Ben ormanda birisiyle buluşuyordum. Onunla hiç konuşmadım, o da benimle hiç konuşmadı; ben onun eline bile dokunmadım ve o her zaman benim için bir yabancı olarak kaldı, bunun tek istisnası benim onu tanrı olarak adlandırdığım zamanlardı.”

‘Kız artık neredeyse fısıldayarak konuşuyordu. Gözlerinde olağandışı bir bakış vardı—bu beni korkutan bir bakıştı.

‘Konuşmasını “O görkemli biriydi” diyerek sürdürdü. “O kadar görkemliydi ki onun ölümlü biri olabileceğine inanamıyordum. Bu durum beni şimdi biraz korkutuyor fakat bir çocukken o beni asla korkutmamıştı. O bir alev gibi parlaktı, onun teni yeşil çalılar arasından bir mermer gibi parlıyordu. Onun gözleri benim üzerimdeydi. Bakışları çok etkileyiciydi.”

‘Kız birdenbire kendisini kontrol etti.’

‘Sonrasında, “Bana bütün bunların saçmalıktan ibaret olduğunu söyle, koruyucum” dedi. “Bunların benim halüsinasyon görmemden ibaret olduğunu söyle. Ancak bu şekilde yabancım ile ilgili olan her şeyi unutabilirim. Tanrım, Tony bütün bunları öğrenirse, benim hakkımda çok yanlış şeyler düşünür.”

‘Ben, “Tabii ki bütün bunlar saçmalıktan ibaret, Daphne” diye yanıtladım. “Sen bu buluşmaları hayalinde yaratıyorsun—çocukken bu yabancıyı hayalinde yarattın ve bu hayali sürdürüyorsun ve bu artık senin hayatının bir yanığı haline gelmiş durumda—sağlıksız bir yanık olarak. Ancak, kendinin de söylediği gibi Tony ile evlendiğin zaman bütün bunları kafandan atacaksın, böyle yapmak zorundasın.”

‘Başıyla sessizce onayladı ve “Evet böyle yapacağım” dedi. Ardından benim oturduğum yere yaklaştı. “Koruyucum, ben sana başka bir şey söylemeliyim. Ben Tony’ye çok düşkünüm fakat ona birazcık bile aşık değilim. Benim aşık olduğum kişi yabancı; eğer o beni öpseydi hayatımın en büyük mutluluğunu yaşırdım, fakat o yalnızca bir rüya, sanırım.”

‘Ben Daphne’nin soğuk ellerinden birini tuttum. Doğrudan doğruya onun gözlerinin içine baktım.

‘Ben, “Çocuğum, delilik bu tür rüyalar içinde bulunmaktadır” dedim. “Bunu anlıyor musun? Delilik. Sen bu yabancıyı tamamen unutmalısın—onu hayatından çıkarmalısın, düşüncelerinden atmalısın; ancak Tony ile birlikte senin bu halüsinasyonlardan kurtulman için bir şeyler yapmamız gerekiyor. Şükürler olsun ki evleneceksin, Daphne ve bu evlilik kısa süre içinde olacak,” dedim.’

Aylmer Vance sandalyesinden kalktı ve odanın içinde yürümeye başladı. Onun uzun kolları yanında aşağı doğru sallanıyordu, yüzü daha ince görünüyordu ve her zaman olduğundan daha solgundu.

‘Yalnızca yağmuru dinle, onun pencerelere nasıl çarptığını duy. Bu öykü senin ilginı çekti mi, Dexter?’

‘Kesinlikle. Lütfen devam et—Böyle heyecanlı bir yerinde durma. Senin bu konuşmana karşılık olarak Bayan Darrell ne söyledi?’

‘Çok az şey söyledi. O konuşmayı sürdürmek için istekli görünmüyordu. Bana belli belirsiz bir gülümseme ile baktı; ve birkaç dakika sonra Tony geldi ve onu tekrar tenis kortuna götürdü. Yarım kalan maçlarını tamamlayacaklardı. Sonrasında iki çocuk gibi gülerек koştular, ancak ben Daphne’nin akşam yemeğinde çok dalgın olduğunu gözlemlemiştim. O güçlükle bir şeyler yedi ve içti. Açık pencereye doğru boş gözlerle bakıyordu—doğrudan doğruya yeşil ormanın olduğu tarafa bakışlarını çevirmişti. Yemekten sonra yürüyüşe çıkmak istedi. Tony ile birlikte aylak aylak dolaşacaklardı. Ancak Bayan Jane bunun yerine şarkı söylemeyi önerdi—benim Daphne’nin sesinin ne mükemmel bir şekilde gelişmiş olduğunu anlamamı istiyorlardı. Ancak Daphne şarkı söylemeyecekti ve o akşam gitgide daha fazla kayıtsız bir havaya büründü. Şimdi artık Tony’den bile bir an önce uzaklaşmak ister gibiydi; ona kalması yönünde hiçbir istekte bulunmadı.

‘Bayan Jane, “Bu akşam yine dışarıda uyumayacaksın değil mi?” diye sordu. Sesinde hafif bir kızgınlık seziliyordu. Birkaç dakika sonra Daphne’ye iyi geceler öpücüğü verdi. “Ben karanlık içinde olmanı istemiyorum—hamak sedir ağaçlarının arasında asılı olarak duruyor.”

‘Daphne, “Neden, dışarıda uyumak çok güzel bir şey, Jane Teyze” diye yanıtladı. “Ben içeride uyuyamıyorum—gerçekten uyuyamıyorum. Böylesine sıcak bir havada uyumam imkansız ve dışarıda uyumaktan hiç korkmuyorum. Neden korkacaktım ki? Bu ormanlardan birinin gelip beni alıp götürceğini düşünüyor musunuz?”

‘Daphne güldü ve odayı gülerek terk etti. Bayan Jane ve ben birbirimize baktık.’

‘Bayan Jane, “Tuhaf bir kız, değil mi?” diye söylendi. “Şey ben size minnettarım Bay Vance, Daphne sevgili Tony ile güvende olacağı bir evlilik yapacak.”

‘Ben ise “Ve ben de size minnettarım” diye yanıtladım.’

Vance oturduğu koltuğa geri döndü. Ateş sönmeye başlamıştı; onun üzerine birkaç tane kömür koydu ve ellerini çırparak kömür tozlarını temizledi.

‘Şey sen hikayenin devamını dinlemek istiyorsun, sanırım değil mi Dexter? Ben ertesi sabah Darrell Çiftliliğinden ayrıldım. Gece için ayarlamam gereken şeyler vardı. İngiltere’ye yeni dönmüştüm ve katılmam gereken iş görüşmeleri ile ilgilenmem gerekiyordu. Ancak Daphne’ye düğün gününden bir gün önce geri döneceğime söz verdim. Ona dansta eşlik edecektim ve giderken ona uyarı içeren bir vedada bulundum.

‘Ona söylediğim şey, “Artık şu rüyaları aklından çıkar Daphne” idi. “Bu düşüncelerinden kurtul sevgili Daphne—tüm düşünceni Tony’nin üzerine odaklandır.”

‘Daphne güldü ve başıyla onayladı.

‘O, “Doğru söylüyorsun, koruyucum” diyerek yanıtladı, “Gelecekte daha iyi olacağımdan emin olabilirsin.”

‘Ben aracıma bindiğimde bana neşeli bir şekilde el salladı. Ben yine de onun ormandaki bu yabancıyı düşüncelerinden atabilmesi konusunda kaygılıydım—o hepimizi —ve belki de kendisini de—kandırıyor muydu?

‘Dans için Darrell Çiftliğine geri döndüm. Ev genç insanlarla doluydu. Damat tarafından dört kişi evde kalıyordu. Gelin tarafından da birkaç kişi vardı. Düğün çanları çalıyordu. Mutlu bir atmosfer vardı. Daphne en mutlu kişi olarak görülüyordu. Benim daha öncesinde hiç görmediğim kadar mutluydu; etrafı her zaman için bir kızlar grubu ile sarılıydı. Onlar yüksek sesle sohbet eden hoş kızlardı.

‘Yemekten hemen önce bir boş zaman vardı. Ben erkenden giyinmişim ve çalışmak için aşağı inmişim. Çalışma odasına giderek biraz kafamı dinlemek istiyordum; onlar dans etmeye başlamışlardı bile.

‘Daphne “Koruyucum, ben seninle konuşmak istiyorum,” diyerek yanıma geldi. Sesi kısıktı. Çalışma odasının kapısını arkasından kapattı. Her zaman olduğundan daha güzel görünüyordu. Tamamen beyazlar içindeydi, yarının gelini olmuştu şimdiden. Gece kıyafeti içinde çok gösterişli duruyordu. Mücevher takmamıştı ve saçında bir inci taç dışında hiçbir şey yoktu; ancak ifadesinde beni kaygılandıran bir şey vardı. Gözlerinde hüznü ve tuhaf bir bakış vardı.

‘Ben, “Sorun nedir Daphne?” diye sordum. ‘Sevgili Daphne, sen mutsuz musun?’

‘Daphne ise “Ben çok mutsuzum, koruyucum,” dedi. Başımı öne doğru eğmişti; yanaklarına doğru iki büyük gözyaşı döküldü. “Ben Tony’yi sevmiyorum, Tony’yi asla sevmeyeceğim ve yarın onunla evleneceğim; o benim özgürlüğümü elimden alacak, benim yalnızlığımı, benim ormanımı elimden alacak. Ben gelecekte artık kendi başıma uzun günler geçiremeyeceğim. Yabanice şeyler yapamayacağım. Ben hiçbir zaman ehlileşmek istemiyorum; ben bir eş olacağım—belki daha sonra

bir anne olacağım.”

‘O durdu ve sonra ekledi, çok hızlı ve sinirli bir şekilde konuşuyordu.

‘Sonra “Ben hiç nişanlanmamalıydım, bunu şimdi anlıyorum. Ben her zaman kendime ait olarak kalmalıydım. Korkarım ki artık rüyalarımın sahip olamayacağım, hayallerim yok olup gidecek. Üstelik Tony için de kötü bir durum bu—o bütün bunları değiştiremez ki! O bana ne verebilir ki?” Kız başını arkaya doğru attı—bana meydan okur gibi bakıyordu.

‘Ben ona “Tony sana sevgi verebilir,” dedim. “O sana gerçekliği verebilir.”

‘Onun yanıtı ise “Ben hiçbirini istemiyorum,” şeklinde oldu. “Benim istediğim şey koruyucum, yalnızca asla bulamayacağım bir şey—ben artık onu hiç bulamayacağım.”

‘Bu zayıf genç kız aniden dizlerinin üzerine çöktü ve beyaz kollarını başının yukarısına kaldırdı.

‘Ve “Ah benim rüyalarım—benim güzel hayallerim” diye inledi. “Benim kaybolmuş rüyalarım! Ben onlara bu akşam veda edeceğim ve yabancıya veda edeceğim, beni hiç öpmeyen sevgiliye veda edeceğim.”

‘O şiddetli bir şekilde sarsılıyordu. Ben elimi onun omzuna koydum, onun nasıl titrediğini hissettim. Ayrıca Daphne’yi sarstım—onu şiddetli bir şekilde sarstım.

‘Ben, “Çocuğum” diye bağırdım. “Bu şekilde çılgınca konuşma. Sen kendini unutuyorsun; ne söylediğini bilmiyorsun. Sen çok yorgunsun, bu gece çok duygusalsın.”

‘Daphne yavaşça yerde süründü, sanki gözlerinin önünden bir film geçiyormuş gibiydi. Sonra yumuşak, kesik bir şekilde güldü.

‘Kız, “Evet benim sorunum nedir, koruyucum” diye mırıldandı. “Ben bu gece aşırı hassasım. Son hafta boyunca bu elbisenin içine girmeye çalıştım. Ben kendimi yarın için hazırlamalıyım. Bu gece dans için hazır olacağım ve yarın her şey iyi olacak; ve tabii ki ben son dakika Tony’yi yarı yolda bırakmayacağım. Bunu hiçbir şey için yapmayacağım. Tony’nin beni ne kadar sevdiğini düşün ve onun ne kadar iyi birisi olduğunu!”

‘Kız ben başka bir şey söyleyemeden odadan koşarak çıktı ve salondaki diğer konuklara katıldı ve ben akşam yemeği sırasında onunla konuşmak için hiçbir fırsat yakalayamadım.

‘Akşam yemeğinden sonra tüm ev halkı doğrudan geçici olarak balo salonu şeklinde düzenlenmiş olan çayırılık alana gitti, içeri girdiklerinde bando vals çalışıyordu. Onun bir saat önce çalışma odasında dizlerinin üzerine çökmüş olduğuna inanmak zordu.’

‘Misafirler gelmeye başladılar. Bayan Jane bana birkaç bayanı tanıştırma konusunda ısrar etti. Görev gereği olarak onları dansa kaldırmak durumunda kaldım fakat sonunda bir fırsatını bularak sigara içmek için terasta sessiz bir yere geçtim. Bunaltıcı sıcağın olduğu bir akşamdı. Ve benim başım korkunç derecede ağrıyordu. Bir fırtınanın kopacağını düşündüm; bir veya iki kez şimşek çaktığını duydum; Sabahtan önce fırtınanın çıkmayacağını umdum. Gökyüzünde bir saat öncesine kadar çok sayıda yıldız vardı.

‘Bir sigara yaktım ve terasta dolaşmaya başladım. Birdenbire uzakta Daphne’nin görüntüsünü gördüm. O balo salonundan ayrılıyordu ve yalnızdı. Açık bir şekilde partnerini yalnız bırakıyordu. Çayırılık alan üzerinde bir tavşan gibi koşuyordu—doğruca ormana gidiyordu. Onu güvenli bir uzaklıktan takip etmeye karar verdim ve böylece ormanda neler olup bittiğini görebilecektim. Ve gördüm.’

Aylmer Vance’ın sesine merak uyandıran bir farklılık gelmişti. Tüm bedeni oturduğu sandalyede kaskatı kesilmiş gibiydi. Garip bir ürperti hissettim; ben de oturduğum sandalyeden ayağa kalktım.

‘Daphne benim onu izlediğimi fark etmeden ormana girdi. Nefesi kesilecek bir şekilde koşmuştu. Sanki çok acelesi varmış gibiydi. Biz karanlık ormana girdiğimiz zaman Dexter, ben bir müzik sesi duydum—bu bir flütten çıkan ezgiydi. Kendi kendime konuşuyordum. Bunun yalnızca dans müziğinin bir yankısı olabileceğini düşündüm. Öyle olduğunu umuyordum.’

Vance konuşma konusunda tereddüt etti ve dudaklarını ısırıldı.

‘Ben daha sonra ne olduğunu nasıl anlatacağımı bilemiyorum. Benim delirmiş biri olduğumu düşünmeni istemiyorum fakat ben beyazlar içinde kol kola girmiş olan Çingene kızları gördüm. Onların yumuşak kahkaha seslerini duyabiliyordum. Bütün bunların benim hayalimde olabileceğini düşünmeye çalıştım. Onlar belki de karanlık olduğu için gözüme öyle görünmüşlerdi. Her şey zaten belli belirsiz görünüyordu, Dexter, öylesine ümitsiz bir sonsuzluk içindeydim ki ve fakat gördüklerim aslında o kadar gerçektir ki!’

Vance gözlerini yarı kapadı. Çok yavaş konuşuyordu, tonlamalarını seçiyordu; ben söylediği her sözcüğü anlamaya çalışıyordum.

‘Daphne doğrudan ormanın ortasına gitmişti. Hava iyice kararıyordu. Ben kısa süre içinde fırtınanın kopacağından emindim. Uzaklarda kızgın şimşek sesleri geliyordu. Bunlar seslerini gitgide arttırıyorlardı. Ancak nedense Daphne’ye seslenmeyi bir türlü düşünemedim. Onu eve geri çağırmayı veya fırtınanın kopacak olması nedeniyle onu uyarmayı akıl edememiştim. Belki de o akşam ondan daha fazla olarak kendimle ilgiliydim. Fakat onu ormana kadar takip ettiğimin bilincindeydim. Tuhaf güçler beni onu izlemeye yönlendirmişti. Ben çok heyecanlıydim—ve tuhaf durum nedeniyle biraz endişeliydim. Uygarlıklara veda etme arzusu içindeydim. Bu şimdiye kadar hissettiğim en büyük özgürlüktü—doğa hakkında daha fazla bilgi sahibi olmak ve onun içinde yaşamak istiyordum. Giysilerimi çıkarmak ve nemli çimenler üzerinde banyo yapmak istiyordum. Kırk yaşında olgun ve saygın bir adam olduğumu unutmuştum; gençliğin tüm duyguları geri gelmişti—gençliğin görkemli bir arınması içindeydim.’

Vance’ın başı öne doğru düştü. Gözleri tamamen kapanmıştı.

‘Şey, Dexter, ben kendi öykümün sonunu oluşturmak zorundayım veya ölüme doğru gidecektim. Daphne birdenbire çalışma odasında yaptığı gibi dizlerinin üzerine çöktü ve beyaz kollarını yukarıya kaldırdı. Ona doğru gelen birine seslenecek gibiydi—ve bu sevdiği kişiye yakaran bir kadının çılgınydı. Ben canlı bir insan olarak bunu duyabiliyordum, Dexter, bir şey –birisi– Daphne’nin çılgınlığına yanıt verdi. Bu bir adamdı. Yüksek ağaçların dallarından aşağıya inmiş gibi geldi ve o beyazdı ve parlıyordu ve çıplaktı. Korkunç bir parlaklık ondan etrafa yayılıyordu. Ve o elinde bir yay taşıyordu—o bir okçuydu.’

Vance son sözlerini söylerken başını kaldırmıştı, gözlerini açmıştı ve benim yüzüme bakmıştı.

‘Ben senden bana inanmanı istemiyorum. Dexter—benim öykümün sana inanılmaz geldiğini biliyorum. Peki benim gördüğüm şeyin ne olduğunu söyleyebilir misin? Ben yalnız bir adam olarak bunları nasıl görebilmiştim?’

Vance sandalyesinde öne doğru eğildi ve elini benim kolumun üzerine koydu.

‘Sana söyleyebileceğim çok az başka şey var’ diye fısıldadı. ‘Ertesi gün Darrell Çiftliğinde düğün olmadı. Trajik bir nedenle bir gece önce geline şimşek çarpmıştı. Biz inanamıyorduk fakat onu sevgilinin öpücüğü öldürmüştü—sevgilinin yakan öpücüğü. Ancak şimşek onun tatlı bedeni üzerinde hiçbir iz bırakmamıştı.’

‘Ne korkunç bir şey—ne ürkütücü bir trajedi!’ diye sözünü kestim. Ben konuşurken tüylerim diken diken oldu, fakat Aylmer Vance başını salladı.

‘Sen bir hata yapıyorsun benim sevgili arkadaşım. Daphne Darrell’in ölümü hakkında gerçekte hiç trajik bir durum yok. Bu onun seçmiş olduğu yazgısıydı. Hiç kuşku yok ki eğer ona bu seçenek verilseydi o zaten bunu seçerdi. En azından Tony Halbert’i sevmeyi seçmezdi; ve Daphne gibi bir doğası olan bir kızın sevgisiz bir evlilik yapmasının ne demek olduğunu düşün! O rüyasıyla karşılaştı ve aynı zamanda ölümüyle karşılaştı. Bunun yanı sıra Dexter, tanrıların genç ölenleri sevdiğini unutuyor musun?’”

Ben yanıt vermedim fakat Aylmer Vance’ın ateşin önünde diz çöktüğünü gördüm. Elini sıcak ateşe doğru uzatmıştı. Ben ona soru sormaya çekindim.

‘Sen yaşlı tanrıların ölmüş olduğuna inanıyor musun, Vance?—buna gerçekten inanıyor musun?’

Vance gülümsedi—bu tuhaf, anlaşılmaz bir gülümsemeydi.

‘Onların bazıları öldüler’ diye yanıtladı ‘fakat diğerleri yaşıyorlar.’

BAYAN GREEN-SLEEVES

‘Balık avlamayacağın için —çünkü bugün Sabbath Günü— benimle ağaçlıklara doğru yürümek ister misin, Dexter? Eğer sıkılmazsan sana Bayan Green-Sleeves’in öyküsünü anlatabilirim.’

Aylmer Vance gülümsedi, onun sessiz, içten gülümsemesi beni etkiledi. Magpie Hanının eski moda

tuhaf bahçesinde gezintiden yeni gelmişti. Yağmurlu bir günün sonrası güneş tepede parlıyordu. Söylemeye gerek yok ki ben Vance'dan iki ilgi çekici öykü dinlemiş biri olarak Bayan Green-Sleeves'in öyküsünü dinlemeye can atıyordum ve bunu dostuma içtenlikle söyledim.

'Bu durumda benimle ağaçlıklara doğru bir gezintiye çıkmaya hazırsın. Orada sana benim küçük hayaletim hakkında ilginç şeyler anlatacağım. O, benim karşılaştığım en sevimli hayalettir. Onunla buluşmaktan her zaman için keyif almışımdır. Bu öyküde korkutucu veya trajik herhangi bir şey yok—yalnızca baştan sona romantizm içeriyor; sen ondan hoşlanacaksın, Dexter—çok hoşlanacaksın.'

Vance elini benim kolumun üzerine dostça koydu, ardından içtenlikle gülümsedi.

'Sen çok şaşırtıcı bir adamsın Dexter. Sana bakan kişi senin hayallerinin peşinden koşan biri olduğunu düşünür. Sen gerçekten hayaletlere inanıyor musun? Sen tipik bir avukatsın. Ancak böyle görünmekten uzaksın. Ben sana yaşadığım tüm maceraları anlatıyorum. Bunlar hakkında kuşkucu bir tavır içinde değilsin; aslında bu nedenle seninle serbest bir şekilde konuşabiliyorum—sana tüm kalbimi açıyorum.'

'Ben senin öykülerine inanamazlık yapamam' diye yanıtladım yavaşça; 'senin yüz ifadeni gören hiç kimse böyle bir şey yapamaz. Senin sesini duyan kişi sana inanacaktır. Ve ben de artık sabırsızlıkla senin Bayan Green-Sleeves hakkında anlatacaklarını bekliyorum.'

'Ağaçlıklara ulaşana kadar bekle. Ben orada kendime ağaç gölgesinde bir yatak yapacağım, gözlerimi kapatacağım ve sana tüm öyküyü olduğu gibi anlatacağım. Bu sana diğer öykülerden daha inanılmaz gelebilir; gerçekten de bu son derece hayal ürünü ve açıklanamaz görünmektedir.'

Vance sesini azalttı. Onun ince, hassas parmaklarının benim kolumu tutarken sihirli bir titreme içinde olduğunu hissediyordum. Ve bu durum bizim aramızda var olan tuhaf sempatiyi biraz daha arttırdı. Ben bizim iyi birer dost, sıkı arkadaşlar olacağımızı zaten hissetmiştim. Hayatımızın geri kalanında Vance ile ortak bir dostluk içinde olacağımız belliydi.

Ağaçlıklara yürümemiz on dakika zaman aldı. Ağaçlardan gelen hoş kokular havayı doldurmuştu; sıcak güneş ışığı yeryüzünü ısıtıyordu. Ben yaşamının ne kadar güzel bir duygu olduğunu yüreğimde hissettim. Bunu Vance'a söyledim ve o güldü; onun zaman zaman bu tür gülüşlerinin beni çok şaşırttığını itiraf ettim fakat öyküsünü anlattıktan sonra onun neden güldüğünü çok iyi anlayacaktım.

Vance ağaçların altına kendisini bıraktı. Kendisi için rahatça uzanabileceği bir yer yapmıştı. Ben de kendim için benzer bir yatak hazırladım. Her ikimiz de bir ya da iki dakika boyunca parlak güneş ışığının konforu içinde uzandık. Sonra Vance bana doğru eğildi. Yüzü her zaman olduğundan daha yumuşak gözüküyordu, ağzında belli belirsiz bir gülümseme vardı.

'Şimdi sana Bayan Green-Sleeves ile ilgili her şeyi anlatacağım. Ben onunla on iki yıl önce tanıştım. Bizim birlikte geçirdiğimiz akşam benim hafızamda apayrı bir yere sahiptir—o gül kokulu bir akşamdı.

'Birlikte geçirdiğimiz akşam mı?' diyerek dirseğimin üzerinde doğruldum ve Vance'ın yüzüne baktım. Doğru duyup duymadığımı öğrenmek istiyordum. 'Ben Bayan Green-Sleeves'in hayaletinin neden böylesine uzun bir ziyarette bulunduğunu merak ediyorum. Benim düşünceme göre hayaletler yalnızca birkaç saniye görünürler ve daha sonra ortadan kaybolurlar, öyle değil mi?'

Vance başıyla onayladı.

'O da zaten öyle yaptı; fakat ben yanılmış görünüyorum—tamamen yanılmış; ve şimdi senin uyarınla, dostum, ben kendi anlatımımı sürdüreceğim.'

Vance konuşmasına ara verdi. Kendisini arkaya doğru vermişti. O mavi gökyüzüne hayranlıkla bakıyordu ve ben onun benim görebildiğimden daha fazlasını görebildiğini biliyordum. O küçük bir

bayanın hayaletini romantik bir anlatımı çağrıştıracak şekilde söylemişti.

‘Şey, Dexter ben sana Bayan Green-Sleeves’in yanımdan ayrılınca kadar onun hayalet olduğunu bilmediğimi söylemeliyim. Onu ilk olarak bir maskeli baloda görmüştüm. Çok hoş bir kıyafet içindeydi. Dansa Yorkshire’dan çok zengin insanlar katılmıştı. Bu, benim dostlarım tarafından götürüldüğüm bir dansı.’

Vance gözlerini kapadı. Sesi çok müzikal bir tonda gelmekteydi; dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oluştu.

‘O geceyi o kadar iyi hatırlıyorum ki, Dexter. Soğuk bir Aralık akşamıydı ve biz Arden Hall’e dokuz milden daha fazla bir mesafe boyunca gitmeliydik. Dans partisinin olduğu ev burasıydı. Ben baloya götürülmek konusunda hiç de istekli değildim; dans etmeyi sevmezdim ve hatta nefret ederdim; Pek çok erkekte olduğu gibi bu tür ortamlar bana sıkıntı verirdi. Ben bir Gregoryen takım elbise giymiştim. Elbisem ipekten yapılmıştı. İçinde gümüş rengi bir yelek vardı. Ve benim ev sahibem görünümüm nedeniyle bana övgüler yağdırdı—ben şimdi olduğundan on yaş daha gençtim.’

Aylmer Vance konuşmasına ara verdi. Yerde uzanmış haline baktım. Onu Gregoryen bir takım içinde hayal etmek çok zor değildi.

‘Lütfen öyküne devam et!’ diye çıktım. ‘Ben senin Bayan Green-Sleeves ile ilk karşılaşma anını merak ediyorum. Senin elbisenin çok güzel olduğunu tahmin ediyorum fakat bayan ile tanışmanın nasıl olduğunu öğrenmek istiyorum.’

‘Ben salona girer girmez onun görüntüsünü yakaladım. O büyük bir balkonda bulunuyordu. Yukarıdan salonda bulunan konuklara bakıyordu. Bu nedenle onun partiyi düzenleyenlerden biri olduğunu düşünmüştüm. Bizim gözlerimiz buluştu ve bunu itiraf edeyim ki Dexter, benim içime bir heyecan doldu; kalbim birdenbire hızla atmaya başladı. Ben o akşam bir şekilde kendimi ona tanıtmalıyım diye düşündüm. Aslına bakarsan Bayan Green-Sleeves benim ona koyduğum bir isimdi!’

Vance birdenbire oturur konuma geçti. Gözleri şimdi irice açılmıştı, fakat bana bakmıyordu; doğrudan doğruya karşıya bakıyordu ve ben onun kime baktığını tahmin edebiliyordum. Onun gülümsemesi derinleşti; o an için beni unutmuştu—hafızasını yokluyordu.

‘Bayan Green-Sleeves hoş birisi miydi?’

Soruyu biraz çekinerek sormuştum. Onun hayallere dalıp gitmesini istemiyordum çünkü onun öykünün devamını anlatmasını istiyordum.

‘Hoş mu! Bu Bayan Green-Sleeves’i tanımlamak için çok yetersiz bir sözcük olur,’ dedi. O hayranlık uyandırıcı biriydi; fakat sanırım onun en fazla göze çarpan özelliği zarafeti idi. Onun çok hoş bir yüzü, sevecen bir gülümsemesi vardı; gözleri menekşe rengindeydi ve cildi kadife gibiydi. Kahverengi kakülleri alına düşüyordu. Perçemleri çenesinin altındaydı. Çok gençti —sanırım en fazla on yedi— tatlı bir çocuktu ve hoş bir kadına dönüşmek üzere olduğu her halinden belli oluyordu. Ve ben kendimi birdenbire birkaç yaş daha genç olmayı dilerken bulmuştum—bu kahverengi saçlı güzelliğe uygun olmak için çok daha genç olmayı dilemiştim.’

Vance elindeki bir küçük dal ile amaçsız bir şekilde oynuyordu. Ben onun yüzüne bakmak için derin bir arzu duyuyordum fakat bunu yapmadım.

‘Bayan Green-Sleeves’i tanımlamak o kadar zor ki! Onun giysileri bana çok fantastik gelmişti fakat ben onların benimkiler gibi Gregoryen dönemine ait olduklarını düşünmüştüm. Krem renginde ipek bir giysisi vardı. Yeşil bir mont giyiyordu ve uzun geniş kolları vardı. Göğsünde pembe gül şeklinde bir broş vardı. Ve yeşil montunun üzerinde biraz daha büyük olarak bu güllerden başkaları bulunuyordu.

‘Onun ayakkabıları –küçük ayakları için küçük ayakkabıları vardı– yüksek topukluydu ve kırmızı renkteydi. Ellerinin zarafetine uygun olan ipek eldivenler takmıştı. Ben baloda ondan daha zarif görünen bir kız görmemiştim. Geniş tirabzan üzerinde eğilmesi görüntüsünü doğrudan yakalamıştım. Bunun yanı sıra onu tüm diğer kadınlardan ayıran bir şey vardı—o son derece duru bir çekiciliğe sahipti, sade görüntüsü altında insanı kendine doğru çeken bir havası seziliyordu. Ben yanımdaki dostlarıma onu tanıyıp tanımadıklarını sordum. Ancak onlar başlarını olumsuz anlamında salladılar ve bana tuhaf tuhaf baktılar.

‘Bir tanesi; “Ben balkonda hiç kimseyi görmedim” dedi. “Orası tamamen boş.” Ve o konuşurken Bayan Green-Sleeves ortadan kaybolmuştu.

‘Ben onun böylesine çabuk bir şekilde ortadan kaybolmasına anlam verememiştim; fakat çeyrek saat sonra onu yalnız olarak balo salonunun köşesinde ayakta dururken görmüştüm. Müzisyenler vals çalıyordu ve ben bu kadının dans edip etmeyeceğini merak ediyordum. Ben onun benim partnerim olmasını isterdim fakat o sırada bir İsveç köylüsü kıyafeti içinde olan başka bir kadın benimle dans etmek istediğini belirtti. Ben onunla dans ederken gözüm hep Bayan Green-Sleeves’in üzerindeydi. Ancak dans bitmeden onu gözden kaçırdım; o balkondan kaybolmuştu. Ben ev sahibeme ondan bahsettim. Beni Bayan Green-Sleeves ile tanıştırmasını rica ettim. Ancak Bayan Latham –ev sahibemin ismi buydu– tarif ettiğim gibi bir kızı baloda görmediğini söyledi.

‘Bayan Latham çok şaşkın bir şekilde bakıyordu.

‘Ben çok üzgünüm Bay Vance” diye yanıtladı “fakat sizin bana anlattığınız gibi bir kızı hiç görmedim. Bu benim aptallığım olabilir fakat pek çok insan buraya kendi arkadaşlarını getiriyorlar ve bahsettiğiniz kişi bu şekilde gelmiş biri olabilir. Eğer onu bulabilirsem, büyük bir memnuniyetle onu sizinle tanıştıracam.”

‘Ben umutsuzca balo salonuna bakınmaya başladım. Ve bunu yaparken aniden Bayan Green-Sleeves’in görüntüsünü yakaladım. O, müzisyenlerin müzik çaldıkları yerde ayakta bulunuyordu; hâlâ yalnızdı ve ortama katılmıyordu.

‘Ben Bayan Latham’a dönerek “İşte orada!” diye bağırdım. “Bakın Bayan Green-Sleeves orada,”

‘Bayan Latham doğrudan doğruya benim gösterdiğim yöne baktı. Gözlerini irice açmıştı ve o tarafa daha dikkatlice bakmaya başladı.

‘O, “Ne kadar olağanüstü!” dedi. ‘Bu kız daha önce benim dikkatimi hiç çekmemişti! Böylesine güzel biri olmasına karşın hiç dikkatimi çekmemiş olması çok ilginç. O çok hoş bir kız, bay Vance; bizim atalarımızdan birisinin giysisini kopyalamış gibi görünüyor—ve bunu en ince ayrıntısına kadar yapmış. Uzun koridorda asılı olan bir portrede bu elbise—evet gerçekten de olağanüstü bir benzerlik var.”

‘Bayan Latham sandalyesinden kalktı. Uzun boylu, gösterişli bir kadındı—ve ayrıca hızlı hareket etmesi olanaksız olan yavaş, sakın kadınlardan biriydi. Müzisyenlerin olduğu tarafa giderken onun biraz daha hızlı davranması için içimden dua ediyordum—Bayan Green-Sleeves’in yeniden ortadan kaybolmasından korkuyordum; ve benim korkum hiç de yersiz değildi. Biz bir saniye boyunca önümüzdeki dans eden çiftin çekilmesini bekledik ve bu kısacık saniye içinde Bayan Green-Sleeves ortadan kayboldu. Biz müzisyenlerin olduğu yere ulaştığımızda o ortadan kaybolmuştu.

‘Bayan Latham şaşkınlık içinde bana baktı. “Sevgili Bay Vance, bu ne kadar sinir bozucu bir durum,” dedi. “Ben onun burada olduğunu görmüştüm ve o şimdi burada yok.”

‘Ben, “Her şey yolunda Bayan Latham” dedim. “Benimle ilgili olarak endişelenmeyin. Ben bir şekilde Bayan Green-Sleeves’a kendimi tanıtacağım. Eğer bunu kendi kendime yapmam gerekse bile

yapacağım; biz bugün hiçbirimiz kendi kıyafetlerimizde değiliz, hepimiz farklı bir kostüme bürünmüş durumdayız.”

‘Bayan Latham tereddüt etti, ardından birdenbire bir elini benim kolumun üzerine koydu.

‘Bana, “Eğer ona kendimi tanıtabilirsen ve onunla konuşmayı başarabilirsen, onu benim yanıma getirmeni istiyorum, Bay Vance; ben ona giydiği elbise nedeniyle iltifat etmek istiyorum.”

‘Ben, “Bundan büyük bir memnuniyet duyacağım,” diye yanıtladım.

‘O anda bazı başka konuklar geldi ve Bayan Latham’ın dikkati onlara doğru kaydı. Böylece ben de Bayan Green-Sleeves’i aramak için serbestliğe kavuştum, ancak bu uzunca bir araştırma olacaktı. Odaları tek tek dolaştım fakat onların hiçbirinde yoktu. Dinlenme odasında da onu göremedim; bir sonraki dans için müzik sesi geldiğinde hâlâ balo salonuna geri dönmemişti; ben artık tam vazgeçmek üzereydim ki, onun görüntüsünü yine tırabzanlarda yakaladım. O çok yorgun görünüyordu. Biraz hayal kırıklığı yaşamış gibi bir görüntüsü vardı ve hâlâ yalnızdı.’

Aylmer Vance konuşmasını kesti ve aniden bana doğru döndü.

‘Benim onun bulunduğu merdivenlere doğru ne kadar hızlı gittiğimi tahmin edebiliyor musun Dexter? Sanırım sen de bir zamanlar aşık olmuşsundur; ve bunun bir ilk görüşte aşk durumu olduğunu itiraf edeyim. Bayan Green-Sleeves benim aklımı başımdan almıştı. Ben kendimi otuz yaşında bir adam gibi değil, on sekizinde bir delikanlı gibi hissediyordum. Kalbim bir gencin kalbi gibi atıyordu. Tam bu anda Bayan Green-Sleeves birdenbire başını bana doğru çevirdi ve bana baktı; ve ardından benim konuşmamı beklemeksizin bana resmi bir reverans yaptı. Bu hayal edilebilecek en zarif, en hoş, en etkileyici reveranstı. Neredeyse yere dokunacak gibi görünüyordu ve ardından yeniden doğruldu. Görünümü olağandışı bir şekilde yumuşak ve tatlıydı.

‘Bana “Emrinizdeyim bayım” dedi.

‘Söylediği tek şey buydu, ancak onun ağzından çıkan bu sözcükler beni son derece etkiledi. O bir maskeli balo katılımcısı olarak kendi kostümünün gerektirdiği gibi konuşmuştu.

‘Ben “Bu dansı bana lütfeder misiniz madam?” dedim, “Ev sahibemden sizinle tanışmak için izin almıştım. Benim adım Aylmer Vance.”

‘O ise “Sizinle dans etmekten mutluluk duyarım Bay Vance” dedi, “ancak ne yazık ki bu modern dansların hiçbirisini bilmiyorum; onlar benim döneminden sonra çıkmışlar,” dedi.

‘Bayan Green-Sleeves’in sesinde bir hüznün vardı.

‘Ben, “Hayır madam, vals dansını biliyor olmalısınız” diye itiraz ettim. “Bunun sizin kostümünüze uygun olmadığı doğru fakat yine de—”

‘Ben başımı eğerek selamladım ve kolumu uzattım, fakat o başıyla yine olumsuz bir işaret yaptı.

‘Sonrasında “Korkarım size eşlik edemeyeceğim, bayım” dedi. “Bu müzik benim için hiç de bilindik değil. Bu müzik ahenkli—çok ahenkli.”

‘Ben ise “Belki benimle yemeğe katılma onurunu bana bahşedersiniz?” diye sordum. “Sanırım akşam yemeği saat on ikide servis edilecek ve şimdi saat on ikiye çeyrek var.”

‘Kız ise “Ben hiç akşam yemeği yemem, bayım” dedi. Bayan Green-Sleeves ellerini birbirine kenetlemişti. Ben onun küçük ellerini tutmak istiyordum; ardından birdenbire bana baktı, yüzünde gülümseme vardı. “Benim son derece ilkel olduğumu düşüneceksiniz. Sizin dans ve yemek teklifinizi reddetmiş oldum fakat size ne yapacağımı söyleyeceğim, bayım; ben sizi kendi dinlenme odama götüreceğim ve biz orada oturup gece yarısı çanları vurulana kadar konuşabiliriz” dedi.

Ben “Bundan daha iyi bir teklif düşünmüyorum,” diye yanıtladım; fakat söyledikleri şeyler benim

kafamı karıştırmıştı—ev sahibemin onu tanımıyor olması ve onun giydiği kostümün ev sahibemin bir atasının kostümünün aynısı olması çok ilginçti. Bütün bunlar son derece gizemliydi.

‘Kız, “Ben sizi kendi odama hemen götüreceğim. Doğruyu itiraf etmek gerekirse, orada birkaç dakika dinlenmeliyim. Bu sahne çok karmaşık ve müzik çok gürültülü.”

‘Bayan Green-Sleeves bana baktı, bir şeyi hatırlamaya çalışır gibiydi.

‘Ardından “Tamam, şimdi hatırladım. Meşe ağacından yapılma odaya giden yol burası” dedi.

‘Balkon boyunca bana yol gösterdi, sonra kapalı bir odanın önünde durdu. Sessizce bana baktı. Sanki benim kapıyı açmamı ister gibiydi.

‘Ben onun bu bakışına itaat ettim. Kapı kolunu çevirdim ve kapıyı açtım. Bayan Green-Sleeves kendisini odada bulduğu zaman hafifçe bir çığlık attı; gözleriyle odanın dört bir tarafını tarıyordu. Dudaklarının üzerinde yumuşak bir gülümseme vardı.

‘Sonra, “Burası benim odam—sizi hoş geldin diyorum,” dedi.

‘Büyük bir sandalyeye oturdu. Küçük ellerini dizinin üzerine koydu. Perdeler kapalıydı. Şömine mermerinin üzerinde eski bir ayna vardı. “Yaklaşık yüz elli yıldır bu ayna benim yüzümü yansıtıyor” dedi.

‘Ben güldüm—bu çok saçma bir şeydi, daha sonra meşe ağacından panellerin yapıldığı odaya göz attım. Tuhaf eski mobilyalar ile doluydu. Güzel bir çay seti vardı. Havada ağır bir çiçek kokusu vardı—bu koku son derece ağırdı.

‘Kız, “Buraya geri gelmek çok ilginç” dedi.

‘Bayan Green-Sleeves yumuşak, saygılı bir ses tonu ile konuşuyordu. Bir an için beni unutmuştu ve kendi kendine konuşmaya başlamıştı.

‘Ben, “Sen neredeydin?” diye sordum. “Yurt dışında mı?”

‘Bana baktı ve gülümsedi—bu tuhaf merak uyandıran bir gülümsemeydi.

‘Sonra “Çok çok uzakta” dedi, “ve geri gelmenin çok zor olduğu bir yerde; gerçekten de ben dünyayı şimdi olduğu gibi görmek isterdim. Onun çok fazla değişmiş olduğunu itiraf etmeliyim.” Küçük ellerini havaya kaldırdı. “Ben buradan ayrılırken çok gençtim—en fazla on yedi yaşındaydım; o dönemde dünyaya veda etmek çok zor oldu. Daha uzun kalabilmiş olmayı dilerdim. Ben bir ülke gezisine çıkmıştım ve bu gezi beni ailemden uzaklaştırdı; birdenbire büyük bir boşluğa düştüm.”

‘Ben, “Acaba ben şimdi bunu bir hayalet ile konuşuyorum şeklinde mi anlamalıyım?” dedim.

‘Bu sorum Bayan Green-Sleeves’i güldürdü. Ben onun maskeli baloya katılan küçük bir kız olduğundan biran için bile kuşkulananmamıştım; ancak sonrasında gülmek yerine sitemkar bir şekilde bana baktı.

‘Sonra “Öyle mi gerçekten, bayım, ben bunu bildiğinizi düşünmüştüm” dedi. Benim bu akşam kendi evime dönmem büyük bir budalalık oldu. Bu dünya artık benimkinden başka bir nesile ait ve ben kendimi babamın evinde bir yabancı –oradan oraya giden bir konuk– gibi hissediyorum.”

‘O konuşmasına ara verdi. Gözünden bir damla gözyaşı aşağı doğru süzüldü.

‘Sonra “Ben modern zamanları anlayamıyorum. Her şey bana tuhaf geliyor. Balo salonunda çalınan müzikler, danslar benim için hiç bilindik değil. Dans etmek bir zamanlar bana müthiş keyif verirdi fakat şimdi bu yeni danslar için aynı şeyi düşünemiyorum.’

‘O büyük bir içtenlikle konuşuyordu, basit bir konuşma tarzı vardı fakat ben hâlâ Bayan Green-Sleeves’in kendi kostümünün gereği olarak bu şekilde konuştuğunu düşünüyordum. Onun gerçekten başka bir dünyadan gelmiş olabileceğine inanmak istemiyordum; fakat bildiğim tek şey vardı –ben bu

kıza kalbimi kaptırmıştım— ve bu artık geri alınamayacak bir kaptırmaydı.

‘Onun ayaklarının önünde dizlerimin üzerine çöktüm ve “Sevgili Bayan Green-Sleeves!” dedim. “Sen artık bu dünyaya geri geldin, burada kalamaz mısın—burada kalmaya gönüllü değil misin? Bunu söylediğim için bana karşı kızgınlık duyabilirsin fakat ben sana aşık olduğumu itiraf etmeliyim.”

‘Kız “Ne, bana aşık mı oldun?” diye çığlık attı. Küçük ellerini sıkı sıkıya tutuyordu. Masum bir gülümseme belirdi yüzünde. “Bayım, bu çok romantik bir şey! Fakat gerçekten”—Onun gülümsemesi birdenbire bir iç çekişe dönüştü. Bu kısa, tatlı bir iç çekmeydi. “Ben bir aşığın itirafını dinlememeliyim; bu doğru olmayacaktır, bu size karşı dürüstçe olmaz. Benim aşk için zamanım sona erdi. Ben size söylemiştim, on yedi yaşındayken öldüm ben.”

‘Ben acı içinde, “Bayan Green-Sleeves, Bayan Green-Sleeves, artık sanki bir hayaletmişsiniz gibi konuşmayın. Benim size karşı gayet ciddi bir şekilde konuştuğumu anlamıyor musunuz—benim ne kadar ciddi olduğum anlaşılmıyor mu? Ben size sizi sevdiğimi söylüyorum;

‘Kız beni ayağa kaldırdı. Bana karşı merhametli idi.

‘Sonrasında, “Bayım, inanın bana, ben sizi buraya getirdiğim için üzgünüm,” dedi. “Keşke sizinle yüz elli yıl önce karşılaşmış olsaydık, birlikte dans etseydik.”

‘Sonra bir saniye boyunca sustu. Büyük mavi gözleri benim üzerime sabitlenmişti. Sesi her zaman olduğundan daha tatlıydı ve tıpkı bir müzik gibi geliyordu. Ancak bu ses sanki çok uzaklardan gelir gibiydi.

‘Kız, “Bu belki de bir veda olmayabilir, bayım” dedi. “Gelecekte belki de yeniden karşılaşabiliriz, fakat bu dünyada değil—hayır, bu dünyada değil. Gerçekten de bu olanaksız.” Bir an için tereddüt etti. “Acaba ‘hoşçakal’ demek yerine ‘görüşürüz’ diyebilir miyim?”

‘Kız gözyaşlarına boğuldu ve ben onun ayrılmak üzere olduğunu anladım. Onun benimle kalmasını o kadar tutkulu bir şekilde istiyordum ki, fakat o olumsuz anlamda başını salladı.

‘Sonrasında “Gerçekten bayım, benden bunu istememelisiniz. Ben bu dünyaya geri dönme hayali kurarak çok büyük bir budalalık ettim. Ancak artık geri dönmek zorundayım—artık bildiğim başka yerlere gitmeliyim. İstesem de artık burada kalamam.” O ellerini narince salladı. “Umarım sizi tekrar görürüm, bayım. Bu dünya gerçeklikten yoksun ve onun üzerinde yaşayan erkekler ile kadınlar yalnızca değişen gölgelerdir; bugün buradalar fakat yarın gitmiş olacaklar. Bu dünya üzerinde sevgi dışında varlığını sürdürecekt hiçbir şey yok.”

‘Son sözlerini söylerken doğrudan doğruya benim gözlerimin içine bakıyordu. Ben ona sarılmak için kollarımı açtığımı hatırlıyorum fakat o benim ona sarılmama izin vermeyerek bir adım geri gitti.

‘Bana “Hayır, bayım—hayır!” dedi. “Sizin dudaklarınız artık benim dudaklarıma dokunamaz. Ben şimdi geldiğim yere geri dönmeliyim.”

‘Tutkulu bir şekilde ağlayarak “Nereye gidiyorsun?” dedim. “Benim aşkıma karşılık vermek yerine gidiyor musun?”

‘O başını salladı.

“Ben mezarıma geri dönmeliyim” dedi. “Yüz yıldan daha uzun bir süredir bulunduğum mezara geri dönmeliyim; ben buraya yalnızca kısa süre için geri döndüm. Ben bir ruhum –ve ölümlü bir ruhum– ve aslında benim geriye döndüğüm yer mezar değil. Ben hayata dönüyorum!”

‘Kız gülümsedi. Onun gülümsemesinde bir tür bilgelik vardı, sonsuz bir bilgelik; ve ardından benim gözlerimin önünde yavaşça kayboldu. Ben kendimi meşe ağacından yapılmış odada yapayalnız buldum. Balo salonundaki Çingene müziğinin ezgilerini duyabiliyordum. Ritmik bir şekilde dans eden

dansçların ayaklarının çıkardığı sesleri işitebiliyordum. Bunlar bana küçük kırmızı topuklu ayakkabıların çıkardığı “tak tak” seslerini anımsatıyordu; fakat balo salonuna geri döndüğümde balkonda onu göremeyeceğimi biliyordum. Bu dünyadaki hiç kimsenin Bayan Green-Sleeves’in bir gülümsemesini yeniden göremeyeceğinin farkındaydım; onun evi onun için en iyi yeri.’

Aylmer Vance konuşmayı bıraktı. Ellerıyla yüzünü kapadı ve iç çekti—ağır bir şekilde iç çekti.

‘Beni bir daha asla ziyaret etmeyecek bu bayan benim günlerce ve gecelerce düşlerimi süsledi—ve ben onu hiçbir zaman unutmadım.’

Ona derin bir içtenlikle baktım.

‘Onu hiçbir zaman unutmayacaksın,” dedim yavaşça, “Ve bir gün onunla tekrar bir araya geleceksin, Vance—geleceğini biliyorsun.’

‘Bunu nasıl bilebilirim ki? diye sordu. Bütün bunlar belki de bir halüsinasyondan ibarettir; ve Bayan Latham da Bayan Green-Sleeves’i gördüğü zaman bunun yalnızca bir izlenim aktarımı olabileceğini söyledi.

Ancak bana göre Bayan Green-Sleeves hâlâ varlığını sürdürüyor—ve her zaman var olacak.’

O yavaşça doğruldu. Gerindi ve ayağa kalktı—güneş ışığı altında uzun, ince bir figür olarak görülüyordu.

‘Bana “Hoşçakal” demek yerine “Görüşürüz” dedi; bunu hatırlamayı seviyorum—o bana yalnızca “görüşürüz” demişti.’

SÖNDÜRÜLEMİYEN ATEŞ

Bir gece Aylmer Vance bana el yazısı ile yazılmış şiirlerden oluşan bir defter verdi ve okumamı istedi.

Biz balık avlayarak sakin bir gün geçirmiştik. Han'dan bir miktar uzaklaşmıştık ve spor olsun diye yürüyüşe çıkmıştık. Başka konulardan bahsetmek belki de normal olana sağlıklı bir geri dönüş olacaktı.

Biz gece boyunca birbirimizde vakit geçirdik ve defteri elden ele geçirerek şiirler okuduk. Defter kaba bir şekilde birbirine bağlanmış olan kahverengi kağıtlardan oluşuyordu. Birbirine tutturulan bir dizi kağıt vardı. Kağıtların üzerinde sayfa numarası ya da yazar ismi bulunmuyordu. Satırların hepsi elle yazılmıştı ve yazı açık bir şekilde dişil bir tarza sahipti. İlk bakışta yazıların zarıflığı ve düzeni anlaşılıyordu.

‘Sen benim gibi misin bilmiyorum’ dedi Vance, ‘yatarak okuyabilir misin? Ne olursa olsun bu şiirlere göz atmanı istiyorum—sabahleyin onların sende bıraktığı izlenimi öğrenmek isterim.’

Vance kayıtsız bir şekilde konuşmuştu fakat ses tonuyla bir uyarı hissetmiştim. Yazıları incelememi istiyordu. Bu nedenle ben sabaha kadar uykusuz kalmayı göze alarak şiirleri baştan sona kadar okumaya karar verdim.

Birbirimize iyi geceler diledik ve ben yatak odama gittim—burası eski meşe palamutları ile çapraz tarama şeklinde döşenmiş olan şık bir odaydı. Alçak pencere pervazları vardı. Bu Magpie gibi bir handa bulunması umulacak türden pervazlardı. Burası yaklaşık dört yüz yıllık bir geçmişe sahip olan bir mekandı. Modernliğin tek izi elektrik donanımıydı. Ancak bu bile çok dekoratif bir şekilde ve ortamın tarihi dokusunu bozmayacak bir tarzda döşenmişti.

Pencerelerin birini açtım ve dışarı baktım. Sıcak ve nemli bir akşamdı. Ay bulutların arasından açık bir şekilde görölüyordu. Batı ufku karanlık ve ürkütücüydü. Atmosfer insanda tedirginlik yaratıyordu. Ben bir fırtınanın gelmekte olduğu duygusuna kapıldım.

Defteri aldım ve yatağın içine girdim. Yastıkları kabartarak kendime konforlu bir ortam yarattım. Ve dikkatimi başka şeye vermeden elimdekilerle ilgilenmeye başladım.

Şiir konusunda bir değerlendirme yapmada yetkin birisi olmadığımı kabul ediyorum. Herhangi bir edebiyat dalı için de aynı şey söylenebilir. Ağır hukuki belgeler ve daha fazlası benim ilgi alanımı oluşturuyor. Ancak bu defterde yazılan şiirlerin çoğunu daha önce okumamıştım ve ben Vance'ın bana söylemiş olduğu gibi bunların gerçek şeyler –gerçek şiirler– olduğu konusunda ikna olmuşum.

Onda tanımlanması çok zor olan bir şey vardı. Anlamı açığa çıktığı zaman yazarın aktarmak istediklerinin sıradan şeyler olmadığını anlayabiliyordunuz—örneğin bir çiçek veya bir ağaç veya bir kişilikten bahsettiği zaman bir çiçek, bir ağaç ve bir insandan değil, doğal yaşayan insandan bahsediyordu. Bu, bir ruhun gözlerinden bakan bir şeydi. Kişinin kendi dünyasının dışından kendisine ve dünyaya bakması, gizemli bir sonsuz erginlik atmosferine bakması söz konusuydu.

Ancak konuyu daha ileri taşımak için herhangi bir şeye gerek yoktu. Ewan Trail'in şiirleri şimdi bütün dünya tarafından bilinmektedir; onlar, üzerinde sayısız yorumlamalar yapılan ve derin anlamlara sahip şiirlerdir.

Ben bu şiirlerin gerçek öyküsünü ilk kez olarak dünyaya açıklayan kişi olduğumu düşünüyorum.

Ben bir saat veya daha uzun bir süre boyunca aralıksız olarak okudum ve onlar bende bitkinlik duygusu yarattı. Benim beynim sıradışı bir şekilde aktif ve uyanık bir hale geldi. Gerçekten de bu elyazıları şifresinin çözülmesi hiç de kolay olmayan bir yapıya sahipti. Zaman zaman merak uyandıran ara vermeler vardı. Baş satırlar tamamen karışık bir anlam yüklüyordu. Birbiri peşi sıra gelen sözcükler sanki yazar dolmakalemini biraz önce kağıdın üzerinden çekmişçesine bir izlenim

birakıyordu.

Daha ciddi bir şekilde okumaya başlamadan önce son sayfaya bir göz attım ve dağınık olan elyazmalarını bir araya topladım—bir şiirin ortasında bir boşluk vardı ve sanki daha fazlasını yazma girişiminde bulunulmuş gibi bazı merak uyandıran işaretler bulunuyordu. Ancak dolmakalem sayfa boyunca yalnızca bazı bölümlere dokunmuştu ve bir dizi şifresi çözülmeyen çizgi ve eğri yapmıştı.

Yavaş yavaş ben göze çarpan duyguların bilincinde olmaya başladım. Bunların ne amaçla yapıldıklarını anlamaya başlıyordum. Benim odamdaki atmosfer gitgide daha sıcak bir hal alıyordu. Alnım ter içinde kalmıştı. Gecenin sıcaklığından tamamen ayrı bir şekilde içimde kuru bir sıcaklık hissediyordum—odanın içinde sanki sıcak bir ateş yanıyor gibiydi.

Gözlerimi kapattım fakat en ufak bir uyuma isteği duymuyordum ve bunu düşünmemeye çalışıyordum. Tüm bedenim bir ürperti içindeydi, kanım damarlarımda sıvı bir alev şeklinde akıyor gibiydi. Araştırma yapmak için yataktan çıkmam gerekiyordu—belki de han yanıyor. Ancak hareket etmeye çalıştığımda bunu yapamadım—sanki ok zehiri ile zehirlenmiş biri gibiydim. Benim duygularım son derece uyanıktı fakat ayaklarımın üzerindeki tüm gücü kaybetmiştim. Okumaya devam etmeye çalıştım fakat benim gözümün önünde mor bir duman vardı—o önce karanlık oluşturacak şekilde bulunuyordu ve ardından benim tuttuğum kağıdın yazılı sayfasını görmeme olanak tanıyacak şekilde ortadan kayboluyordu—ancak bu yalnızca bir an için böyle oldu. Karanlık hızlı bir şekilde yeniden geri geldi. Bu, bulutların arasına girip çıkan ayın durumunu hatırlatır gibiydi.

Ben bir trans halindeymişim gibi yastıklarına yaslanmış olarak oturuyordum ve gözümün önündeki mor duman her şeyi kaplamaya başlamıştı. Böylece ben odanın içindeki tek bir nesneyi bile ayırt edemiyordum. Gözlerimin faltaşı gibi açık olduğunu biliyordum; sınırsız bir uzaya doğru bakar gibiydim.

Başlangıçta derin bir morluktan başka bir şey yoktu ve ardından, bir süre sonra bir ateş topunun bilincindeydim. Kayan yıldızlar veya meteorlar gibi uzun ışık çizgileri vardı. ‘Kayan’ sözcüğünü zorlukla söyleyebildim çünkü onlar tüm yönlerde dağılmışlardı; ve roket gibi yukarı doğru uçan çok şey vardı ve bunlar düştükleri yerlerde birleşiyorlardı. Böylece parlayan bir kütle oluşturuyorlardı. Parlaklıkları artık gözün onlara bakamayacağı duruma gelene kadar gitgide daha pırıltılı hale geliyordu. Ardından mor duman yeniden ortaya çıkıyordu ve karanlığı bastırıyordu.

Ve şimdi bana şaşırtıcı derecede doğal gelen bir şey her şey daha önce gitmiş gibi mantuksal bir dizilim şeklinde oluyordu—duman yavaş yavaş yine dağılıyordu. Aslında bu sanki bir perdenin açılması şeklinde oluyordu. Böylece arkadaki sahne başlangıçta bir bulanıklıktan daha fazlası değildi ve şekillerin görünümü sanki perde yukarı doğru kaldırılmış gibi gitgide daha açık bir hale gelmişti. Böylece benim odam benim için daha açık hale geliyordu. Dimi-kaplı mobilyalar ve onun pervazlı pencereleri ve beyaza boyalı duvarlar elektrik lambasının ışığıyla belirgin hale geliyordu. Oda benim için tamamen bilinmeyen bir yerdi. Kırmızı gölgeli lamba dışında bildiğim hiçbir nesne yoktu.

Bir tarafta eski moda dört ayaklı bir karyola vardı. Yatağın üzerinde kağıtlar yoktu. Oda koyu renk bir meşe ağacı panelleriyle yapılmıştı. Ardına kadar açık olan büyük bir pencere doğrudan doğruya bana doğru bakıyordu. Ben bu pencere aracılığı ile gökyüzünü görebiliyordum—aslında gökyüzü yerine mürekkep siyahlığı içinde bir görünüme bakıyordum. Ve odanın içindeki sıcaklığın benim kendi içimde olduğunu ve bunun dayanılmaz bir hal aldığını anlayabiliyordum.

Ve pencereden baktığımda, şimşegin parlaklığı içinde, ağaçların tepe kısımlarını görebiliyordum. Bunlar evlere yakın olan ağaçlardı. Ve onların görüntüleri öylesine gerçektir ki ben dallarda rüzgarın esişini hissedebiliyordum. Bu, benim kulaklarıma uzun süredir unutulmuş olan bir şarkının ezgileri

gibi geliyordu; ve ağaçların kokusu benim burun deliklerime doluyordu. Bu aromatik parfüm her zaman için havada bir fırtına olduğu zaman yoğunlaşıyordu.

Pencerenin kenarında küçük bir masa vardı. Masanın yanındaki sandalyede bir kadın oturuyordu. O, gölgeli lambanın ışığında yazı yazıyordu; onun sırtı bana dönüktü ve öne doğru eğilmişti derin bir şekilde işine odaklanmıştı. Yanında küçük bir saat vardı—ben onu net bir şekilde hatırlayabiliyorum. Onun tiktak sesleri bir kalbin atması gibiydi. Kadın zaman zaman ona bakıyordu ancak işini hiç yavaşlatmıyordu. Hararetli bir şekilde yazıyordu ve sanki elinde tuttuğu dolmakalemin izleyeceği yol hakkında merak uyandıran bir şey varmış gibi görünüyordu. Onun parmakları sanki kalem üzerinde hiçbir baskı uygulamıyordu. Onu elinde dik bir şekilde tutması yetiyor gibiydi. Yazı kendi uyumuna sahip gibiydi.

Kadın zayıftı ve narin bir yapısı vardı. Siyah bir giysi içindeydi ve altın saçlarının mükemmel bir kıvrımı vardı. O ışıktaki parlıyordu. Ben onun mükemmel bir şekilde güzel olduğunu hissetmiştim ve onun yüzünü görebilmek için keskin bir arzu hissediyordum. Bu isteğim gitgide daha fazla arttı ve kulaklarımı tırmalayan tiz bir çığlığa dönüştü. Bu sırada kadın dolmakalemini düşürdü ve sandalyesini geriye çekti ve geri döndü. Sanki benim çığlığımı duymuş gibiydi. Ve ben onun yüzünü bir an bile olsa görebilmek için meraklı bir şekilde, beklenti içinde bakıyordum.

O bana doğru döndüğü zaman olağandışı bir güzellikle karşılaştım. Kadın çok gençti, bir genç kızdan biraz büyüktü. Gençliğin pırıltısını ve sağlığını üzerinde taşıyordu. Yüzünde sanki korkunç bir strese sahipmiş gibi bir ifade vardı. Çok narin bir yapıya sahip olan yanakları kenar hatlarını kaybetmişti. Yüzündeki sıcak renk solmuştu, çok güzel bir şekilde dolgun olan dudakları kansız hale gelmişti ve gözleri içeriye çöküktü ve yorgun gözüküyordu. Ve o gözleri! Bunlardaki izlenim beni kendi mezarıma götürecek gibiydi. Yüzün geri kalan kısmı, başka bir dünyadan gelen bir ruhun yüzü gibiydi. Gözleri yaşamın ıstırapı ile parlıyordu. Ben bu bağlantıda neden ‘ıstırapı’ sözcüğünü kullandığımı bilmiyorum fakat bu benim için kesinlik taşıyan bir ifadeydi. Bu kadının gözlerinde ıstırap içinde yaşanmış bir hayat görmüştüm.

Elde edilemeyen bir şey için duyulan yoğun bir merak insanlığın görüş alanının dışındaki bir şeydir. Benim bu gözlerde okumuş olduğum hüznü alevler bunu yansıtıyordu; ben sezgisel olarak onun umut içinde olduğunu biliyordum. O vahşi, çılgınca bir arzu içindeydi. İsteddiği şeyi uzun zamandan beri arzuluyordu.

Ancak onun arzusu gerçekleşmemişti. Bu konuda istediği hiçbir şey olmamıştı. Pencerenin kenarında dile getirilemeyen bir üzüntü ifadesi içindeydi. Pencereden dışarıya kollarını uzatmış, sanki geceyi yakalamak ister gibiydi. Orada dururken kollarını başının üzerine kaldırdı. Orada canlı bir şimşek çakması oldu. Bu öylesine canlıydı ki benim gözlerim kamaştı ve görüş alanımı kaybettim.

O yalnızca kısa bir saniye sürdü. Buna yemin edebilirim ki, görüntü tekrar belirgin hale geldiğinde kadın artık yalnız değildi. Onun yanında bir adam vardı. Bu, uzun boylu, ince bir adamdı. Yüzü kendi yüzü kadar beyazdı ve saçları simsiyahtı. Bir pardösü giymişti ve sanki yağmur yağacakmış gibi yakalarını kaldırmıştı; ancak ben onun neden ve nasıl odaya girmiş olduğu konusunda tahminde bulunamıyordum.

Kadın ellerini kendisini saracak şekilde bağlamıştı. Bir an için ben onun yüzünü görebilmiştim. Gözleri parlıyordu, yanan bir ateş gibi parıldıyordu. Ve onun istediğinin yerine getirildiğini biliyordum—olanaksız olan olanaklı olmuştu. Yani o gelmişti. Ve onlar ayakta dururken aralarında hiçbir konuşma olmadı. Onların konuşmasına gerek yoktu.

Benim bilincim yerindeydi, çakan şimşek sonrası alevler içinde kalan yerleri görebiliyordum. Ve

ayrıca saatin tiktaklarını duyabiliyordum.

Bir süre sonra hâlâ kadına yakın duran adam masanın üzerine eğildi ve kalemi aldı ve yazmaya başladı. Açık bir şekilde kadının bitirmeden bıraktığı bir cümleyi tamamlıyordu. Ve bu bittikten sonra dolmakalemi yerine bıraktı. Ben sezgisel olarak onun artık kaleme ihtiyaç duymayacağını anlamıştım.

Ve daha sonra, elyazısını tamamlamasının ardından adamın dudağı kadınınkıyla buluştu ve öylece kaldılar. Sonra yavaşça kapı yönüne doğru ilerlemeye başladılar. Ben kapının onların geçmesine izin verecek şekilde kendiliğinden açıldığını gördüm ve onların ardından kapı yavaşça kapandı.

Saat ikiyi vurdu, lamba yanmaya devam ediyordu, onun ışığı sayfayı aydınlatmaktaydı.

Geçiş o kadar ani olmuştu ki ben Magpie Hanı'ndaki bildiğim odamda olduğumu zorlukla anlayabildim. Gözlerimi ovuşturdum. Sersemlemiş gibiydim. Tamamen uyanık olup olmadığımın emin değildim. Ve, gerçekten de benim gece deneyimlerim henüz sana ermemişti. Pencereden dışarı doğru bakıyordum. Benim rüyam o kadar canlıydı ki uzaktaki bir fırtınanın yankısını duyabiliyordum.

Ancak hâlâ benim dikkatimi çeken daha fazla duygu vardı. Sol kolumda bir karıncalanma duygusu hissediyordum. Dizlerimin üzerinde açık bir kitap vardı. 'Ağrı' belki de tam olarak doğru sözcük değildir. Ben sol kolumu sanki güneşten çok şiddetli olarak yanmış gibi hissediyordum; ve ben bu öğleden sonrasında balık tutarken gömleğimin kollarını sıyırdığım için bu olanaklı bir durumdu.

Ancak eğer böyleyse neden benim yalnızca sol kolum bundan etkilensin ki? Onu inceledim ve dirseğimden bileğime kadar kızarıklık gördüm. Ancak sağ kolumda hiçbir yanık izi yoktu.

Bu merak uyandıran ve açıklamamız bir durumdu. Odadaki sıcaklık neredeyse boğucu olmuştu. Ben yataktan kalktım—artık ayaklarımı yeniden kullanabiliyordum. Defteri kapattım ve yanıma koydum ve ardından açık pencereye doğru hızlıca birkaç adım attım. Gökyüzündeki kirlaşmış alevin bir açıklaması olmalıydı. Hanın yanmış olabileceği anlık korkusuna kapıldım.

Ancak bunun nedeni kısa süre içinde açık bir şekilde ortaya çıktı. Bir ateş vardı ve belki de yirmi milden az bir uzaklıktaydı—belki de bundan daha uzaktaydı. Ormanda bir tutuşma olabilirdi. Bu durum bu yöre için yaygındı. Surrey'in bazı bölümlerinde sık sık karşılaşılan bir durumdu. Ben hektarlarca orman arazisinin yanmış olduğu için siyahlar içinde kaldığını görmüştüm.

Ve bu durumda bu yangın en azından benim odamdaki ısının nedenini açıklayamıyordu. Acaba bu zihinsel bir izlenim olabilir miydi? Pencereden dışarıya elimi uzatırken kendi kendime bu soruyu soruyordum. Ancak dışarıdaki hava gayet serindi ve tazeydi. Isı hiç kuşku yok ki yalnızca içerideydi. Ve hiç kuşku yok ki hissetmiş olduğum yorgunluk nedeniyle şaşkındım, yatağa geri döndüm, ışığı kapadım ve kısa süre içinde derin bir uykuya daldım.

Benim gece yaşadığım tuhaf deneyimlere rağmen, sabah çok erken kalkmıştım—saat yediyi biraz geçiyordu. O saatte genellikle dostum Aylmer Vance ile kahvaltı yapardım. Onu hanın lobisinde buldum. O kahvaltısını neredeyse yarlamıştı. Zaten hafif bir kahvaltı yapıyordu.

Bana gülümsedi ve masasına oturmam için bir sandalyeyi yana çekti.

'Eee?' diye söze başladı kaşlarını biraz kaldırarak, sanırım yüzümdeki ifade merak uyandırıyordu.

'Onlar mükemmel şiirler,' dedim. 'Onların yazarı –onun kadın mı yoksa erkek mi olduğunu bilmiyorum– büyük bir üne sahip olmalı.'

Gece gördüklerimi düşünerek yazarın bir kadın olabileceği duygusunu taşıyordum; fakat Vance'in yanıtı beni şaşırtmıştı:

'Yazar bir erkek –Ewan Trail– ve eğer bir üne sahip olursa ve eminim olacak, bu ölümünden sonra gelmiş olan bir ün olacak. O yalnızca iki ay önce öldü. O son derece hayal kırıklığına uğramış bir

adam olarak trajik bir şekilde öldü.

‘Şimdi öyküyü dinleyeceksin. Ancak ilk olarak şiirleri okurken edindiğin izlenimi öğrenmek istiyorum. Herhangi bir şeyden bahsetmekten çekinme, ne kadar önemsiz gözükse bile bana anlat—bunu senden istememin bir nedeni var.’

Bu durumda Vance beni teste tabi tutmak istiyordu. Ben kalktığımdan beri geziniyordum. Benim gece gördüklerim ve ısı ve diğer şeyler herhangi bir gerçekliğe sahip olabilir miydi? Ben kendimi biraz kıskırtılmış hissetmişim. Bu benim okült konularla ilgili en ileri derecedeki ilk deneyimimdi.

Yumurta ve jambondan oluşan mükemmel bir kahvaltı yapıyordum fakat şimdi çatalımı ve bıçağımı yan tarafa koydum.

‘Bunu bir izlenim olarak adlandırıp adlandırmayacağını bilmiyorum?’ dedim. Bocalıyordum, ‘fakat dün akşam deneyimini yaşadığım en göze çarpıcı duygu yoğun bir sıcaklıktı. Havanın sıcak olduğunu biliyorum, fakat bu atmosferdeki doğal bir ısı değildi—.’

‘Bir yangından daha fazlası gibi mi?’ diyerek konuşmamı böldü.

Başımla onayladım. ‘Evet çok yoğun bir sıcak ateş. Alnım ter içinde kaldı; ve şuraya bak Vance? Ben bunun güneş yanığı olduğunu düşünmüştüm fakat o yalnızca bir kolumda ve onun yalnızca alt kısmında.’

‘Merak uyandırıcı’ diye mırıldandı. ‘Çok ilginç. Dün gece kolunu hangi konumda tuttun?’

‘Ben defterin üzerine koymuştum,’ diye yanıtladım. Bu açık bir şekilde masum olan bir nesneydi. ‘Ve bir tür görünümler gördüm,’ dedim. Bunu çok kısık, neredeyse ürkek bir ses tonuyla söylemişim. ‘Yatağında oturuyordum ve bir kolum defterin üzerindeydi. O bir rüya olabilir, yalnızca bir rüya—fakat ben daha önce hiç böyle bir rüya görmemişim.’

‘Onu bana anlat.’ Vance öne doğru eğildi, dirseklerini masanın üzerine koymuştu. Elleriyle çenesini destekliyordu. Keskin bakışları benim üzerime odaklanmıştı; yoğun bir şekilde ilgili görünüyordu.

Ben ona gördüklerimi anlattım, en küçük ayrıntıyı bile atlamadım. Onlar benim zihnimde çok canlı bir şekilde yer etmişti. Hiçbirini unutmamıştım. Vance bir süre hareketsiz kaldı, bir kere bile konuşmamı bölmedi.

‘Bu çok ilginç bir şey Dexter’ dedi ben konuşmamı bitirince; ‘Sen belki de sahip olduğunu bilmediğin bazı güçlere sahipsin? Dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. ‘Birkaç gün önce herhangi birisi bana böyle bir şey söyleseydi çok memnun olurum sanırım, bilinmez olandan bilgiler veren bir medyum olmak hiç kuşku yok ki hoşuma giderdi—ve ben şimdi bunu biliyorum, Dexter, umarım seninle iyi bir iş yapabiliriz. Sen ve ben, bizim süper-psişik olarak adlandırdığımız az bilinen bir yol içindeki insanlık bilgisini daha ileriye taşıyabiliriz.’

O uzun, zayıf elini masanın kenarından bana doğru uzattı. Hiçbir ürperme ve şaşkınlık hissetmeden ben elini tuttum. Bütün bunlar benim için yeni şeylerdi ve mutlak olarak beklenmedik durumlardı. Ben gizli bir yeteneğim olduğunu hiç düşünmemiştim. Ve bunun gerçekten olup olmadığını merak ediyordum.

‘Sen,’ diye bocaladım, ‘benim rüyamın –gördüklerimin– gerçek görüntüler olduğunu mu düşünüyorsun?’

‘Bundan hiç kuşku yok’ yanıtını verdi. ‘Sen dün gece benim tanıdığım birisiyle telepatik bir bağ kurdun. Gördüklerinin neyi önceden haber verdiğini söylemek zor. Ancak benim korkum onların kısa bir süre içinde –belki de bu sabah– gerçekleşecek doğrular olması.’

Ben derin bir nefes aldım ve yazgımı kabullendim. Bağımsız araçlara sahip olarak şanslıydım ki

benim mesleğim herkesin yapması gerekenden biraz daha azını gerektiren bir işti. Ve şimdi yeni bir mesleğim daha olmuştu—bu kendimi adayabileceğim bir işti. Bu günden itibaren Aylmer Vance’ın disiplinine girmiştım.

‘Belirtmem gereken bir şey var,’ dedim. Gelecekte yapacağımız ortak şeyleri kabul ederken. ‘Dün akşam gerçekten bir yangın vardı. Ben onu pencereden gördüm ve onun uzun zaman önce çıkmamış olduğunu düşündüm, fakat o çok hızlı bir şekilde yayılıyordu—bu bir orman yangınıydı ve ben bundan emindim. Ancak o çok uzaktaydı—yaklaşık yirmi mil ötede ve bunun ısısının beni etkilemiş olduğunu düşünmek çok saçma olur.’

Vance ben konuşurken ayağa kalktı. Yüzünde bir kaygı ifadesi vardı.

‘Bir orman yangını mı?’ diye sordu. ‘Bana onun yönünü söyler misin?’

‘Benim odam kuzey-batıya bakıyor.’

O hızlı bir zihinsel hesaplama yaptı. ‘Kuzey-batı ve yaklaşık yirmi mil. Dexter’ –o çok hızlı konuşuyordu– biz geç kalmamalıyız. Bu çok önemli olabilir.’

Zili çaldı ve bir görevliye hemen arabasının getirilmesini istediğini söyledi. Ardından bana doğru döndü.

‘Williams bizi götürür’ dedi. Williams onun şoförüydü. ‘Yolda bu konu hakkında daha fazla konuşabiliriz. Birkaç dakika içinde hazır olabilir misin?’

Yaklaşık on beş dakika içinde neresi olduğunu hâlâ bilmediğim bir yöne doğru ilerliyorduk, Vance’ın arabası bir Darraca idi, hafif ve hızlıydı. O genellikle kendisi kullanırdı fakat bu kez bu görevi adamına vermişti. Böylece bana öyküsünü anlatabilecekti.

‘Bu yılın baharının başlarında az tanıdığım bir adam –Bay Tyrrell– tarafından bazı merak uyandıran şeyleri araştırmak üzere onun kırsal alandaki evine birkaç günlüğüne davet edildim. Evin ismi “Cheswold Evi” idi. Hillinghurst küçük köyünün yakınındaydı. Burası Hog sırtının güney tarafının ayağındadır. Bizim gittiğimiz yer burası.

‘Ben Guildford’a trenle gitmişim. Orada Tyrrell beni arabasıyla karşıladı ve bana eve giderken yaşadığı sorunu anlattı—tıpkı benim sana şimdi anlattığım gibi arabada konuştuk. O, Cheswold Evi’nde kalan tek kişiydi. Eşine ve iki küçük kızına yakın bir zamanda merak uyandırıcı bir şey olmuştu.

‘Aslında evi pek iyi gözle bakılan bir ev değildi. Bir önceki kış bir trajedi olmuştu ve insanlar oraya kuşkuyla bakmaya başlamışlardı. Bu eski bir evdi –göreceğin gibi– ve nesiller boyunca Trail ailesine ait olmuştu. Onun son temsilcisi Ewan Trail idi. O senin okuduğun şiirlerin yazarıdır.

‘Artık Ewan daha sıradışı bir bireydi—komşular onu “çılgın şair” olarak adlandırıyorlardı. O, uzun, ince biriydi. Neredeyse bir ortaçağ karakterine benziyordu. Bir güneyli gibi siyah saçları ve zeytin rengi derisi vardı. Ben onun bir yabancı kanı taşıdığını düşünmüştüm.”

Burada ben onun sözünü kestim. Güçlkle konuşuyordum. ‘O dün gece gördüğüm kişi miydi?’ diye sordum neredeyse fısıldar bir şekilde.

‘Bunun değerlendirmesini sen yapmalısın,’ diye yanıtladı Vance. Ardından yeniden öyküsüne başladı. ‘Ewan Trail sıradan insanların arasına katılmayan bir şairdi. Hayata büyük bir servetle başlamıştı. Ancak bazı olaylar sonucunda her şeyini kaybetmişti. Onu motive eden tek düşünce şiirlerinin tüm dünyaya ulaşmasıydı—o sahip olduğu dehanın farkındaydı ve bunun mezara gitmeden önce bilinmesini istiyordu.

‘Ve bildiği başka bir şey çok fazla ömrünün kalmadığı idi. Yaşadığı güzel yaşantıdan sonra düştüğü

sefalet durumu kısa süre içinde hastalıklı bir bedene sahip olmasına yol açmıştı.

‘Yaklaşık bir yıl önce evlenmişti ve orada yaşamaları için eşini Cheswold Evi’ne getirmişti. Ona karşı tutkulu bir hayranlık duyuyordu—gerçekten de bu tutku karşılıklıydı. Fakat aslında bu ruhunun bir tutkusuydu. Leila Trail, tıpkı kocası gibi, yoksul bir aile yapısına sahipti. Çok genç ve çok güzeldi ve Trail’in en iyi şiirlerinin çoğu ona ithafen yazılmıştı.

‘Ancak evlendikten kısa bir süre sonra bir felaket yaşamışlardı. Ewan Trail zaten tüm parasını kaybetmişti; fakat bu kez şiirlerini yayınlatması için ayırmış olduğu küçük bir miktar parasını da kaybetmişti. Şiirleri sayesinde tüm dünyanın ayakları altına serileceğini düşünüyordu. Yoksulluk onun umurunda değildi—düşündüğü tek şey şiirlerinin ruhlara hitap etmesi idi. Böylece sonsuza kadar yaşayabileceğine inanıyordu. Onun içindeki ateş onu kavurup duruyordu.

‘Ve ardından bir dizi en acı hayal kırıklıkları yaşamaya başladı. Onun şiirlerini okuyan Londra’daki bir yayıncı onları çoğaltma riskini almak istemedi. Ona göre şiirler marketlerde satılan ilaçlardan farksız olan ürünlerdi. Bir iki ünlü isim dışında bakmaya değer bir şey yoktu. Ewan Trail gibi ismi hiç kimse tarafından duyulmamış olan birisi tarafından yazılan dizelerden oluşan kitabı kim satın almak isterdi ki? Bu durumda onun tek seçeneği kendi yayıncısı olmaktı. Ancak ölümcül bir zorluk vardı—Trail’in hiç parası yoktu ve borçlu olduğu kişiler zaten ona ödeme konusunda baskı yapıyorlardı.

‘Ve böylece Trail, kendisinden daha önce Chatterton’un ve başkalarının yapmış olduğu gibi bu çıkmazdan kurtulabilmek için yalnızca yirmi beş yaşındayken kendi canını aldı. Küçük bir yazlık evde kendisini vurdu. Burası Cheswold Evi’nin duvarlarına yetişen ağaçların ortasında bulunan evdi. Güneye doğru açık alanda miller boyunca topraklar uzanıyordu.

‘Zavallı Leila kimsesiz kalmıştı. Ev ve içindeki her şey benim arkadaşım olan Tyrrell’e satılmıştı. O, ailesini getirerek burada yaşamaya başlamıştı. Evi satın aldıktan sonra Leila’ya iki kızının bakıcılığını yaparak onlarla birlikte kalmasını teklif etti. O şimdi orada bulunuyor, Dexter—en azından dün oradaydı. Fakat şimdi bundan emin değilim—hiç emin değilim.’

Vance öyküsünü anlatmaya ara verdi ve onun bu arası etkileyiciydi. ‘Biz şimdi varış noktamıza yaklaşıyoruz. Önümüzde Hog Sırtı’nın uzun, düz dağ yamacı var. Bu yolu takip ettiğimizde oraya ulaşacağız.’

Vance durumu özetledi. ‘Bana evin eski sahibi hakkındaki bütün bunları Tyrrell anlattı. O bu işe bulaştığından beri sıkıntılarla uğraşıyordu. Evde, onun tanımadığı ve tüm deneyimime rağmen benim için de yeni olan karakterler vardı.

‘Onun mücadele ettiği şeylerden birisi maddesel bir şeydi—bu yangın tehlikesiydi.

‘Evde birkaç kez kendiliğinden yangın çıkmıştı. Bunların hepsi nedeni hiçbir şekilde açıklanamayan yangınlardı. Trail ve eşinin yaşamış olduğu yatak odasında iki veya üç kez yangın çıkmıştı. Burası sonrasında Leila’nın kaldığı odaydı. Bir defasında pencerenin önünde bulunan perdeler tutuşmuştu, başka bir defasında ise yatağın saçakları alev almıştı. Ve bir kez daha ölü şairin en sevdiği nesnelerden biri olan bir sandalyenin altından gizemli bir şekilde başlayan bir yangın olmuştu. Şanslı bir şekilde, tüm bu yangın başlangıçları tam zamanında fark edilmişti ve ciddi bir hasar meydana gelmemişti.

‘Evin başka bölümlerinde de aynı şey olmuştu ve özellikle Trail’in çalışma odasında bu gerçekleşmişti. Burası artık Tyrrell’in çalışma odasıydı.

‘Tyrell bana “Biliyor musun Vance,” dedi “ben burada gerçekten birdenbire başlayan ve buna neden olacak hiçbir şeyin olmadığı yangınlar gördüm. Bir makaleyi bitirmek için geç saatte

oturuyordum ve herkes yatmıştı. Şöminede yanan ateş vardı, çünkü yılın o döneminde akşamları soğuk oluyordu. Odadaki tek başka ışık benim çalıştığım masanın üzerindeki lambadan geliyordu. Bu bir gölgeli okuma lambasıydı. Ben sigara içen biri değilim ve bu nedenle bir kibrit ya da sigara izmaritini yere düşürmüş olmam gibi bir şey söz konusu olamaz. Oda gitgide daha fazla sıcaklaştı—ve bu ısının böylesine belirgin bir şekilde artış gösterdiği ilk kez değildi. Ailemin neredeyse her üyesi bunun farkına vardılar ve hizmetkarlar da bunu fark ettiler—bu ısı gitgide daha dayanılmaz hale geldi ve ben kalkıp pencereyi açtım. Ve ardından—şey ben batıl inançlı biri değilimdir, daha önce hiç böyle bir alışkanlığım olmadı— odada yalnız olmadığımı düşünmeye başladım. Sanki odada başka birisi daha varmış gibi bir hisse kapıldım. Hep oturduğum sandalyeye doğru baktığımda bir ürperme hissettim. Sandalyede birinin oturuyor olduğuna dair yoğun bir duygu hissettim. Ve daha sonra, neredeyse hemen ardından, ateşin kokusunu aldım ve masanın çekmecesinden gelen dumanı gördüm. Burası benim yazılarımı koyduğum çekmeceydi. Hiç kuşku yok ki bunun eski sahibi de onu aynı amaçla kullanmıştı. Doğal olarak, ateşi söndürme konusunda fazla bir güçlük yaşamadım ve hiçbir malzeme hasar görmemişti. Ancak olup bitenler neler olabileceğinin bir göstergesiydi. Bu açıklanamayacak –ve tehlikeli– bir durumdu. Tüm ev gözümüzün önünde her an yanıp kül olabilirdi.”

‘Tyrell son sözcüklerini çok ciddi bir şekilde söylemişti ve ben tehlikenin gözardı edilemeyeceği konusunda onunla aynı fikirdeydim.’

‘Ancak bu yangın başlangıçları evde meydana gelen tek şey değildi. Daha önce belirtmiş olduğum gibi orman yangınları bu bölgede sıklıkla görülen bir durumdu. Bay Tyrrell bu tür yangınların başlangıçlarının kömürleşmiş izlerinin olduğu çok sayıda yer olduğu konusunda beni bilgilendirdi—bunlar sanki Çingenelerin kamp kurmaları gibiydi. Ancak o bölgede komşu alanlarda hiçbir Çingene topluluğu bilinmiyordu.

‘Ve artık insanlar bunun hakkında konuşmaya başladılar ve etrafta pek çok söylenti dolaşmaya başladı. Ormanlık alanda ışık görüldüğü söylendi. Bunlar hareket eden fenerler gibiydi ve bazen onların görüntüleri çok değişken olabiliyordu—bazıları bunun yıldız kayması görüntüleri olduğunu söylüyordu. Ancak ağaçların tepelerinde alev topu görenler vardı. Yani tüm bölge kötü bir üne sahip olmuştu.’

Burada Vance konuşmasına yeniden ara verdi ve daha sonrasında yaptığı araştırmalar hakkında daha ayrıntılı bilgiler verdi.

‘Ben başlangıçta bütün bunların ölmüş olan şair ile bağlantısını kuramadım,’ diyerek itirafta bulundu. ‘Ancak hızlı bir şekilde bu alevlerin onun tarafından çıkarılmış olabileceğini anlamaya başladım.

‘Böyle düşündüren şey ne oldu?’ diye sordum. Şaşkınlığımı gizlememiştim.

‘Ben senin kendi sonucuna kendin ulaşmanı istiyorum,’ dedi Vance sana söylediğim şeylerden yola çıkarak bunu yapabilirsin. Ve bu meselede bir kesinlik olmadığını anlamanı istiyorum. Bizim bu konudaki bilgimiz çok belirsizdir.’

‘Sen bazı önemli keşifler mi yaptın?’

‘En azından bana nasıl hareket etmemi gösteren bir keşif yaptım. O ormanlık arazinin dikkatli bir incelemesi sonucunda ortaya çıktı. Gündüz vakti düzenli olarak bu alanda yürüyüşe çıkıyordum.

‘Tyrrell’a bağlı izci çocuklar ile bölgede araştırma yapıyorduk. Bazen bu araştırmalar geceye kadar devam ediyordu. Bir gün bu çocuklardan zeki olan birisi bana orman arazisinde yanmış olarak iki üç kağıt parçası bulduğunu rapor etti. Bu kağıtlar ormanın tutuşmasına yol açabilecek bir şeydi. Ben kendim de bu yanan kağıtlardan bir tanesini buldum. Bunların el yazısı ile yazılmış kağıtlar

olduğunu gördüm. Yazıların kime ait olduğunu anlamak için Leila Trail’e danıştım.

‘O gözyaşlarına boğuldu. “Ben bunu size söyleyemem” diyerek ağladı. Bu kağıtların ormana nasıl ulaşmış olduğunu sordum. Bunlar Ewan’ın tüm umutlarının kaybolduğu yayıncıdan geri gelen elyazmalarıydı. Ewan onları evdeki ateşe atmıştı. O sesini azalttı, çok derin bir üzüntü içinde olduğunu belli eden bir ses tonuyla konuşuyordu. “Bu onun kendisini öldürdüğü gündü. Onun aklı başından gitmişti—ben onu sakinleştirmeye çalışmışım fakat o beni dinlememişti. Beni kaba bir şekilde itirmişti —oysa beni kendini adarcasına severdi— ve doğruca ormanlık alana gitmişti ve oradaki yazlık eve koşmuştu. Ben onu yapabildiğim kadar izledim fakat onu yakalayamadım. Geceleyin yalnızca loş bir ay ışığı vardı fakat ben onu görmüşüm. Şiirlerinin olduğu el yazılı kağıtları parçalara ayırıyordu ve onları sağa sola fırlatıyordu. Her şeyi yok etmişti—her şeyi. Benim ayağım bir ağacın köküne takılmıştı ve düşmüştüm. Ayağımı incitmişim ve hareket edemiyordum. Orada uzandım, ağladım ve inledim; sonra onun kendisini vurduğu tabancanın sesini duydum ve onu kurtarmak için hiçbir şey yapamadım—hiçbir şey.”

‘Onun kalbi acılar ile doluydu. Bunu sana söylemeliyim. Dexter, ben Leila Trail ile özel olarak ilgilendim ve onun doğasındaki derin spiritüelliği anladım.

‘Sonra bu kağıt parçalarını bir araya topladım ve onlar üzerinde çalıştım. Leila’nın yardımı ile tam bir şiir kitabı şeklinde yeniden oluşturdum. Bu konuda bir uzman olmadığımı itiraf ediyorum fakat bunların değerini fark ettim.

‘Leila Trail bu konuda bana çok yardımcı oldu. Sana söylemiş olduğum gibi o sıradan bir insandan daha fazla spiritüellik taşıyordu.

‘Benim talimatımla yatak odasındaki bir masanın kenarına oturdu ve pencereyi açık tuttu. Ben onun önüne bir kağıt koydum ve eline bir dolmakalem verdim. Ve ona kocasının düşüncelerine yoğunlaşmasını söyledim. O tüm diğer konuları zihninden çıkaracaktı. Ve o mükemmel bir şekilde duyarlıydı. Benim ondan tam olarak ne istediğimi çok iyi anladı ve başka bir açıklamaya gerek olmaksızın bunları yerine getirdi.

‘O, “Eğer bunlar onu bana geri getirecekse” diye iç çekti. “Eğer onu tekrar görebileceksem! Onu öylesine çok seviyorum ki—onu çok seviyorum!”

‘Benim ondan ne istediğimi anladın mı Dexter? Sen ışığı görmeye başlıyorsun, değil mi? Kadersiz bir şair olan Ewan Trail tüm el yazılarını yok etmişti—geriye onlardan hiçbir şey kalmamıştı. Onun sözcüklerinden dünyaya sunulabilecek hiçbir şey kalmamıştı geriye. Ve onun bedeninin ölümüyle esin kaynaklarının da yok olduğunu kim söyleyebilir? Bedensel bağlardan bağımsız olarak insanların düşünceleri varlığını sürdüremez mi? Bilmiyorum; biz bunları gerçekten açıklayamayız; ve ben bugün kendi kendime bunu anlamanın sınır çizgisine yalnızca dokunabildiğimi söyleyebilirim.

‘Sen karar vermeye etki eden varsayımları anlayabiliyor musun, Dexter? Eğer bu kaybolmuş şiirler yeniden kazanılabilirse, sonunda dünyaya sunulabilirse, istediği çıkış yolunu bulabilecek midir? Söndürülemeyen ateş –esinlenme ateşi– yanmaya devam edecek midir?

‘Leila Trail’in çok yardımcı olduğunu söylemişim. O daha önce eliyle bu şekilde bir istemdişi yazı denememişti. Sonuçlara ulaşmamız bir iki gün sürdü. Ancak bunlar çok şaşırtıcıydı. Dolmakalem sanki kağıdın üzerinde uçarak yazı yazıyordu. Sen kendin de sonuçları gördün. Dün gece okumuş olduğun yazılar bu şekilde oluşturuldu. Onun her sözcüğünü Leila Trail yazdı. Bunu ölmüş olan kocasının esinlenmesi altında yaptı. Ewan, eşi aracılığıyla tüm dünyaya mesajını göndermiş oldu. Ve ben onları yayınlayarak kendi payıma düşen görevi yaptım. Ewan Trail’in ruhundan çıkan ateş doğal bir kanal ile sonsuza kadar yanmaya devam ediyor. Bu, insanların zihinlerinde ve kalplerinde

söndürülmeyen ve söndürülemeyen bir ateştir.’

Ben derin bir nefes aldım, ‘Ardından geçen gece görmüş olduğum şeyi gördüm’ dedim.

‘Biz şimdi senin gördüklerini kısaca değerlendirebiliriz’ dedi ‘Bir an için benim hissettiğim her şeyin Ewan Trail’in son mesajında bildirilen şeyler olduğunu hissediyorum. Doğal olarak dikkat ettiğin gibi benim sana verdiğim kitap tamamlanmamıştır. Ben yalnızca son şiirin sonuç kısmını bekliyordum—ve sanırım artık buna sahibiz.’

Birdenbire arabanın içinde bir noktayı işaret etti. ‘Bak, Dexter, şuraya bak!’ diye cıgılık attı.

Ben onun gösterdiği yere baktım ve yangın nedeniyle simsiyah olmuş bir toprak parçası gördüm. Alevler henüz tam olarak sönmemişti ve onun daha ileri sıçramasını önlemek için var gücüyle çalışan insanlar vardı.

‘Sen haklıydın, Dexter,’ diye mırıldandı Vance; ‘doğru görmüşsün. Tüm ağaçlık alan yok olmuş. Ve bak Dexter, orada ev var. Tanrıya şükürler olsun, o alevler arasında kalmamış görünüyor.’

Araba şimdi Cheswold Evi’ne yönelmişti, burası uzun, eski tarz yapılmış çok sayıda çatısı olan bir evdi. Bizimle aynı zamanda Bay Tyrrell de oraya varmıştı. O yangının söndürülmesi için adamlara yardımcı oluyordu. Yüzü kapkara idi.

‘Sen hiçbir şeyden çekinmeden konuşabilirsin, Tyrrell’ dedi Vance. ‘Bay Dexter tüm konuyu biliyor.’

Ve Bay Tyrrell tüm öyküsünü anlattı. Leila Trail ölmüştü. O kocasının ölümle buluştuğu aynı yazlık evde ölü bulunmuştu. Bedeninde hiçbir yaralanma işareti yoktu ve çok mutlu görünüyordu. Yaşamında olduğundan çok daha mutluydu. Yazlık evin her tarafını alevler sarmıştı fakat onun bulunduğu alanda alevler hiçbir şeye dokunmamıştı.

Acaba yangının nedeni neydi? Hiç kuşkusuz fırtınaydı—şimşek bir ağaca düşmüştü. Yörede bulunanlar başka bir şey olamayacağını düşünmüşlerdi.

Bir süre sonra biz birlikte Leila’nın gece boyunca oturmuş olduğu yatak odasına gittik. Ben kendi vizyonumda görmüş olduğum her ayrıntının orada olduğunu farkına vardım. Lamba, artık sönmüş olarak masanın üzerinde bulunuyordu. Onun altında kadının yazmış olduğu kağıtlar vardı. Dolmakalem onun düşürmüştü olduğu yerde duruyordu ve küçük saatin kolları saat ikide durmuştu.

‘Bak, Dexter,’ dedi. Vance basit bir şekilde. Yazılı sayfayı işaret etmişti. Tamamlanmış şiirin altına bir sözcük eklenmişti ve o Leila Trail’in el yazısından çok farklıydı—bu baskın bir şekilde eril bir el yazısıydı. Sözcük ‘bitti’ idi.

Ve onun için bitti sözcüğünün anlamı belki de gerçek bir başlangıçtı.

VAMPİR

Aylmer Vance'ın Piccadilly'de Dover Caddesi'nde odaları vardı ve şimdi ben onun ayak izlerini takip etmeye karar vermiştim. Psişik konularda onu yönlendiricim olarak benimsemiştim. Aylmer ve ben kısa süre içinde sıkı dost olmuştuk ve bana bilinmezden haber verme yeteneğini nasıl geliştirebileceğimi gösterecekti. Benim sahip olduğum bu özel yetenek bazı önemli durumlarda son derece işe yarayacaktı.

Aynı zamanda ben başka konularda Vance'a faydalı olmaya çalışıyordum. Onunla pek çok ilginç yolculuklara çıkacaktık. O kendi adına genel olarak insanların ne düşündüğünü önemsememişti. Kendi deneyimleri doğrultusunda ayrıntılara ulaşmaya çalışıyordu.

Biz birlikte çalışmaya başladıktan kısa bir süre sonra, ben hâlâ çaylak iken, bir olay meydana geldi. Sabah saat yaklaşık ondu. Bir ziyaretçinin olduğu söylendi. Onun adının Paul Davenant olduğu söylenmişti.

Bu isim bana tanıdık geliyordu ve benim polo oyunundan tanıdığım aynı Bay Davenant olabilir mi diye düşünmeye başlamıştım. O ayrıca amatör bir at binicisiydi. Özellikle engelli binicilikte iyiydi. Zengin ve mevki sahibi genç bir adamdı. Yaklaşık bir yıl önce evlenmişti. Evlendiği kişi güzelliği ile tanınan bir kızdı. Tüm resimli gazetelerde onun fotoğrafları yayınlanmıştı. Ben onların göz alıcı bir çift olduklarını hatırladım.

Bay Davenant içeri alındı. Öylesine solgun ve hasta görünüyordu ki başlangıçta onun düşündüğüm kişi olması konusunda tereddüt ettim. Henüz yeni evli ve zengin birisi olmasına rağmen sanki bütün kanı çekilmiş gibi görünüyordu. Yüzündeki ifade ciddi bir sorunu olduğunu ortaya koyuyordu.

Ancak o yine de aynı adamdı ve ilk izlenimin arkasında yine de sıradışı görüntüsüyle Paul Davenant vardı.

O, Aylmer'ın ona sunduğu sandalyeyi aldı ve sonra benim bulunduğum yöne kuşkulu bir şekilde göz attı. 'Ben sana özel bir konuyu danışmak istiyorum, Bay Vance' dedi. 'Mesele benim için çok önemli.'

Ben odayı terk etmek için ayağa kalktım fakat Vance kolumdan tuttu.

'Eğer mesele benim özel ilgi alanım ile ilgili ise Bay Davenant' dedi 'ben Bay Dexter'ın da burada kalmasını istiyorum. Bay Dexter benim çalışmalarına yardım ediyor. Ancak yine de—'

'Hayır' diye sözünü kesti diğeri, 'eğer öyleyse Bay Dexter da kalsın,' diye ekledi. Bana dostça bir gülümsemeyle baktı. 'Siz Oxford'dansınız değil mi, Bay Dexter? Ben sizin isminizi duyduğumu hatırlıyorum. Eğer yanlış hatırlamıyorsam kayık yarışlarıyla ilgili olarak adınızı duymuş olabilirim.'

Ben bunu doğruladım. Onunla tanıştığım için memnuniyetimi ifade ettim. O günlerde kayık yarışlarıyla yoğun bir şekilde ilgiliydim. Bu konuda yetenekli olduğum söyleniyordu.

Hızlı bir şekilde birkaç dostça hatır sormadan sonra Paul Davenant Aylmer ve bana güven duygusu içinde sorununu anlatmaya başladı.

O, kişisel görünümündeki farklılıkla ilgili olarak konuşmaya başlamıştı. 'Siz benim bir yıl önceki

adamla aynı kişi olduğuma inanmamışsınızdır' dedi. 'Ben son altı aydır sürekli olarak kilo kaybediyorum. Bir hafta önce İskoçya'dan geldim. Orada Londralı bir doktora danışmıştım. Fakat sonuç tatminkar olmaktan çok uzak. Doktorlar benim sorunumun ne olduğunu bir türlü bulamıyorlar.'

'Anemi olabilir mi' dedi Vance. O ziyaretçisini kesin bir şekilde inceliyordu. Bu pek sık olmasa da özellikle sizin gibi sporla ilgili olanların zaman zaman karşılaştıkları bir durumdur. Bu durum sizin kalp sağlığını da etkilemiştir.'

'Benim kalbim gayet sağlıklı' diye yanıtladı Davenant. 'Fiziksel olarak mükemmel bir durumdayım. Sorun onun benim damarlarıma yeterli bir şekilde kan pompalamaması. Doktorlar benim büyük bir kan kaybı yaşamama yol açan bir kaza geçirip geçirmediğimi sordular—fakat geçirmedim. Ben hiç kaza geçirmedim. Ve anemi konusunda ise, sıradan belirtileri göstermiyorum. Açıklanamaz olan şey benim bunu bilmeden kan kaybetmiş olmam. Ve bu bir süredir açık şekilde oluyor. Ben gitgide daha kötü bir duruma düşüyorum. Başlangıçta bu neredeyse hissedilemez bir şeydi—ani bir düşüş değildi, fakat yavaş yavaş sağlığını kaybettim.'

'Acaba' dedi Vance yavaşça, 'bana danışma nedeniniz bunun psişik bir durumdan kaynaklanıyor olduğunu düşünmeniz olabilir mi? Bildiğiniz gibi ben bu tür konularda araştırma yapıyorum. Sağlık durumunuzun bozulmasının nedeni olarak bunun fizik dışı bir şey olabileceğini düşündünüz mü hiç?'

Davenant'ın yanakları al al oldu.

'Bazı merak uyandıran koşullar var,' dedi kısık bir ses tonuyla. 'Ben zihnimi kontrol altında tutmaya çalışıyorum. Hangi yerden gelirse gelsin bir ışık yakalamaya çalışıyorum. İtiraf edeyim ki bu yönde çeşitli kuşkularım var. Benim batıl inançlı biri olmadığımı söylemek zorundayım. Tüm bu konuların inanılmaz olduğunu düşünüyor değilim fakat şimdiye kadar bu tür şeylere karşı çok ilgili olmadım. Ben yaşam içinde çok aktif biriyim. Ancak söylemiş olduğum gibi benim durumumda bazı merak uyandırıcı koşullar var ve ben bu nedenle size danışmaya karar verdim.'

'Hiçbir şey saklamadan bana her şeyi anlatacak mısın?' dedi Vance. Ben onun ilgili olduğunu görebiliyordum. O sandalyesinde oturuyordu, ayağını bir tabure destekliyordu, dirsekleri dizlerinin üzerindeydi. Elleriyle çenesini tutuyordu—bu onun yapmaktan en fazla hoşlandığı şeydi. 'Hiç' diye sordu 'vücudunda sıradışı bir değişiklik gördün mü?' Normal olmayan bir belirtiyi öğrenmek istiyordu.

'Bu soruyu bana sormanız çok yerinde oldu' diye karşılık verdi Davenant. 'Çünkü ben bazı merak uyandırıcı işaretler gördüm. Bu bir tür çizik yarası gibiydi. Onu doktorlara gösterdim ve onlar bunun benim içinde bulunduğum koşul ile ilgili bir durum olmadığını söylediler. Onun bir doğum lekesinden başka bir şey olmadığını düşünmüşlerdi. Bunun ömrüm boyunca olup olmadığını sordular. Fakat ben böyle olmadığı konusunda onları temin ettim. İlk kez altı ay önce buna dikkat etmiştim. Bu benim sağlığını kaybetmeye başladığım döneme rastlıyor. Bunu siz de görebilirsiniz.'

O gömleğinin yakasını gevşetti ve boğazını açığa çıkardı. Vance ayağa kalktı ve bu kuşku uyandıran iz üzerinde dikkatli bir incelemede bulundu. O orta çizginin biraz solundaydı doğrudan doğruya boğazın büyük damarının üzerinde yer alıyordu, köprücük kemiğinin hemen altındaydı. Dostum onu benim de incelememi istedi. Doktorların düşünceleri ne olursa olsun, Aylmer onunla açık bir şekilde çok ilgilenmişti.

Ancak görülebilen çok az şey vardı. Deri pürüzsüzdü ve hiçbir yanma izi yoktu. Bir inç aralıkla iki kırmızı iz vardı. Onların her birisi hilal şeklindeydi. Davenant'ın derisi beyaza yakın olduğu için onlar görülebilir olmuştu.

'Herhangi bir şekilde önemli bir şey olamayacağını söylediler' dedi Davenant zoraki

gölümseyerek. ‘Onlar bu izlerin geçip gideceğini söylediler.’

‘Zaman zaman onların daha fazla yandığını hissettiğiniz oldu mu?’ diye sordu Vance, ‘Bazı özel zamanlarda daha fazla olarak!’

Davenant ‘Evet’ diye yanıtladı yavaşça ‘Kaçınılmaz olarak böyle zamanlar oluyor, özellikle sabahları uyandığımda onların daha fazla büyüdüğünü ve daha belirgin olduklarını görüyorum. Ve biraz acı hissediyorum. Bu bir karıncalanma gibi bir şey, çok hafif bir sızı. Ancak ben bundan hiç kaygılanmamıştım. Şimdi siz sorunca sabah hissettiklerimi hatırlıyorum. Ben özellikle sabahları kendimi çok yorgun hissediyordum. Tamamen benim için yabancı olan bir bitkinlik içinde uyanıyordum. Ve Bay Vance şimdi net hatırlıyorum ki bu işaretin hemen yakınında bir kan lekesi görüyordum. Ancak bunun önemli bir şey olabileceğini düşünmemiştim. Bu lekeyi siliyordum.’

‘Anlıyorum,’ dedi Vance sandalyesine otururken ziyaretçisini de aynı şeyi yapmaya davet etti. ‘Ve şimdi,’ dedi ‘size yabancı olan bir durum ile karşı karşıya olduğunuzu söylüyorsunuz. Böyle değil mi?’

Ve Davenant yakasını düzeltirken bunu onayladı. Öyküsünü anlatmak üzere oturdu. ‘Ben size olan biteni uzun uzun anlatacağım’ dedi Vance ve ben konuşmaya müdahale etmeksizin onu dinlemeye hazırıldık.

Daha önce söylemiş olduğum gibi Paul Davenant zengin ve mevki sahibi biriydi. O Bayan Jessica MacThane’nin kocasıydı. O çok hoş görünümlü ve genç birisiydi. Bay Davenant sağlığını kaybetmeden önce Bayan MacThane ve onun aile geçmişiyle çok ilgili olmuştu.

O İskoçya asıllıydı ve ırkının temel özelliklerini üzerinde taşıyordu. Ancak görünüm açısından gerçekte İskoç değildi. O daha çok Güneyin güzelliğini üzerinde taşıyordu. İsimler her zaman için sahipleriyle uyumlu olmazlar ve Bayan MacThane özellikle bununla hiç uyumlu değildi. O aslında Jessica ismiyle Vaftiz edilmişti ve bu normal türden açık bir ayrılma anlamına gelen bir tür dokunaklı çaba anlamına geliyordu. Bunun yakında öğreneceğimiz bir nedeni vardı.

Bayan MacThane özellikle mükemmel kıvılcı saçlara sahipti. Bunlar İtalya dışında pek görülemeyecek türden saçlardı. Bu Kelt kıvılcı değildi. Onlar öylesine uzunlardı ki neredeyse ayaklarına kadar uzanıyorlardı. Onun ten rengi fildişi beyazıydı. Çilleri dışında tüm cildi saf bir beyazlık taşıyordu. Onun güzelliği bazı yabancı sahillerden İskoçya’ya gelen atalarından kaynaklanıyordu—ancak hiç kimse onların tam olarak nereden geldiklerini bilmiyorlardı.

Davenant görür görmez ona aşık olmuştu. Onun çok sayıda hayranı olmasına karşın aşkının karşılıklı olduğuna inanmıştı. Bu dönemde kızın kişisel geçmişi hakkında çok az şey biliyordu. Yalnızca onun anne babasını kaybetmiş fakat çok zengin biri olduğunu biliyordu. O tarihin yıllıklarında bir zamanlar ünlü olmuş bir ırkın son temsilcisiydi. O davranışlarındaki zarafet ile ilgi çekiyordu. Ancak atalarının geçmişinde vahşet ve kana susamışlık vardı. Geçmişte karmaşa yaratan bir kabile olmuşlardı. Ve onlar bir lekeli sayfa ile tarihe geçmişlerdi.

Jessica Londra’da sahibi oldukları bir evde babası ile birlikte yaşamıştı. Babası öldüğünde yaklaşık on beş yaşındaydı. Annesi İskoçya’da Jessica yalnızca küçük bir çocukken ölmüştü. Bay MacThane eşinin ölümünden çok etkilenmişti, küçük kızını alarak İskoçya’yı terk etmişti. Mesleği çiftlik kahyalığı idi. Gittiği yerde kendine uygun bir iş bulabileceğini düşünüyordu fakat artık bu tür yapılanmalar pek kalmadığı için böyle bir iş bulamamıştı. Kötü bir üne sahip olan Blackwick şatosunda çalışmaya razı olmuştu.

Bayan MacThane babasının ölümünden sonra annesi ile bir bağlantısı bulunan Bayan Meredith ile yaşamaya başlamıştı—baba tarafından hiçbir yakını kalmamıştı. Jessica gerçekten de bir kabilenin

son üyesiydi ve aile geleneği sürdürebileceği şekilde bir evlilik yapması olanaksızdı. Son iki yüzyıl içinde kabile üyeleri azalmıştı ve nihayet soylarının tükenme noktasına gelmişlerdi.

Bayan Meredith, Jessica'yı toplum içine soktu. Bu, daha önce Bay MacThane'nin hiç yapmadığı bir şeydi. O aksi, bencil ve erken yaşlanma yaşayan biriydi.

Söylemiş olduğum gibi Paul Davenant Jessica'yı görür görmez ona aşık olmuştu. Ve ona evlenme teklifi yapmakta gecikmemişti. Büyük bir şaşkınlık içinde önce bir reddedilme yanıtı almıştı. Kız ona hiçbir açıklama yapmadan gözyaşlarına boğulmuştu.

O şaşkınlık ve hayal kırıklığı içinde Bayan Meredith'e danıştı. Onunla arasında sıcak bir dostluğu vardı. Jessica'nın daha önceden de birkaç evlenme teklifi aldığını ve bunların hepsi hayranlık duyulan adamlardan gelmesine karşın hepsini reddetmiş olduğunu öğrendi.

Paul Jessica'nın belki de kendisini sevmemiş olduğunu düşünerek avunmaya çalıştı. Ancak kendisine karşı ilgili olduğundan neredeyse emindi. Bu koşullar altında yeniden denemeye karar verdi.

Bunu yaptığında daha iyi bir sonuç almıştı. Jessica onun aşkını kabul etmişti fakat yine de onunla evlenemeyeceğini tekrarlıyordu. Sevgi ve evlilik ona göre değildi. Israrlardan sonra kendisinin bir lanet ile doğmuş olduğunu açıkladı—bu eninde sonunda onu bulacak bir lanetti. Bu, belki de ölümcül olabilecek bir lanetti. Sevdiği adamı böyle bir riske nasıl atabilirdi? Her şeyin ötesinde şeytan katlımsal olduğu için bundan kurtulmasının olanağı yoktu: Hiçbir çocuk ona anne diye seslenmeyecekti—o gerçekten de ırkının son üyesi olmalıydı.

Davenant ona olan hayranlığının etkisiyle Jessica'nın saçma bir fikre kapılmış olduğuna inanmıştı. Böyle bir şeye inanmak için budala olmak gerektiğini düşünüyordu. Ailesinde bir akıl hastalığı olması nedeniyle böyle düşünüyor olabileceğini savunmuştu.

Oysa Jessica ailesinde bir akıl hastalığı olmadığını biliyordu. O anlattığı her şeyin doğru olduğu yönünde temin etti.

Lanet onun antik ırkından itibaren vardı ve onunla birlikte sona erecekti. Babası bunun ıstırabını yaşamıştı ve daha öncesinde onun babası ve büyükbabası da aynı şeyleri yaşamışlardı. Hepsinin gizemli bir şekilde ölen genç eşleri olmuştu. Onlar nedeni bilinmeyen bir hastalıkla kısa süre içinde ölmüşlerdi. Artık antik dönem aile içi evlilik geleneğini sürdüremiyorlardı. Böylece aile soyun tükenişi ile karşı karşıya gelmişti.

Lanet MacThane adında doğanları öldürmeyecekti. O yalnızca başkaları için bir tehlike yaratacaktı. Onların ölümcül şatoları kana bulanmış duvarlara kaplanmış gibiydi.

Jessica babasının bunun kendi içlerinde olduğunu söylediğini anlatmıştı. 'O vampir sözcüğünü kullanmıştı. Paul, düşünebiliyor musun—vampirler—başkalarının kanını emerek yaşıyorlar.'

Ve daha sonrasında Davenant ona gülmüştü. 'Hayır' demişti kız 'bu olanaksız değil. Düşün. Biz soyu tükenen bir ırkız. Tarihimizin erken dönemlerinden beri kana susamışlığımız ve zalimliğimizle tanınıyoruz. Blackwick Şatosu'nun duvarları şeytan tarafından kan ile sulanmış—onun her taşı sana şiddetin, acının, kederin ve cinayetin öyküsünü anlatacaktır. Ömrünü onun duvarları arasında geçirmiş kişilerden ne bekleyebilirsin ki?'

'Sen böyle söylememelisin,' demişti Paul. 'Sen böyle olamazsın, Jessica. Annen öldükten sonra oradan alındın ve Blackwick Şatosu hakkında hiçbir hatıraya sahip değilsin. Ve artık oraya bir daha adım basmayacaksın.'

'Korkarım ki şeytan benim kanımın içinde,' diye yanıtladı üzgün bir şekilde, 'her ne kadar ben şimdi bunun bilincinde olmasam da böyle olduğunu hissediyorum—ve ben bu konuda ne

yapabileceğimi bilmiyorum. Babam beni bu konuda uyarmıştı. Benim kendi irademe karşı koyan bazı güçler olduğunu söylemişti. Fakat bilmiyorum bilemiyorum, ve bununla nasıl başa çıkabileceğim konusunda hiçbir çözüme sahip değilim. Bütün bunların yalnızca bir batıl inanç olduğuna inanabilseydim belki yeniden mutlu olabilirdim, hayattan yine keyif alabilirdim ve gençliğimi yaşayabilirdim; ancak babam bütün bunları bana ölüm döşeginde iken anlatmıştı.’ Kız son sözlerini kısık sesle ve dehşete kapılmış bir halde söylemişti.

Paul ona bildiği her şeyi anlatması konusunda baskı yapmıştı. Ve sonunda aile tarihinin başka bir parçası ortaya çıkmıştı. Yüz yıl önce atalarından bir çift şaşkırtıcı derecede benzer bir durum yaşamışlardı. MacThane kabilesi o zamanda soyunun tükenmesi ile karşı karşıyaydı.

Robert MacThane, ailesinin geleneklerinden uzaklaşarak, kabile içinden birisi ile evlenmeyi reddetmişti. Yabancı kıyılardan bir eşi evine getirmişti. O mükemmel bir güzelliğe sahip olan bir kadındı. Kızıl saçları ve fildişi renginde teni vardı. Bu kadın nedeniyle ırk çizgisi başka bir doğrultuya gidecekti.

Kısa süre içinde bu kadın o bölgede bir cadı olarak anılmaya başladı. Onun yaptıkları hakkında tuhaf hikayeler anlatılıyordu ve Blackwick Şatosu’nun ünü daha önce olduğundan daha kötüleşmişti.

Ve daha sonra kadın bir gün ortadan kayboldu. Robert MacThane yirmi dört saatlik bir işi nedeniyle orada bulunmuyordu ve geri döndüğünde onun gitmiş olduğunu öğrenmişti. Her tarafta arandı fakat bunlar hiçbir işe yaramadı ve daha sonra Robert, eşine hayranlıkla bağlı olan ve acımasız bir adam olarak, şüphelendiği kişileri topladı ve suçlu olsun veya olmasın, onları soğukkanlılıkla öldürdü. O günlerde cinayet işlemek kolaydı. Robert iki çocuğunu bakıcısına bırakarak Blackwick Şatosu’ndan ayrıldı ve şato efendisiz kaldı.

Ancak onun kötü ünü pekişmişti. Zaida olarak adlandırılan cadının varlığını hâlâ hissettirdiği konuşuluyordu. Köylülerin ve komşu yörelerde bulunanların çok sayıda çocuğu hastalanmıştı ve ölmüştü—bunlar tamamen doğal koşullardan kaynaklanıyor olabilirdi; fakat bu durum yörede bir terör havasının esmesine engel olamadı Zaida’nın görüldüğü söyleniyordu. O, beyazlar içinde bir giysiyle geceleyin evlerin yakınında görülüyordu ve hastalığı ve ölümü bulaştırdığı anlatılıyordu.

Ve bu dönemden itibaren ailenin yazgısı gitgide daha kötüye gitmeye başladı. Böyle geçen dönemlerden sonra Blackwick Şatosu büyük bir değişim yaşadı. Artık ailenin adı lekelenmişti. Şeytanın bir vampire dönüşmüş olarak orada yaşadığına inanılmaya başlanmıştı.

Ve yavaş yavaş Blackwick tüm yaşayanlar tarafından terk edilmişti. Onun etrafındaki topraklar işlenmemeye başlanmıştı—çiftlikler boşalmıştı. Bu durum günümüze kadar sürmüştü. Batıl inançlı köylüler hâlâ gizemli bir beyaz kadının etrafta dolaştığına dair öyküler anlatmaktadır ve onun görünümünü ölüme –ve ölümden daha kötüsüne– işaret etmektedir.

Ve henüz MacThane ırkının son temsilcileri atalarına ait evi terk etmiş gözükmemektedir. Zenginler rahatlıkla başka yerlerde yaşayabilmektedir fakat bazı güç durumundaki kişiler zorunlu olarak yaşamlarını oraya yakın olan bölgelerde geçirmektedir. Çok az köylü aile halen orada çiftçilik yapmaktadır.

Jessica’nın büyükbabası ve büyük büyükbabası da orada yaşamışlardı. Her biri genç bir kız ile evlenmişti. Her bir durumda da aşk öyküsü çok kısa sürmüştü. Vampir ruhu hâlâ dışarıdaydı, kendisini gösteriyordu. Şeytanın geçmiş kuşaklarının yaşayan temsilcileri ile kendisini ifade ediyordu ve kurban olarak genç kanları talep ediyordu.

Ve onlar Jessica’nın babasına ulaşmada başarılı olmuşlardı. O doğrudan doğruya onların ayak izlerini takip etmeye başlamıştı. Ve aynı yazgı onun tutkuyla bağlı olduğu eşini de bulmuştu. O anemi

hastalığı nedeniyle ölmüştü. Doktorlar böyle söylemişti ve fakat o kendisini onun katili olarak kabul etmişti.

Ancak onun ardıllarından farklı olarak, kendisini Blackwick'ten uzağa taşımıştı. Bunu çocuğunun uğruna yapmıştı. Onun bilgisi dışında, her yıl oraya dönmüştü. Orada kasvetli, gizemli koridorlarda vakit geçiriyordu. Bunu yapma konusunda direnç gösteremiyordu. Ve kızı için, kendi için olduğu gibi, hiçbir kaçış yolunun olmadığını biliyordu. Ve kızını uyardı, ölüm döşeğindeyken ona tüm olayı anlattı. Onun yazgısının ne olacağı konusunda bilgi verdi.

Bu Jessica'nın eşi olmasını isteyen adama anlattıklarıydı. Oysa adam bunları budalaca batıl inançlar olarak değerlendirmişti. Kız da onu tüm kalbiyle sevmişti, sonunda bu ürkütücü yazgının olmamasını umarak onunla evlenmeye razı olmuştu.

'Ben bu riski alacağım,' demişti adam 'Hatta gidip Blackwick'te yaşayacağım eğer sen istiyorsan. 'Seni bir vampir olarak düşünmek, benim sevgili Jessica'm! Ben böyle saçma bir şey duymadım.'

'Babam kendisinin cadı Zaida gibi olduğunu söylemişti,' diyerek karşı çıktı kız, fakat adam onu bir öpücükle susturdu.

Ve böylece evlendiler ve balayı dönemini yurt dışında geçirdiler ve sonbaharda Paul İskoçya'da bir ev partisine katıldı. Bir keklik avı için oraya davet edilmişti. Bu onun çok sevdiği bir spordu ve Jessica onun oraya gitmesinde herhangi bir sakınca görmemişti.

Onun İskoçya'ya gitme girişimi belki de yaptığı en akılsızca şeydi. Ancak genç çift bu kez birbirlerine daha derinden sevgi içinde olarak korkularından daha fazla arınmışlardı. Jessica sağlıklı bir görünüme sahipti. Blackwick'e komşu bir bölgede olmak eski şatoya görme konusunda merak duygularının oluşmasına neden olmuştu.

Paul bu konuda akıllıca bir plan yapmıştı. Bir gün şatodan çok uzakta değilken onlar bölgenin kahyasını buldular ve kendilerine şatoyu gezdirmesini istediler.

Burası büyük kuleleri olan bir yapıydı. Gri tona sahipti. Yüzyılların yorgunluğuyla bir harabeye dönüşmek üzereydi. Bir tepenin üzerine kurulmuştu. Bir tarafında yüz fit aşağıda bir dağ akıntısı vardı. Soyguncu MacThane ailesi kendileri için en güvenli yeri seçmişlerdi.

Onlar dağın bir yanından tırmandılar. Burası koyu renkli ağaçlarla kaplıydı. Fantastik bir görüntü vardı. Şatoya doğru tırmanırken devasa, biçimsiz insan şekilleri gördüler. Dar bir çeşitten geçerek şatoya ulaştılar. Şatoya yalnızca buradan yaklaşılabiliyordu.

Burası tuhaf görünümlü bir geçitti. Rüzgarın depolanma yeri gibiydi. Sakin günlerde bile her zaman için burada müthiş bir esinti olduğunu öğrendiler.

Bu geçidi geçtikten sonra küçük derin bir göle ulaştılar. Buraya güneş ışığı güçlkle ulaşıyordu. Tepesindeki ağaçlarla neredeyse tamamen kapalı bir alandaydı. Bu ağaçlar şatoya doğru uzanıyorlardı.

Ve şato! Davenant onu tanımlamak için birkaç sözcük kullanmıştı fakat benim gözümde orası kasvetli bir yerden başka bir şey değildi. Burası insanın kendisiyle bile iletişimini zorlaştıracak bir yapıya sahipti. Belki de benim medyum sezgilerim böyle hissetmeme yardımcı olmuştu. Orası büyük taşlarla örülü bir yapıydı. Uzun koridorları vardı. Kasvetli ve soğuktu. Yılın en parlak ve sıcak günlerinde bile burası soğuktu; karanlık odalar vardı. MacThane'in ailesi bir zamanlar düzinelerce at üzerinde bu şatoya girip çıkıyordu. Onun duvarları öylesine kalındı ki zindanlarıyla ilgili olarak anlatılan öyküler kanı donduracak türdendi.

Bay ve Bayan Davenant çiftlik kahyalarının yönlendirmesiyle tüm şatoyu gezdiler. Paul, kendi adına, buranın hoş bir yer olduğunu düşünmüştü. Gregorgen mimari hakimdi. Yapılış yıllarının tüm

modern konfor araçları düşünülmişti. Eşiyle burada kalmayı düşündü ve bunu ona teklif etti. Büyük bir şaşkınlıkla karşılaşmasına rağmen bu konuda ısrar etmişti. Kadın onun elini tuttu ve fısıldadı; ‘Paul, sen söz vermiştin, unuttun mu, benim istemediğim hiçbir konuda ısrar etmeyecektin.’

Kadın bu sözcükleri söyleyene kadar tuhaf bir şekilde sessizdi. Paul, biraz endişeli olarak, bunun yalnızca bir teklif olduğunu söyledi—ancak onun bu sözleri kalbinden gelmiyordu.

Kadın gitmek istiyordu fakat çiftlik kahyası ona incelemesi gereken bazı belge ve kağıtların olduğunu söyledi. Bu mülkiyet artık ona aitti. Sonunda o da bütün düşündüklerinin batıl inanç olabileceğine inanmaya başlamıştı. Paul onu tedavi etmişti. Böylece artık içindeki kaygıları yeniyordu.

Belgeleri incelemeye karar verdi. En azından bunu yapması gerektiğini düşünmüştü. Fakat bu biraz zaman alacaktı; veya belki de bunu gelecek sene yapacağı bir sonraki ziyarete saklaması daha iyi olacaktı.

Ancak sonrasında bunu daha fazla ertelemenin iyi olmayacağına karar verdiler. Şatoda bazı değişiklikler yapılması gerekiyordu. Ancak kadın bütün bunların boşu boşuna para kaybı olacağını düşünüyordu. Orada en fazla bir veya iki hafta kalmayı planlıyorlardı. Ancak Derbyshire’deki evleri henüz hazır değildi ve duvar kağıtlarının kuruması için zamana ihtiyaç vardı.

Böylece dostlarında bir süre kaldıktan sonra bir hafta sonrasında Blackwick’e geri döndüler. Çiftlik kahyası birkaç hizmetkarla birlikte onlara yardımcı olacaktı ve onların rahat etmeleri için ellerinden geleni yapacaklardı. Paul kaygılıydı fakat eşine düşüncelerinin batıl inançtan ibaret olduğu yönünde söylediklerinden sonra eşinin bu isteğini kabul etmek durumundaydı.

O dönemde onlar evleneli üç ay olmuştu. Ancak tanıştıkları dönemden beri dokuz aylık bir zaman geçmişti.

Kadın gözyaşları içindeydi çünkü orada kalmaya başlamalarından itibaren içinde bir ürperti vardı. Gizemli bir korku yaşamaya başlamıştı. Ancak sanki bir şey onun geri dönmesini engelliyordu. O aslında babasından bile daha cesaretti. Babası orada her yılın en az altı ayını geçirmişti. Geri kalan dönemde yurtdışına gitmişti.

‘Peki eşinizi oradan çıkarmayı hiç düşünmediniz mi?’ diye sordu Vance.

‘Evet, birkaç kez; fakat bunlar faydasızdı. O kısa süre içinde öylesine hasta olmuştu ki bunu yapacak enerjisi kalmamıştı. Bir defasında Dorekirk’e kadar gitmişti—burası en yakın kasabaydı. Ve ben yalnızca gece gidebileceğimizi düşünmüştüm. Ancak o benden kaçtı; pencereden çıktı ve yürüyerek oraya geri döndü. O kadar uzaklığı gece boyunca yürüyerek geri dönmüştü. Sonra oraya doktorları çağırdık; fakat doktorları çağıran o değil, bendim. O doktora görünmeyi kabul etmedi.’

‘Bütün bunlar olurken eşiniz fiziksel olarak değişikliğe uğradı mı?’ diye sordu Vance.

Davenant ‘Değişmişti’ dedi. ‘Ancak onu nasıl tanımlayabileceğimi bilmiyorum. O her zamankinden daha güzeldi—fakat bu aynı güzellik değildi. Onun dudakları daha kırmızı olmuştu. Sanki yüzüne kan gelmişti. Ve dudağının üst kısmında, gülümserken belirginleşen, daha önceden hiç görmediğim bir kıvrım vardı—benim ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Ayrıca onun saçları daha fazla dolgunlaşmıştı. Ve bana daha yakın olmaya başlamıştı. Kollarıyla boynuma sarılıyordu ve bensiz yaşamayacağını söylüyordu. Ben onun içinde bir mücadele olduğunu hissetmiştim. Ben ondan gitmemizi istediğimde tüm ifadesi değişiyordu. O kalma konusunda diretiyordu. Biz evlenmeden önce bana söylemiş olduğu şeyleri hatırlayamıyordu ve o sözcüğü –burada sesini alçaltmıştı– “vampir” sözcüğünü hatırlamıyordu.’

Alnına baktığımda ter içindeydi. ‘Fakat bu çok saçma gülünç’ diye mırıldandı: ‘bunlar fantastik

inanışlar ve yıllarca önce kaybolmuş düşünceler, oysa biz yirminci yüzyıldayız’ diyordu.

Bir sessizlik anı olmuştu, Vance sessizce. ‘Bay Davenant, siz doktorlardan hiçbir fayda sağlayamadınız mı, onlar size yardımcı olmadılar mı? Veya eğer çok geç değilse, hâlâ yardımcı olabilirler belki. Siz benimle aynı fikirde misiniz, Bay Dexter ve ben en kısa süre içinde Blackwick Şatosu’na geldim—hatta bu akşam olabilir. Normal koşullar altında ben size oradan ayrılmanızı söyledim fakat, sanırım eşiniz yine buna razı olmayacak—.’

Davenant başını salladı. ‘Ben sizi misafir etmekten memnuniyet duyacağım’ dedi.

Ve kararlaştırılmıştı. Biz istasyonda buluştuk ve Paul Davenant ayrıldı. Yolculuk süreci ile ilgili diğer ayrıntıları konuştuk.

‘Merak uyandıran ve ilgi çekici bir vaka’ dedi Vance yalnız kaldığımızda. ‘Bu konuda ne yapabiliriz, Dexter?’

‘Sanırım’ dedim tereddütlü bir şekilde ‘bugünlerde vampirizm gelişmiş toplumlarda pek inanılan bir şey değil. Yalnızca çok yaşlı insanlar bu tür inanışlara sahip olabiliyor. Ancak daha bilinçli insanlar bu tür düşüncelere inanmıyorlar. Bu vakada yüzlerce yıllık bir güç söz konusu. Bu, kendisini gizemli bir şekilde ifade ediyor. Bunu Davenant’ın karısı aracılığı ile yapıyor. Her şey yerli yerine oturmuş olsa da bunun fiziksel olarak etkide bulunduğuna inanmak o kadar kolay değil.’

‘Öyleyse her şeyin yerli yerine oturmuş olduğunu düşünüyorsun? Eğer böyleyse Davenant’ın boğazındaki izleri nasıl açıklayabiliriz?’

Bu benim yanıtını bilmediğim bir soruydu ve bunu ifade ettim. Bu durumda geri kalanını Vance araştıracaktı.

İskoçya’ya uzun yolculuğumuz sırasında pek fazla konuşacak bir şey yoktu. Ertesi gün öğleden sonrasında geç saatte Blackwick Şatosu’na vardık. Burası tam da bize tarif edildiği gibi bir yerdi. Ortamda tam bir kasvet havası vardı. Rüzgarlı Geçiti geçerken aracımız sarsıldı. Şatonun soğuk koridorlarında ürperti hissettik.

Bayan Davenant geleceğimiz konusunda telgraf ile bilgilendirilmişti. Bizi içtenlikle karşıladı. Ancak bizim gerçek görevimiz ile ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Bizi yalnızca eşinin dostları olarak tanıyordu. O daha çok kendisiyle ilgiliydi. Onun bende bıraktığı izlenim onun yaptığı her şeyin ve söylediği her şeyin kendisinin dışında bir güç tarafından zorlandığıydı—ancak bu bizim onun hakkında bildiklerimiz nedeniyle bizde oluşmuş bir önyargıdan ibaret olabilirdi. Diğer her yönüyle çekici bir kadındı. Olağanüstü büyüleyici bir görünümü vardı.

‘Ben Jessica’nın iyiliği için burada kalıyorum,’ dedi Bay Davenant. ‘Ben burayı restore ederken, onun da sağlığına korumasına uğraşıyorum.’

Bayan Davenant onun söz sözcüklerle ne söylemek istediğini anlamıştı. Onun kocasına hayranlığı her zamankinden daha fazlaydı ancak o doğal bir hayranlık değildi—zaten o da artık eskiden olduğu gibi normal bir kadın değildi. O, bir cadı idi—ve böyle bir durum karşı konulamazdı.

Onun gelişinden hemen sonra içindeki şeytana ilişkin güçlü kanıtlar hissetmiştim. Davenant Blackwick’te hiç çiçek açmadığını belirtmişti ve Vance evin hanımına hediye olarak birkaç tane getirmek istemişti. Beyaz güllerden oluşan bir buket satın almıştı.

Biz Bayan Davenant ile buluştuğumuzda hemen onları sunmuştu. Kadın onları aldığı anda sinirli görünüyordu. Onlara güçlükle dokunmaya çalışmıştı ve bu sırada Bay Vance çiçekleri bırakmış olduğu için onlar yere düşmüştü.

‘Bir an önce harekete geçmeliyiz’ dedi Vance bana yemek için aşağı inerken. ‘Hiçbir gecikme

olmamalı?’

‘Sen neyden çekiniyorsun?’ diye fısıldadım.

‘Davenant bir hafta boyunca yoktu’ diye yanıtladı. O uzakta olduğunda kadın güçten düşmüştür. Bu dönemde onun daha fazla kana ihtiyacı olacak. Bu gece tehlikeli olacaktır.’

‘Bunu zaman gösterecektir.’ Vance bana döndü ve birkaç sözcük daha ekledi. ‘Bayan Davenant, Dexter şimdi iki koşul arasında gidip gelecek. Şeytan henüz tam olarak ona hükmetmiyor. O mücadele ediyor fakat yavaş yavaş ona boyun eğiyor ve bu son hafta yalnız olacak. Bu şeytanın gücünü arttıracak bir durum. Bizim bakmamız gereken şey ondaki değişiklik olacak.’

Böylece ben dostumun önerisini izledim. Bu, gizemli bir güç ile bir irade savaşı olacaktı. MacThane evindeki lanet üzerine bir savaş yaşanacaktı.

Ve ben, neler olup bittiğini bilen biri olarak onu izleyecek ve anlayacaktım. Oturduğumuz yemek masasında sessiz bir yarışma olduğunu fark etmiştim. Bayan Davenant pratik olarak hiçbir şey yapmıyordu ve çok hasta görünüyordu; o sandalyesinde kımıldıyordu, konuşuyordu ve gülüyordu—ancak gülümseme olmaksızın kahkaha atıyordu. Bu tıpkı Davenant’ın betimlediği gibiydi.

Daha sonra biz oturma odasında otururken, ben irade çatışmasını hissedebiliyordum. Odadaki hava elektrikli ve ağırdı, çok büyük fakat görülmeyen güçlerle yüklüydü. Ve dışarıda, şatonun etrafında, sert bir rüzgar esiyordu. Ve inleme uğultuları duyuluyordu—sanki tüm ölmüş göçmüş olan MacThane aile üyeleri kendi ırkları için savaş alanına toplanmış gibiydi.

Biz dördümüz oturma odasındaydık ve yemek sonrası sıradan bir sohbet yapıyorduk! Ancak bunun sıra dışı olan kısmı Paul Davenant’ın her şeyden haberi olmasına karşın sanki hiçbir şey olmuyormuş gibi davranmasıydı. Ben gözlerimi Jessica’nın yüzünden alamıyordum. Değişiklik olduğu zaman çok geç kalınmış olacaktı.

Sonunda Davenant kalktı ve çok yorgun olduğunu ve yatmaya gideceğini söyledi. Jessica’nın acele etmesine gerek yoktu. Adam o gece giyinme odasında uyuyacaktı ve rahatsız edilmek istememişti.

Ve bir an için iyi geceler öpücüğü olarak onların dudakları birleşti. Kadın onun boynuna sarılmıştı ve gözlerinde bir açlık parlaması görüldü. Bu değişimin geldiğini gösteriyordu.

Ürkütücü bir rüzgar esintisi vardı. Bir hayaletler ordusu sanki pencereleri tıklatıyor gibiydi. Camlar sanki bize doğru kırılacaktı. Jessica’nın dudaklarında bir titreşim meydana gelmişti. Onun kolları kocasının omuzlarından uzaklaştı.

‘Paul dedi, sesinde bir tonlama farklılığı oluşmuştu. ‘Ben Blackwick’e geri geldiğim için ne kadar kötü durumdayım, ben de senin gibi hastalandım! Fakat biz buradan uzağa gideceğiz, sevgilim; evet bunu yapacağız. Yarın beni de alıp götür olur mu? O yoğun bir içtenlikle konuşuyordu—ancak ona ne olduğu konusunda bilinçli değildi. Tüyleri ürpermişti. ‘Ben neden burada kalmak istediğimi bilmiyorum’ dedi. ‘Ben buradan nefret ediyorum, gerçekten—bu şeytan—şeytan.’

Ben bu sözcükleri duyduğumda Vance’ın başarısına övgüler yağdırdım. Ancak henüz tehlike tam olarak geçmemişti.

Karı ve koca ayrılmıştı, her biri kendi odalarına gitmişlerdi. Vance, Davenant’ın olup bitenlerden sorumlu olduğunu düşünür şekilde giderken ona bakmıştı. Yarın için ayrılma planları yapmaya başlamıştı.

‘Ben başarılı oldum,’ dedi Vance hızlıca, biz yalnız kaldığımızda ‘fakat değişim geçici olabilir. Biz bu gece izlemeyi sürdürmeliyiz. Sen yatağa git, Dexter, senin yapabileceğin hiçbir şey yok.’

Ben bu isteğe uydum—ancak yine de izlemeyi sürdürecektim. Tehlikeye karşı izleme yapmamız

gerektiğini biliyordum. Kasvetli ve dağınık odama gittim. Fakat burada uyumayı düşünemeyeceğimi biliyordum. Pencerenin kenarında oturdum. Şatonun etrafındaki rüzgar şiddetini arttırmıştı. Kısık sesli inleme sesleri duyuluyordu.

Ben şato kapısının dışında beyaz bir figürün farkına vardım. Ellerini birleştirmiş halde duruyordu. Yavaşça ağaçların kenarından geçerek avluya ulaştı. Onu çok kısa bir an için görmüştüm, fakat bu kişinin Jessica Davenant olduğunu hissetmiştim.

Ve sezgisel olarak tehlikenin çok yakında olduğunu biliyordum. Tereddüt etmemeliydim. Benim pencere yerden biraz yüksekti fakat onun altında bir alçak duvar vardı. Aşağı inmeme çok kolay oldu. Doğru yönde onu takip ediyordum.

Bu vahşi takibi asla unutmayacağım. Aramızda onu rahatça izlememi sağlayacak kadar boşluk vardı. O beni fark etmemişti. Hiçbir kesişim noktası yoktu. Ağaçlar her iki taraf için sapma yapmaya olanak tanıyordu.

Ve ağaçlık alan da ürkütücü sesle dolu gibiydi—inlemeler ve gizli kahkahalar duyuluyordu. Rüzgar ve gece kuşlarının çılgılığı vardı—ben yüzümde yaraların kanatlarının çırpılmasını hissediyordum. Ancak kendimi onu izleme düşüncesinden alıkoyamıyordum. Ben onu izlediğim için tüm cehennem güçleri bana karşı birleşmişti.

Yol kasvetli gölün sınırında birdenbire sona erdi. Ve ben bunu ancak dizlerime kadar suyun içine gömülünce fark edebilmiştim. İzlemiş olduğum kadının beyaz elbiseli figürünü gördüm. O benim ayak seslerimi duyarak başını bana doğru çevirdi ve çılgılık attı. Onun kızıl saçları omuzlarına düşmüştü. Bir an için görmüş olduğum yüzü büyük bir pişmanlık ıstırapı içindeydi.

‘Git!’ diye çılgılık attı. ‘Tanrı aşkına bırak öleyim!’

Fakat o konuşurken ben neredeyse onun yanına gelmiştim. O benim onu tutmamdan kurtulmaya çalıştı—bana yalvardı, hızlı nefes alıyordu, neredeyse boğulacak gibiydi.

‘Onu kurtarmanın tek yolu bu!’ dedi soluk soluğa. ‘Benim lanetlenmiş olduğunu görmüyor musun?’ Ben onun yaşam kanını tükettim! Bunu şimdi biliyorum, bu gerçek bu akşam açığa çıktı.’ Ben bir vampirim, bu dünyada veya öteki dünyada hiçbir umudum yok—bırak öleyim—bırak öleyim!’

Böylesine korkunç bir şey olabilir miydi? Peki ben—ben ne yapabilirdim? Ben kibarca onun direncini kırmaya çalıştım ve onu kıyı tarafa doğru çektim. Bu sırada o benim kollarımda neredeyse bir ölü ağırlığına sahipti. Onu yosunlu kenar kısıma yatırdım. Yanında diz çöktüm ve yüzüne baktım.

Ve o zaman iyi bir şey yaptığımı anlamıştım. Benim baktığım yüz, bu öğleden sonra görmüş olduğum vampir Jessica’nın yüzü değildi. O, Paul Davenant’ın aşık olduğu kadın olan Jessica’nın yüzüydü.

Ve daha sonra Aylmer Vance kendi öyküsünü anlatacaktı.

‘Ben bekledim’ dedi, ‘Davenant uyuyana kadar ve ardından onun odasına girdim ve yatağının kenarında onu izledim. Ve o zaman kadın geldi, bu sanırım vampirdi. Onun kanını emmeye başladı. Paul’ün bedeni ve Jessica’nın ruhu birleşmişti—onlar birbirleriyle buluşmuşlardı.

‘Yani sen,’ diye tereddüt ettim, ‘Zaida, cadıdan mı bahsediyorsun!’

‘Evet,’ diye onayladı. MacThane’nın evinde yaşayan kötü ruh onun ruhu. Fakat sanırım şimdi o sonsuza kadar şeytan çıkartmış olabilir.’

‘Anlat bana.’

‘O dün gece Paul Davenant’ın yanına geldi. O, eşinin aldatıcı görünümünü içindeydi. Jessica’nın atalarını andıran yapısını biliyorsun. Adam kollarını açtı, fakat o kurbanına istediğini yapamadı,

Çünkü ben bunun önlemini almıştım; Davenant'ın göğsüne uyurken bunu yerleştirmiştim. Bu vampirin gücünü engelleyecek bir şeydir. Kadın inleyerek odadan ayrıldı. Birkaç dakika önce ona Jessica'nın gözleri ile bakmış olan kadın inleyerek dışarı çıktı. Onun kırmızı dudakları Jessica'nın dudaklarıydı ve onun gözleri açıldığı zaman ve onu gördüğü zaman çağlar ötesinden gelen bir çürümüşlüğün gizli bir hayaleti ortaya çıktı. Ve o tıpkı gelmiş olduğu gibi çıkıp gitti—'

O konuşmasına ara verdi. 'Peki şimdi?' diye sordum.

'Blackwick Şatosu yeryüzünden silinmeli' diye yanıtladı. 'Tek çıkış yolu bu. Onun her bir taşı, her bir tuğlası toz haline getirilmeli ve ateşte yakılmalı, çünkü orası tüm kötülüklerin kaynağıdır. Davenant buna rıza gösterdi.'

'Peki Bayan Davenant?'

'Sanırım' dedi Vance temkinli bir şekilde, 'onun için de en iyisi bu olacak. Şatonun yıkılmasıyla lanet ortadan kalkmış olacak. O senin sayende ölmekten kurtuldu. O düşünülenden daha az suçlu—onun kendisi avlanmaktan çok av olmuş durumda. Ancak bunun farkına vardığında kurtulmak için çaba gösterdi.

'Anlıyorum' diye mırıldandım. Ve sonrasında kendi kendime fısıldadım, 'Şükürler olsun Tanrım!'

BLACKSTOCK ÇOCUĞU

ELİMDEKİ VAKA İLE İLGİLENİYOR MUSUN. EĞER YAPACAK DAHA İYİ BİR İŞİN YOKSA YARIN BANA KATIL, HEDSTONE, ESSEX.

Aylmer Vance'dan böyle bir telgraf almıştım. Ben onun Suriye'de bir yerde bazı antik kalıntıları keşfetmekle meşgul olduğunu sanıyordum.

Sonbahardı. Ben kendi adıma amaçsız bir şekilde yaşıyordum. Ona en kısa süre içinde geleceğime dair telgraf çektim. Dieppe'den bir gece gemisini yakaladım, Londra'da bir veya iki saat geçirdim ve arkadaşımın Essex'deki evine öğlen yemeği vaktinden önce ulaştım.

O 'vaka' hakkında hiçbir şey söylemiyordu. Biz yemeklerimizi bitirdik ve tatlıya geçtik. O çok az yemişti ve genellikle meyve ve sebze ağırlıklı beslenirdi.

'Suriye biraz daha bekleyebilir' dedi. 'Ben birkaç şey için Hedstone'a gitmeye karar verdim. Ve ardından bir ziyaretçim oldu—çok ilginç olduğunu düşündüğüm için sana telgraf çektim.

İfademden benim bu durumdan memnun olduğumu anlayarak konuşmasını bölerek bana bir soru sordu. 'Sen "Paultergeist" terimini biliyor musun, Dexter?'

Bu ifadeyi duymuştum. 'Bu bir tür şakacı kötü ruh anlamına gelen Almanca bir sözcük değil mi?' diye yanıtladım. 'Mobilyaların yerini değiştiren, çanlar çalan, tabakları kıran ve kendisini genel olarak sevimsiz gösteren? Bizim bu kez ilgilendiğimiz ruh böyle biri mi?'

Aylmer gülümsedi. 'Belki de' diye yanıtladı her zamanki temkinli tavrıyla. 'Ancak bu "Paultergeist" hakkında bazı koşullar var—Eğer bu terim doğruysa bu işimizi zorlaştırıyor. Blackstock Manastırının hayaleti gerçekten bir aile hortlağı. Biz yarın oraya davetliyiz. Blackstock'un yaramaz çocuğunu duymuş olabilirsiniz. O çok bilinen eski bir efsanedir. Rystone ailesine aittir. Lord Rystone Blackstock Manastırının şimdiki sahibidir.'

'Ben öyküyü duymuştum' dedim, 'fakat hafızamı tazelemeliyim.'

'Gelenek Stuart dönemine kadar geri gitmektedir,' diye özetledi Vance 've doğal olarak onunla bağlantılı bir trajedi var. Lord Rystone, çok güzel, genç bir eşi vardı. Onunla çok gurur duyuyordu fakat aynı zamanda son derece kıskançtı. Bunun için haklı nedenleri vardı çünkü karısı güzel olduğu kadar aynı zamanda uçarıydı. Öykü onun bir gün karısına sürpriz yaptığı güne kadar geri gitmektedir. Onu Gregory Laidlaw adlı yakışıklı bir genç ile uygunsuz vaziyette yakalamıştır. O Lord Rystone'un oğlu gibi sevdiği ve Blackstock mülklerini bırakmayı düşündüğü kişidir. Böylece adam kıskançlık ve öfke cinneti içinde her ikisini de öldürmüştür. Cinayeti Blackstock Manastırının bir odasında soğukkanlılıkla işlemiştir. Bu oda o dönemde karısının özel odasıdır. Ardından cinayeti işlediğini kabul etmesine rağmen beraat etmiştir—veya sözünü etmeye değmeyen az bir ceza ile kurtulmuştur.

'Ancak kurbanı Gregory Laidlaw'da bu kadar kolay kurtulmayacaktır. Lord Rystone Blackstock'ta yaşamaya devam etmiştir. Burası Essex'e fazla uzak olmayan bir yerdir. Ölenlerin mezarları da buradadır. Kısa süre sonra "Yaramaz Çocuk" eşek şakalarına başlamıştır. Gregory Laidlaw öldürüldüğünde yirmi üç veya yirmi dört yaşındadır fakat yaptığı bu çocukça şakalar nedeniyle onun için "çocuk" terimi kullanılmıştır. Hayalet asla kendisini görünür kılmamaktadır fakat en uygunsuz zamanlarda çok gülünç şakalar yapıyordu—açık olan kapıları kapatıyordu, koridorlarda inliyordu veya gülüyordu, çanları çalıyordu ve sıklıkla soğuk, ıslak elleriyle dokunarak kurbanlarını korkutuyordu.

'Bu, bir gün Lord Rystone gerçek düşmanını görene kadar aylar boyunca devam etti. Bir şey onu trajedinin gerçekleşmiş olduğu odaya doğru çekmişti. O direnemediği bir çekim gücüne boyun eğdiğini söylemişti—orada her iki kurbanını da gördü. Gregory'nin kalbi elindeydi ve dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı. Ona üç kez başıyla selam verdi. Birkaç gün sonra Lord Rystone öldü.

‘Bundan sonra Efendi Gregory kendi odası dışında hiç şaka yapmadı. Uyumaları için orada konuk edilen kişiler dışında hiç kimseye muziplik yapmadı. Oraya gelen konukların yataklarını çekiyordu—ancak hâlâ Çocuğun kendisi görünmüyordu. O yalnızca Lord Rystone’un ölümünden önce görünür olmuştu—ve onun ölümünün habercisi olmuştu.

‘Sonunda Rystone’lar kendi atasal hayaletleri nedeniyle rahatsız oldular ve doksan dokuz yıl boyunca Manastırı reddettiler—aslında bunu Laidlaw’ın ilk görüldüğü zaman yapmaları gerekiyordu. Manastır Laidlaw ailesine devredilmişti. Aslında buranın ilk sahipleri onlardı ve onlardan haksızlıkla burayı almışlardı. Onlar Essex halkından kişilerdi. Rystone’ler ise değildi. Laidlaw ailesi bölgede her zaman için popüler olmuşlardı. Kısa süre içinde Bay Laidlaw mülkün sahibi oldu ve artık “Yaramaz Çocuk” hakkında hiçbir şey duyulmamaya başlandı.’

Aylmer Vance konuşmasına ara verdi ve bir elmanın soyulmuş kabuklarına dikkatlice bakmaya başladı. Bu meyve yeni tüketilmiş diye özetledi: ‘Laidlaw onu kısa bir süre önce yemiş ve Lord Rystone’a bırakmış. Görünüşe bakılırsa inatçı ve uzlaşmaz bir tutum takınarak onu yenilemeyi reddetmiş.

‘Peki “Yaramaz Çocuk” yeniden ortaya çıkmış olabilir mi’ diye uyardım ‘ve ona bu kez bir dostluk eli uzatmış olamaz mı?’

‘Böyle olabilir,’ dedi Aylmer ve gülümsedi. ‘Lord Rystone eski bir gelenek içinde herhangi bir doğruluk payı olabileceğine inanmayı reddetti ve o bir komplonun kurbanı olarak kalmayı sürdürdü. O, bu işin arkasında bazı köylülerin olabileceğini düşünmüştü—bunu Laidlaw ailesi Blackstock’u geri alsınlar diye yapmış olabilirdi. Yörede yaşayan halklar orasını onların sahibi olduğu bir yer olarak görmek istemiyorlar.’

‘Veya, doğal olarak,’ diye araya girdim, ‘bu şekilde olmasının bazı başka doğal nedenleri olabilir. Böyle bir şeyin genellikle bir insan öznesi ile bağlantılı olabileceğini biliyorum—bazı histeri sahibi bireyler belki de eski geleneklerden etkilenmişlerdi. “Paultergeist” genellikle bir insan medyum aracılığı ile hareket eden bir şey değil midir? Sen bana bu tür vakalardan bahsetmiştin. Örneğin Haltan Manor vardı. Lord Rystone’un ailesinde herhangi bir şey biliyor musun?’

Vance başıyla onayladı. ‘Ben şimdi biraz daha fazlasını biliyorum,’ diye yanıtladı. ‘Lord Rystone iletişimi çok güçlü olan biri değildi. Blackstock’ta kaldığı zamanlarda eşi ve çocuklar ve onların öğretmenleri dışında onu gören olmazdı. Erkek çocuklar ilk karısından. Onlar yörede ikinci kez evlenmiş olan tek çiftti. Karısı kendisinden çok daha gençti. Ve o bir köylünün kızıydı. Çok yoksuldular. Babası şimdilerde Blackstock’un kahyalığını yapıyordu. Bütün bunları bölgede konuşulanlardan –yerel dedikodulardan– biliyorum. Ben kahya ile karşılaşmıştım. Onun adı Gaynor idi—Revd Alison Gaynor. Her şeyden anlayan yetenekli bir adamdı. Daha yüksek mevkilere ulaşabilmek için hırsı olan biriydi. Doğal olarak, o damadının imkanlarından yararlanacaktı. Ancak bu an için, bütün bunlar konu dışıydı. Burada çözmemiz gereken nokta Blackstock’daki insan veya insanüstü çıkışlı olan görünümlemleri—ve biz yarın bunlar üzerine çalışacağız.’

Ertesi gün arabayla Blackstock Manastırı’na ulaştık. Burası ülkenin kuzey-doğusunda yer alıyordu. Denizden çok uzakta olmayan tek başına ve pek davetkar olmayan bir yerdi.

Biz oraya öğleden sonra gelmiştik ve tüm ev halkı oradaydı. Bahçede bir veya iki ziyaretçi vardı. Çok yaşlı olan fakat hâlâ yapraklı büyük bir meşe ağacının altında bulunuyorlardı.

Lord Rystone bize doğru geldi ve ben resmi bir şekilde tanıştırıldım.

Adamın görünüşü çok etkileyici değildi. Vance’ın onu neden inatçı, domuzkafalı bir adam olarak tanımladığını hemen anladım. Bir kare çenesi vardı ve konuştuğu zaman kaba bir görüntü oluşmasına

neden olan çirkin bir ağız vardı. O ne söylerse söylesin, söylediği şeylerin hoş olmadığı yönünde bir düşünce oluşabiliyordu. Siyah saçları ve siyah gür kaşları vardı. Onlar burun köprüsünün üzerinde neredeyse birbirlerine birleşmişlerdi. Ben onun elli yaşlarında olduğunu tahmin etmiştim, fakat biraz daha fazla olabilirdi.

Sesi gür ve boğuktu.

‘Sizi tanıdığuma memnun oldum, Bay Dexter,’ dedi ‘ve umarım buraya geldiğiniz için memnunsunuzdur. Sizi buraya davet etme nedenimizi biliyorsunuz. Fakat ben kendi adıma söyleyebilirim ki bu tür şeylerin budalaca batıl inançlardan başka bir şey olmadıklarını düşünüyorum. Hayır bayım, ben hayaletlere inanmam ve ben bu konuda hizmetkarlardan kuşkulandığımı açık bir şekilde söyleyebilirim. Onlar arasında bana karşı olanlar var. Beni korkutarak kaçırabileceklerini düşünüyorlar fakat bu konuda çok yanılıyorlar. Ben korkutulup sindirilecek biri değilim.’

Onunla bir noktayı tartışmanın zamanı değildi. Bu nedenle ben yalnızca bazı ortam gözlemleri yapmakla yetindim. Öncesinde orada bulunanlarla tanıştırıldım.

Doğal olarak, benim o anda ilgim Bayan Rystone’a odaklandı.

O çok çekici biriydi. Yirmi yaşından çok yukarıda değildi. Sarışındı ve küçük elleri ve ayakları vardı. Sevgi ve gülme için yaratılmış gözüken gözleri ve dudakları vardı. Yanaklarında hoş gamzeleri bulunuyordu; ancak ona yakından bakıldığında, bu çekici özelliklerinin altında hüzünlü bir yapısı olduğu sezilebiliyordu. Onun hiç de uzun olmayan bir süre önce etkileyici olan yüzü, aşık ve sinirli bir yapıya bürünüyordu.

Fazla dikkatli olmayan bir gözlemci bile onun mutlu olmadığını anlayabilirdi.

Onu Lord Rystone ile evliliğe iten şey acaba ne olmuştu? Benim kafama takılan ilk soru bu olmuştu. Sonrasında onun yoksul bir köylünün kızı olduğunu hatırladım. İçinde bulundukları zorlu durumdan kurtulmak için böyle bir evliliğe razı olmuş olabilirdi.

Onun için üzüldüm. O fedakarlığının bedelini ağır şekilde ödüyor olmalıydı.

Lord Rystone’un iki oğlu vardı. Birinin yaşı on iki ve diğersininki on dört idi. Adı James Felton olan özel öğretmenleri de orada bulunuyordu. Çocuklar koyu renk saçlıydı. Yaşamları boyunca hiç okula gitmemişlerdi. Tarzları kabaydı.

Özel öğretmenlerinin görünümü de farklı değildi. Onların kendilerini üstün görme ve başkalarını küçümseme tarzları vardı. Aslında iyi görünümlü genç bir adamdı fakat uyumsuz ağız ve göz yapısıyla güven vermeyen bir görünümü vardı.

Bayan Rystone’un babası da oradaydı. Daha önceden tanıyor olduğu Vance ile tekrar görüşmekten memnun görünüyordu. O zeki ve iyi görünümlü bir adamdı; ancak bazen geri kalanlar kadar mutlu görünmüyordu. Ben onun zaman zaman kızını hoş olmayan bir tarzda gözlemlediğini görmüştüm. Bunun yanı sıra çok sayıda davet edilen kişi vardı. Sıkıcı bir adam ve onun sıkıcı karısı; bizden hemen sonra oraya varmışlardı.

Onların ayrılmasından sonra, sohbet av üzerine yoğunlaştı ve Lord Rystone “Yaramaz Çocuk” öyküsünü tekrarladı. Bu öykü benim zaten biliyor olduğum öyküydü.

Son yüz yıl boyunca Manastır binasında bir hayalet olduğuna dair herhangi bir ipucu yoktu,’ dedi. ‘Ve kayıtlara bakıldığında “Çocuk”un ortaya çıkışı on dokuzuncu yüzyılda benim büyük büyükbabam dönemine rastlıyor. O yıllarda Manastır binası Laidlaw ailesine aitti. Batıl inanca göre “Çocuk” aile üyelerinden birisi öleceği zaman kendisini gösteriyordu yalnızca—başka zamanlarda asla görünür olmuyordu; diğer zamanlarda yalnızca kadının öldürüldüğü odada etkin oluyordu. Yöredekiilerin söylediği şey buydu.’

‘Ve siz bu odayı açtınız, öyle mi?’ diye sorguladı Vance, konforlu koltuğunda otururken.

‘Evet: ve neden açmayalım ki, bunu bilmek isterim?’ dedi Lord Rystone kaba bir ses tonuyla. O bizim evimizdeki en iyi odalardan birisi ve burası kolaylıkla vazgeçilemeyecek bir oda. Yaşlı kadınların uydurdukları öyküler nedeniyle bu odanın tamamen kapatılması gülünç olur. Ben onu yatak odası şeklinde döşedim ve orada artık ben kalacağım.’

Son sözcüklerini küstahça söylemişti.

‘Siz cesaretli düşüncelere sahipsiniz’ diye yanıtladı Vance sessizce. ‘Ancak eğer huzur istiyorsanız, o odayı tekrar kapamalısınız.’

‘Hayır,’ diye itiraz etti adam. ‘Ben size böyle doğaüstü şeylere inanmadığımı söylemişim. Bunlar beni buradan uzaklaştırmak isteyen birilerinin uydurmaları. Ben bunun tersini kanıtlayabilirim, Bay Vance, sonrasında odayı kapatacağım—fakat o zamana kadar değil.’

Konuşma boyunca ben bu konuşmaya dahil olmamıştım. Orada bulunan geri kalan insanların yüzlerini seyrediyordum. Özel öğretmen Bay Felton koyu gözleriyle bakışını Bayan Rystone üzerine odaklamıştı. Ve o sanki gerçeği biliyor olmanın huzursuzluğu içindeydi. Onu rahatsız eden bir şeylerin olduğunu hissetmişim. Bu belki de bir tehditti.

Benim ona baktığımı anladığı anda dikkatini öğrencilerine yöneltti. İki çocukta gülme belirtisi vardı.

Onlar tüm olup bitenleri bir oyun gibi algılıyorlardı. Birbirlerine bakarak kıkırdıyorlardı. Ancak babalarından korktukları açıktı.

Onlar hasta ruhlu ve kötü yetiştirilmiş çocuklardı.

Sonuçta ben bakışlarımı onlar üzerinde tutmaya karar verdim.

‘Acaba rica etsem,’ dedi Vance, ‘bana söz konusu odayı gösterir misiniz?’

Lord Rystone başını salladı.

‘Hayır,’ diye yanıtladı, ‘öteki geceye kadar hazır olmayacak.’

Odayı henüz hazır olmadan görme isteğini de geri çevirdi.

Aylmer koltuğuna yaslandı. Bir süre boyunca genel konulardan bahsedildi.

Çocuklardan birisi –büyük olanı– bir gece önce geç saatte odanın kapısının önünden geçen hizmetkarlardan birisinin içeriden merak uyandıran sesler geldiğini duyduğunu söyledi. Ve o tüm cesaretini toplayarak odanın kapısını açmıştı.

İçerisi çok karanlık değildi çünkü ay ışığı vardı ve oda henüz tam döşenmemiş olduğu için perdeleri takılı değildi. Odada birbirlerine sarılmış olan iki loş figür gördüğünü söylemişti.

Bunları tam olarak gördüğünden emin değildi çünkü odanın kapısını ardına kadar açamadan, kapı onun yüzüne şiddetli bir şekilde kapanmıştı.

Lord Rystone sert bir şekilde kaşlarını çatmıştı. Bunların inanılmaz şeyler olduğunu düşünüyordu.

‘Sana bu saçma öyküyü kim anlattı Paul?’ diye sordu sert bir ifadeyle.

‘Lomax’ diye yanıt verdi çocuk. O ayak işlerini yapan bir hizmetkardı.

‘Çok güzel, git ve Lomax’a onunla hemen görüşmek istediğimi söyle. Onu burada şimdi sorgulayabiliriz. Bay Vance.’

Lord Rystone son sözcükleri dostuma söylemişti. O sessizce bu teklifi kabul etti.

Ve böylece Paul koşarak kendisine verilen görevi yerine getirdi. Birkaç dakika sonra Lomax gelmişti. O öyküsünü ayrıntıları ile anlatacaktı.

Odada fısıldaşma şeklinde sesler duymuştu ve bu odanın henüz kullanıma açılmamış olması

nedeniyle bu tuhafına gitmişti. Gecenin o saatinde orada kimsenin bulunmaması gerektiğini düşünmüştü.

Öyküsünü her sözcüğü tane tane seçerek ve vurgulayarak anlatmıştı. Düzgün konuşan biriydi. Lord Rystone zaman zaman müdahale edip bunların inanılmaz şeyler olduğunu söylediğinde özür diler ifadeyle bakmıştı. Ancak bu yine de öyküsünü anlatmaya devam etmesine engel olmamıştı. Lord Rystone onu bir budala ve korkak olmakla suçlamıştı.

‘Peki öyleyse kapı yüzüne kapandıktan sonra onu neden tekrar açmadın?’ diye bağırdı kızgın bir şekilde. ‘Sanırım çok korkmuştun, öyle mi?’

‘Ben açmaya çalıştım’ diye yanıt verdi genç adam, ‘fakat işe yaramadı. Kapı kilitlenmişti.’

‘İşte bu yalan söylediğinin bir kanıtı,’ dedi Lord ‘çünkü bu odanın henüz bir kilidi yok.’ Vance’a ve bana doğru dönmüştü. ‘Oda duvar ile örülmüştü,’ diye açıklama yaptı ‘ve bu bölüm açıldıktan sonra biz anahtarı olmayan açık bir kapı bulduk; ve henüz yeni bir kilit yaptırmadım, dolayısıyla bu kapı nasıl kilitlenebilir? Bu çocuğun sözleri açıkça yalan.’

Bu tekrarlanan suçlamalar karşısında hizmetkarın verdiği doğal tepki iddialarını sürdürememek şeklinde olmuştu.

Lord Rystone kızgındı. Eşi ve çocukları önünde çekinmeden küfürlü bir konuşma yaptı.

‘Bu tam bir komplo,’ diye açıkladı, ‘ve onların hepsi bunun içinde; fakat ben onların foyalarını meydana çıkaracağım.’

Bu konuşmalardan hemen sonra biz evin içine girdik. Vance ve ben akşam yemeğine kadar serbest kalmıştık.

Bu konuşmalar sırasında ben özel öğretmenin yüzünde merak uyandırıcı ifadeler görmüştüm. O, Bayan Rystone’a bakmayı sürdürmüştü.

‘Ben bu adamın bakışından hoşlanmadım,’ dedim ‘fakat tabii ki bu yalnızca benim hayal gücüm olabilir. Sen başka bir fikre sahip oldun mu?’

‘Bir fikre sahip olmak için henüz çok erken’ oldu dostumun yanıtı. Hafifçe gülümsedi. ‘Artık biliyor olmalısın, Dexter,’ dedi, ‘ben hemen sonuç çıkarmam.’

Akşam yemeğinde evin başka bir üyesi ile tanıştırıldık—genç kontes Bayan Mellish. O yaş olarak büyük ve sert görünümlü biriydi.

O geldiğinde biz yemeğin ortasındaydık. Birdenbire koridorda bir gürültü duyuldu. Tabaklar kırılmıştı. Onları taşıyan hizmetkar tepsiyi düşürmüştü.

Onun yüzü bembeyazdı ve titriyordu, elini de biraz kesmişti.

Lord Rystone’un yanakları öfkeden kıpkırmızı olmuştu ve bağırmaya başlamıştı. Tabakları düşünen hizmetkar yaşamı boyunca böylesine büyük bir dikkatsizlik göstermiş olan biri değildi. Bu adamın tepsiyi düşürmesine neden olan şey neydi?

Başka bir görevli yere düşenleri toplamaya başladı. Yerde çok miktarda kırılmış porselen parçacıkları vardı.

‘Bunu neyin yaptırdığını bilmiyorum efendim,’ dedi. Tepsi birdenbire taş gibi ağırlaştı. Sanki yukarıdan ağır bir taş tepsinin tam ortasına düşmüş gibiydi. Onları düşürmemek için hiçbir şey yapamadım, bunu kimse yapamazdı.’

Koridor geniş ve kare şeklindeydi. Böyle bir şey olmasından evdeki birisi sorumluydu hiç kuşku yok ki bu tür olaylar tekrarlanacaktı.

İki çocuk da dahil olmak üzere hepimiz yemek salonundaydık.

Tepsiyi düşürmüş olan adam. ‘Artık daha fazla dayanamayacağım,’ diye mırıldanmıştı elindeki kesiği sarmakla uğraşırken. Çalışmaya devam etme konusunda isteksizdi. ‘Özür dilerim, Lordum, eğer izin verirseniz, ben yarına kadar ayrılabilir miyim?’

‘Evet, git ve şeytan görsün yüzünü’ diye kükredi Lord sonrasında salona dönüp yarıda bölünmüş yemeğini sürdürdü.’

Bir saat sonrasına kadar başka hiçbir şey olmadı. Biz çalışma odasına geçmiştik. Yataklarına gittikleri için yalnızca iki çocuk yoktu.

Kötü ruhun dönüşüne dair ilk işaret çalışma odasının kapısının birdenbire açılması oldu. Bunun hemen arkasından şiddetle kapanmıştı ve bir gülme sesi duyulmuştu.

Bir kez daha biz koridora doğru koştuk, ancak orada herhangi bir canlı ruhun izi yoktu.

Neredeyse hemen ardından hepimiz ayakta birbirimize bakıyorduk. Bir dizi zil sesi çalmaya başlamıştı. Bunlar açık bir şekilde hizmetkarların görev yerlerinden farklı bir yerden geliyorlardı.

Zavallı Bayan Rystone neredeyse ağlayacaktı—o çok korkmuştu.

Kocası onu teselli etmeye çalışıyordu. ‘Neden bunların olmasına izin veriyorsun? Neden bu uğursuz odayı kapatmıyorsun veya daha iyisi neden hepimiz bu ürkütücü yerden birlikte gitmiyoruz?’ diye sordu.

‘Ben seni istediğin yere götüreceğim, tamam mı?’ dedi adam güven veren bir ses tonuyla. Ancak konuşması bana gereksiz bir şekilde sert gelmişti. ‘Ancak bir süre daha Londra’da kalmalıyız. Ve sonrasında bu odayı kapatacağım. Ancak özellikle bu komployu açığa çıkarmalıyım,’ dedi.

Onun kaşlarını çatmasında ürkütücü bir şeyler vardı. Eşi ve Lady Rystone ondan çekiniyor görünüyorlardı. Benim kafam karışmıştı. Ben yine özel öğretmenin gözlerinde sahneyi seyrederken bir tuhafılık hissetmiştim—ne olduğunu tam olarak ifade edemediğim bir tuhafılık bu.

Gece boyunca daha fazla tetikte olacaktık ve ertesi gün Vance ve ben Manastır binası etrafında keşif gezisi yapıyorduk. Burası alçak bir şekilde inşa edilmiş olan büyük bir binaydı. Duvarları çok kalındı.

Ben gizli geçitler ve odaların olabileceğinden kuşkulandım. Bunlardan bir tanesi biliniyordu ve Lord Rystone bize burayı gösterdi. Bu geçit pek çok noktada duvar örülerek kapatılmıştı ve onların saklanma yeri olarak kullanılması olanaksızdı.

Biz hayaletin sık sık uğradığı odayı inceledik.

Burası büyük bir odaydı. İlk katta bulunuyordu. Öldürülen Bayan Rystone tarafından özel oda olarak kullanıldıktan sonra yatak odası olarak kullanılmaya başlanmıştı. Ve daha sonrasında hayaletli olması gerekçesiyle boş tutulmuştu. Bu dönemde birkaç eski sandalye ve divan burada kalmıştı. Boyalı bir tavanı vardı ve duvarlarına duvar halısı asılıydı. Bir veya iki perde odaya daha ürkütücü bir hava katmıştı.

‘İzninizle, Lord Rystone,’ dedi Vance ‘Ben geceyi bu odada geçirmek istiyorum. Yatak konusunda kaygılanmayın. Ben bu koltukların birinde konfor içinde olacağım.’

İzin verilmişti ve sonrasında, çok doğal olarak, Vance’a gece nöbetini paylaşmak istediğimi söyledim. Ancak bu teklifimi reddetti.

Elini dostça omzuma koymuştu.

‘Sakin alınma, Dexter,’ dedi ‘Benim bunun için gerekçem var. İnan bana, en iyisi bu olacak.’

O gerekçelerini söylemeyecekti ve ben bu konuda tartışmanın faydasız olduğunu iyi biliyordum. Kaçınılmaz bir şekilde bunu kabul etmeye zorlanmıştım.

Bütün bunların ‘hayalet’i yakalamak için oluşturulan planın parçası olduğunu düşünmüştüm. Ya da belki de ‘hayalet’in bir insan olduğunu kanıtlamak için yapılıyordu—ancak Vance bunlardan hiçbirini yapma niyetinde değildi.

‘Yarına kadar bekle,’ dedi. ‘Ben nasıl hareket edeceğimizi daha iyi biliyor olacağım.’

Ona kuşkularımı anlatamamıştım, çünkü henüz ben de onları zihnimde biçimlendirememiştim.

Yemekte hoş olmayan başka bir sahne daha olmuştu—ancak bu hayalet fenomenine bağlı bir şey değildi.

Lord Rystone hissedilir bir şekilde kötü bir ruh halindeydi. Boğazından bir parça yiyecek geçmemişken neredeyse karısına saldırmıştı.

‘Senin baban bu öğleden sonra beni görsün, Elsa. Sen bunun nedenini biliyor musun?’

Konuşması sırasında meraklı bir şekilde ona bakmıştı.

‘Hayır, Kelsey, ne oldu?’

‘O kendi yaşantısından vazgeçiyor—benim ona sunduğum yaşantıdan. O artık benden tamamen bağımsız olabilir, eğer bunu istiyorsa. Onlar onun büyük bir Londra köyünde olmasını istiyorlar ve sanırım biz bir dahaki sefere onun bir piskopos olduğunu duyarız. Ve hiçbir minnettarlık ifadesi içinde değil. Tamamen beş parasız olarak ayaklarımın önünde diz çöktüğü zaman ben kızı uğruna ona görev verdim! O ise ilk fırsatta beni sırtımdan bıçaklıyor!’

O daha az duyulabilir bir şekilde birkaç şey daha mırıldandı.

Ben Lady Rystone’u izledim ve gözlerinde bir neşe pırıltısı gördüm—herkesin içinde babası nedeniyle bu şekilde azarlama durumunda açıklaması zor olan bir neşeydi bu.

O kocasına karşı olumsuz bir şey söylemekten çekinerek başka konular hakkında konuşmaya başladı.

O akşam fenomen konusuyla çok az ilgilenebilmiştik ve saat on gibi birbirimizden ayrıldık, Vance hayaletin sıklıkla uğradığı odaya gitti. Ve ben onu sabaha kadar hiç görmedim.

Sabah erkenden benim yanıma gelmişti—ben henüz kalkmamıştım bile. Yatağımın kenarına oturdu.

‘Dexter,’ dedi ciddi bir şekilde, ‘biz bu işi bırakmalıyız; bu bizim tarzımız değil. Bence bugün ayrılalım yoksa insanlar yemekte bizi görmek isteyecektir—’

Ben şaşkınlıkla yatakta doğruldum.

‘Vance’ diye söylendim ‘sen gizemi çözdün mü?’

Başını salladı. Yüzü her zaman olduğundan daha ciddiydi.

‘Evet,’ dedi.

‘Bana söyleyecek misin?’

‘Eve döndüğümüz zaman—şimdi değil. Hâlâ bizim yapmamız gereken bazı işler var—ve bu hiç de hoş bir görev değil. Fakat senden yapmamı istediğim şey biz Blackstock Manastırından uzaklaşıncaya kadar sorularınla beni bunaltmaman.’

Ben bunu yapmayacağıma söz verdim; ancak söylemeye gerek yok ki, kafam allak bullak olmuştu.

Öğleden sonra bir şey olmuştu.

Vance benim bilmediğim bazı görevler nedeniyle dışarı çıkmıştı ve ben bahçede kitap okumanın keyfini sürüyordum. Sıcak bir gündü ve kendime konforlu bir kutu köşe bulmuştum. Ağaçlıklı küçük bir yerd, bir mermer oturak vardı. Bu, muhtemelen antik İtalya sarayından taşınmış bir mermerdi.

Bu ağaçlıklar içindeki açıklık alanda uyuyakalmıştım, bazı sesler ile uyandım—ben tamamen gizli bir yerdeydim.

Bir kadın konuşuyordu—Ben Lady Rystone’un sesini tanımıştım.

‘Siz iğrenç bir şantajcısınız’—benim duyduğum ifade buydu. ‘Fakat beni korkutamayacaksınız.’

Yanıt rahat bir ifade ile gelmişti. Bu özel öğretmen Felton’ın sesiydi. ‘Söylediğim şeyi yapacağıma emin olabilirsiniz.’

‘Beni ne kadar incitirseniz incitin kocam size hak ettiğiniz dersi verecektir.’

‘Olabilir.’ Adam kaba bir şekilde güldü. ‘Ancak ne olursa olsun, ben sizin talebinizi biraz bile olsa değiştirmeyeceğim. Bin pound ve bu kadar paranız olduğunu biliyorum—siz sürekli olarak tasarruf yapıyorsunuz. Çok sayıda mücevheriniz var. Bana vereceğiniz miktar size dokunmayacaktır.’ Onun sesi şimdi daha ikna ediciydi. ‘Ben sizi incitmek istemiyorum fakat mecbur kalırsam yaparım. Sizin gibi ben de bu lanetli yerden kurtulmak istiyorum. Ve bunu gerçekleştirmenin tek yolu size baskı yapmaktan geçiyor. Ortaya çıkacak skandalı düşünün, bayan, “Blackstock’un Yaramaz Çocuğu” bilinir olacak.’ O tekrar güldü. ‘Sevgilinizin yanı sıra kocanızdan da olabilirsiniz. O yavaş yavaş kuşkulana başladı. Lord Rystone’un durumu bildiğini düşünün. Bu adam elini kolunu sallaya sallaya gizli geçitleri kullanarak hayaletli odaya girip çıkıyor. O oda kullanıma tamamen açıldığı zaman hiç huzurunuz kalmayacak. Burası artık hiç güvenli bir yer olmayacak. Bundan daha iyi bir yöntem ise onu ikinizin buradan ayrılmaya zorlaması olur. Bütün bunların bilinmesi durumunda ne olur, düşünsenize?’

Bütün bunları duymak benim kanımı dondurdu. Ben bütün bu bilgilere kulak misafiri olarak sahip olmuştum; ancak bunları şu anda açıklamam olanaksızdı. Bunu yapmak durumu daha da karmaşıktırabilirdi.

Bunu öncelikle Vance ile konuşmayı düşündüm. Oysa o bildiği şeyleri bu aşamada benimle paylaşma konusunda isteksizdi!

Ancak şimdi onun isteksizliğini anlayabiliyordum!

Yapabileceğim tek şey saklandığım yerden kimseye görünmeden çıkmaktı. Şantajcıya karşı şu an bir şey yapamazdım. Aslında ona iyi bir ders vermek istiyordum—fakat şimdi kendimi kontrol altında tutmam gerekiyordu.

Konuşmanın geri kalan kısmında daha fazla kayda değer bir şey geçmedi: Felton kurbanına kararını vermesi için yirmi dört saatlik bir süre verdi. Ertesi gün nakit olarak parayı alamazsa Lady Rystone’un ihanetini kocasına açıklayacaktı.

Ben sabırsızca Vance’ın geri dönüşünü bekledim. Ve o öğleden sonra biz buluştuk ve ona her şeyi anlattım.

Bununla derin bir şekilde ilgilendi. Bayan Rystone’un sıkıntılı bir tehdit altında olduğundan tamamen habersizdi.

‘Yirmi dört saat’ diye mırıldandı. ‘Bu ciddi bir şey Dexter, çok ciddi. Ben olabilecekleri öngörebiliyorum. Lady Rystone ve sevgilisi—yarını beklemeden, bu gece harekete geçecekler.’

O derin bir şekilde düşünceye dalmıştı. Neyi kast ettiğini anlayamamıştım, ancak birkaç dakika sonra beni aydınlatacaktı.

Bana bir gece önce yaşadığı deneyimi anlattı.

‘Benim kuşkuvarım vardı’ dedi. ‘Biliyorsun bizim buraya geldiğimiz gün bahçede Gaynor ile sohbet etmiştik. Kahya bana kızının mutlu olmadığından bahsetmişti. Ona sanki bir mahkummuş gibi davranılıyordu. Ev dışında her zaman için göz hapsindeydi. Şu asabi kadın, Bayan Mellish’in hayran olduğu bir adam varmış—adı Frank Prescot olan bir adam. Lord Rystone ona karşı kıskançlık

göstermiş ve onu Blackstock'tan uzaklaştırmış. Ve Bay Gaynor bu durumdan kendisini suçlu hissediyordu. Bildiğin gibi onun kızını evlendirmesinin ardında daha iyi bir yaşam standardına sahip olma isteği vardı.

‘Bütün bunlar beni kuşkuya sevk etti—ben Bayan Rystone’un yüzünde inceleme yaparak bazı sonuçlara ulaştım. Geceyi hayaletin sık sık uğradığı odada geçirmeyi ayarladım. Orada gizli bir geçit buldum—bu tam da umduğum bir durumdu. Geçit beni büyük duvarların hemen dışındaki kalıntı halinde bulunan şapele götürdü. Burası evin başka bir odasına da ulaşıyordu—bu boş bir odaydı. Bu iki kişi bu odada buluşuyorlardı. Ancak Lomax deneyiminden sonra orası daha az güvenli olmaya başlayacaktı. Açık bir şekilde sevgililer güvenli bir anahtara sahiplerdi ve bunu kullanarak kendilerini koruyorlardı.

‘Ve o gecede daha sonra ben onları gördüm. Evet, Dexter sevgililer buluştu ve benim onları izlediğimden habersiz olarak perdeli odanın arkasına geçtiler. Kimse benim geceyi hayaletin sıklıkla uğradığı odada geçirdiğimi bilmiyordu. Bu nedenle kuşkulananmadılar.

‘Onlar yalnızca birkaç dakika boyunca birlikteydiler ve birlikte kaçmak için bir plan yaptılar—hazırlık yapmaları gerektiği için o gece değil, ertesi gece gitmeyi planladılar. Bayan Rystone sonunda kendisini özgür kılabilirdi. O kocasından ve kendisini ona mecbur eden babasından kurtulmak istiyordu. O kendisinin de sevmeye hakkı olduğunu düşünüyordu ve bunun için ne gerekiyorsa yapmaya kararlı.

‘Ve onlar aralarında her şeyi ayarladılar. Yarın akşam birlikte uçacaklar ve dünyaya meydan okuyacaklardı. Fakat şimdi Dexter, ben onların planlarını değiştireceklerini öngörüyorum.’

Onun mantığının doğru olduğunu kabul ettim.

‘Peki ne yapacağız,’ diye sordum.

‘Ben Gaynor’u bu öğleden sonra gördüm’ dedi Vance, ‘ve ona her şeyi anlattım. O doğal olarak kızının yanlış bir adım atmasını önlemek isteyecek. Biz yarın sabah onun gelerek kızını alıp götürmesi konusunda anlaşmıştık. Rystone onu zorla Manastır binasında tutamazdı. Ancak şimdi bu konuda da plan değişikliği yapılması gerekiyor. Onun bir an önce harekete geçmesi gerekiyor. O Manastır binasına bu akşam gelmeli ve Bayan Rystone’u görmeli ve onun kendisiyle birlikte gitmeye ikna etmeli. Tek pratik çözüm bu.’

Ve bizim kararlaştırdığımız plan bu oldu. Vance ortadan kayboldu ve akşam yemeği saatine kadar görünmedi. Ancak o görevini yerine getirme konusunda başarısız olmuştu çünkü kahya evden uzaktaydı ve tüm çabalarına rağmen ona ulaşamamıştı.

Zor bir akşam yemeği olmuştu—onu çok iyi hatırlıyorum! Herkes diken üzerinde görünüyordu ve saat on olduğu zaman Bayan Rystone kötü bir baş ağrısının olduğunu söyledi. Vance ve ben anlamlı anlamlı birbirimize baktık fakat o an yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.

Şanslı bir şekilde konuklar hemen sonrasında ayrıldılar ve biz erkekler —özel öğretmen haricinde, o bir mazeret bildirerek aramızdan ayrılmıştı— sigara içmek için Lord Rystone’un çalışma odasına geçtik.

Yarım saat sonra korkunç bir gürültü oldu ve kapı açıldı ve Felton heyecan içinde içeri girdi.

‘Ben sizi uyarmak zorundayım, Lord’um diye bağırdı. Meydan okur bir tarzda bakıyordu. ‘Bunu yapmanın görevim olduğunu düşünüyorum. Sizin eşinizin evinize aldığı bir sevgilisi var. O yaşanan bütün bu sıkıntıların yaratıcısı. Onlar şimdi—’

Benim öfkem artıyordu.

‘Bu adam iğrenç bir şantajcı,’ dedim fakat Lord Rystone bir hareketiyle beni susturdu. Ayağa

kalktı. Yüzü öfkeden kıpkırmızıydı.

‘Devam et, Felton,’ dedi boğuk bir sesle. ‘Onlar şimdi neredeler?’

‘Hayaletin sıklıkla uğradığı odadalar—eğer acele ederseniz onları birlikte bulabilirsiniz. Onlar birlikte kaçıyorlar—bu gece.’ Adam öfke ile dişlerini sıkıyordu.

Lord Rystone başka bir şey söylemedi. Masanın çekmecesinden bir şey aldı, onu elinin altına sakladı ve sonra hiçbirimize bakmadan kapıya doğru yürümeye başladı.

Koridoru geçmiş ve merdivenleri çıkmıştı. Biz durumun korkunçluğu karşısında ne yapmamız gerektiğini bilmiyorduk.

‘Acele edin—elinde tabanca var,’ diye bağırdı Vance.

Onu takip ediyorduk, benim arkamdan da özel öğretmen geliyordu.

Ancak Lord hepimizden daha hızlıydı. Hayaletin uğradığı odaya bizden önce varmıştı. Kapıyı hızla açtı. Ben onun boğuk bir çığlık attığını duydum—ardından elini kaldırmış ve ateş etmişti. Tabancanın sesi koridorda korkunç bir şekilde yankılanmıştı.

Sonrasında Lord Rystone çığlığını tekrarladı—fakat bu sefer bu bir korku çığlığıydı. O tekrar ateş etti. Sonra geriye doğru sendeledi. Vance onu düşerken yakaladı.

Ve ben—bir an için açık kapıdan odanın içini görebildim. Orada loş ışıktaki bir kişiyi gördüm. Bu, kalbini elinde tutmuş olarak Lord Rystone’a doğru başıyla selam veren ve gülümseyen genç bir adamdı.

“Blackstock’un Yaramaz Çocuğu” kendi yazgısını tamamlamıştı.

Lord Rystone birkaç gün sonra ölmüştü. Doktorlar apopleksi teşhisi koymuştu.

Ve birkaç hafta sonra Bayan Rystone sessizce evlenmişti.

ÇÖZÜLEMİYEN BAĞ

Bu anlattıklarımın psikolojisinin az bilinen ve anlaşılması zor bir dalı olduğunu biliyorum. Ben dostum Aylmer Vance tarafından bu alana yönlendirildim. İnsan gücünün sınırları burada kendini daha çok göstermektedir. Bazı güçler bizim zorlukla farkına varabileceğimiz şeylerdir. Biz sınırlı ve sonlu zekamızla onları kavrayamayız.

çok değişmiş göründü fakat sağlıklı bir görünüm içindeydi. Onun erkek kardeşi uzaktaydı, söylediklerine göre bazı arkadaşlarıyla İskoçya’da yaşıyordu.

Albay sorunlarını bize amadannce orada birkaç güzel gün geçirmemizi istediğini söyledi. Endişelenecek ok önemli bir durum olmadığı konusunda mektupta yazdığı şeyi tekrarladı. Zaten kendisi adına böyle bir durumun hiç söz konusu olmadığını fakat eşinin bu konuda biraz sinirlerinin bozulmuş olduğunun altını çizdi.

‘Ben tamamen aynı fikirdeyim,’ dedi Vance. ‘Ve biz size sıkıntı yaratmaktan dolayı zgnz. Ancak yine de konunun ne olduğunu bir annce öğrenmek isteriz. Bunu bilerek de sizin evinizde hoşça vakit geirebileceğimizden emin olabilirsiniz.’

Bu yaklaşım karşısında Albay konuyu açmaya karar verdi. ‘Bu birkaç gnnce oldu—Beryl tek başınaydı. O asla olumsuz davranan birisi değildir. Fakat bu kez ben size bir özür borlı olduğumu hissediyorum.’

Adam yk nedeniyle kendisini yarı sulı hissediyordu.

‘Bayan Beryl mükemmel derecede sağlıklı ve iyi bir ruh hali içinde görünüyor’ diye yorum yaptı Vance. ‘Böyle düşünmenizi haklı çıkaracak şeyleriniz nelerdir. Bu ne olursa olsun bizimle paylaşabilirsiniz.’

Adam bundan cesaret alarak konuşmaya başladı; albayın aslında ruhsal durumu konusunda bazı şeyleri kendine saklama düşüncesinde olduğu belliydi.

‘Beryl’in görünümünde ve davranışlarında olağandışı bir değişim yařandığđ zamanlar oldu. O genellikle çok ani bir şekilde ve beklenmedik durumlarda oluyordu. Sıklıkla ğleden sonraları geç saatte yaşanıyordu. Onun bakışlarında, genel görünümünde bazı tuhaflıklar oluyordu. Yüz ifadesi sanki bir şeylerden korkmuş olduğunu yansıtır gibiydi. Ve bu olduktan beş dakika sonra o bir bahane, çoğunlukla baş ağrısı, uydurarak kendi odasına çekiliyordu. Eğer bu şey dışarıda olduğu bir zamanda olmuşsa o doğruca eve geliyordu. Yaklaşık bir saat sonra yeniden ortaya çıkıyordu—korkunç derecede solgun bir görünüme sahip olarak fakat daha fazla kendinde olarak geri dnmz oluyordu. Doğal olarak annesi ve ben ona bu durumun neyden kaynaklandığđnı sorduk ve onu doktora götürdük fakat herhangi bir sorun bulunmadđ. O bunun nedenini kendisinin de bilmediğini söyledi ve doktorun söylediklerini çok meraklı bir şekilde dinleme tutumu içine olması bizi kaygılandırdđ ve biz başka bir şey olabileceği konusunda kaygılanmaya devam ediyoruz.’

O konuşmasını durdurdu.

‘Evet,’ diye üsteledi Vance, onu büyük bir dikkatle izliyordu. Dirsekleri dizinin üzerindeydi ve elleriyle çenesine destek yapıyordu.

‘şey’ diye devam etti. Albay, ‘bu tür şeyler birkaç kez olduktan sonra, eşim odasına Beryl’i görmeye gitti. Ona baş ağrısını dindirecek ve rahatlatacak bir şeyler verecekti. Kapđ kilitliydi ve kapđyı tıklattığđ zaman yanđt alamamıştı. Beryl’in odası bahçeye inen birkaç basamağı olan bir odadır. Bayan Verriker, kapıdan içeriye giremediği için, pencere tarafından içeriye baktđ. Fakat kız orada değildi ve yatağının üzerinde uzanmıyordu—o yine dışarı çıkmıştı.’

‘Ona nereye gittiğini sordunuz mu?’

‘Evet. Onun bir hazır cevabı vardı. Açık havanın baş ağrısına iyi geldiğini söyledi. Tabii ki bu doğru olabilir fakat merak uyandıran şey onun neden bizi aldatmayı istiyor olduğuydu? Ve eminim ki her defasında bizim onaylamayacağımız bir yere gidiyor ve bu nedenle bize bir şey söylemek istemiyor.’

‘Onu izlemeyi denediniz mi hiç?’

Albay başını olumsuz anlamda salladı.

‘Hayır. Gördüğümüz gibi ortada belirli bir durum veya sonuç yok. Şimdiye kadar hiçbir şey olmadı. Ve hiçbir şey olmayacağını umuyorum. Ve aslında sizi de rahatsız etmememiz gerekirdi fakat biz gerçekten tedirginiz. Siz atak geldiğinde onun ne denli tuhaf gözüktüğünü tahmin bile edemezsiniz—ben bunu bir atak olarak adlandırıyorum. Ancak bu konuda doğru bir saptama yapıp yapmadığımı bilmiyorum.

‘Bazı anlarda’ dedi Vance, ‘kişi kendi iradesinin dışında davranıyor gibi görünüyor muydu? Onun kendinde olduğunu düşünüyor musunuz?’

Albay Verriker düşündü.

‘O kendi bireyselliğini kaybetmiş gibi görünmüyordu,’ diye yanıtladı. ‘Fakat aynı zamanda kendisi dışındaki bazı güçlerin etkisinde gibi görünüyordu.’

‘Ve siz kızınızın bununla ilgili olarak hiçbir açıklama yapmadığını söylüyorsunuz, öyle değil mi?’

Ev sahibimiz bunu onayladı ve ekledi:

‘Ancak o bize bazı ışıklar sunuyordu. Baş ağrıları dışında hiçbir şey olmadığını söylüyordu. Aslında, size söylemiş olduğum gibi o geçen geceye kadar bu ataklar konusunda özgürdü fakat sonra durum değişti.’

Vance’ın ifadesinden onun bu görüşe katılmadığını anlayabiliyordum. O sorularını sormaya devam edecekti.

‘Söyleyin bana, albay,’ dedi. ‘Sizin kendi zihninizde herhangi bir kuşku var mı? Bana söylemekten çekinmeyin, çünkü en ufak bir nokta bizim için önemli olabilir. Örneğin bir aşk durumu olabilir mi?’

‘Böyle bir şey bizim için herhangi bir sorun kaynağı olmaz ki’ diye yanıtladı albay. ‘Ve böyle bir şey vakayı çok şaşırtıcı bir hale sokar. Beryl son dört aydır zaten nişanlı—bu Londra’da iken oldu. Hepimizin hayranlık duyduğu biri olan Bay Geoffrey Beynion ile aralarında bir aşk durumu gelişti. Onlar bu kış evlenmeye karar verdiler. Geoffrey Dışişleri Bakanlığına bağlı olarak çalışıyor. Şu anda St. Petersburg’da Rusça konusunda özel bir çalışma yapıyor.

‘Ve siz kızınızın nişanlısına karşı sevgi dolu olduğundan emin misiniz? O bu nişanlanma nedeniyle pişmanlık duyuyor olamaz mı—’

‘Hayır, böyle bir şey olmadığına eminim’ yanıtını verdi. ‘Ben bu konu üzerinde çok ciddi bir şekilde sorgulama yaptım. Kızım Geoffrey’i kendisini adanmış bir şekilde sevdiği konusunda beni temin etti. Onun çalışmalarını bölme endişesi olmasa evlilik tarihini öne alma konusunda istekli olduğunu belirtti. Aslında ben bu evliliğin onun için güvenli olacağını düşünüyorum.

‘Peki hiç başka bir şey dikkatinizi çekti mi?’

‘Şey’—albayın konuşmasında bir tereddüt vardı. ‘Anlatmaya değmez gibi görünüyor fakat belki de en iyisi anlatmak olacak. Beryl her zaman müziğe karşı düşkün olmuştur. Şans bulduğunda bir müzik aletini çalmayı istemektedir. Biz Londra’dan döndükten sonra, onun yeni bir org çalıcısı ile tanışmış olduğunu gördüm. Onlar bir akşam birlikte bir resital yaptılar. Adamın çalışı kızımı son derece etkiliyor gözüküyordu ve sonunda kızım ondan birkaç ders aldı. Bu sorun da bundan kısa bir süre sonra başladı. Ben nedenini bilmiyorum fakat bu iki şey arasında bağ olabileceğini düşünmüştüm. Resitalin olduğu akşam kızım ona hayranlıkla bakıyordu.’

Albay Verriker konuşmasını durdurdu.

‘Ve bu adam, org çalan adam—’ diye yönlendirdi Vance.

‘Bu çok komik, gerçekten çok komik—hatta düşünülemez—ben böyle bir şeyin olabileceğine ihtimal

vermiyorum. ‘O olanaksız bir karakter, o yalnızca bir adamın gölgesi. Ah, hayır, bu bizim konumuz dışında; o kesinlikle konumuz dışında.’

Vance bu konuyu tartışmadı ve Albay Verriker’in bize söylemek istediği başka bir şey yoktu. Biz bekleyip izleme konusunda anlaşılmaya vardık. Onun kanaatının doğru olmasını ve gerçekte hiçbir sorunun olmamasını umuyorduk.

Ve başlangıçta sanki öyleymiş gibi görünüyordu. İki veya üç gün boyunca Beryl açısından herhangi bir olumsuz durum yaşanmadı.

Biz onu yakından izliyorduk ve o da bize bu konuda her fırsatı sunuyordu. O sürekli olarak bizlerle birlikteydi. Bize çekici bir turist rehberi gibi davranıyordu, yöredeki görülmeye değer yerleri bize gezdiriyordu. Minster’de çok iyi zaman geçirmiştik fakat burada geçirdiğimiz zaman daha keyifliydi. Bizim arkeolojik meraklarımıza hitap eden geziler yapıyorduk. Özellikle Vance bu konuyla derinden ilgiliydi.

Bizim dışarıda olduğumuz bir zamanda Vance Bayan Verriker’e org çalan adamı sormuştu. Kadın yanıt verirken utanmıştı ve bir şeyler gizlemiş gibi bir tavır içinde olmuştu. O org çalan Bay Cuthbert Ford’un Sandminster’deki en mükemmel org çalan kişi olduğunu söylemekle yetinmişti.

Biz kiliseden ayrıldıktan sonra Vance bana org çalan kişinin iki haftadır hasta olduğunu öğrendiğini söyledi—Bayan Verriker’in atakları da iki haftadır sürüyordu. Bundan bir sonuç çıkarabilir misin, Dexter?’

Onun tonlaması kaygılı olduğunu hissettiriyordu.

Bizim oraya varmamızın dördüncü gününde bir şey oldu. Birkaç genç kişi öğleden sonra tenis ve kriket oynamak için çağırılmıştı ve Beryl bundan hoşnuttu.

Karşılaşma sonrası saat altı olmuştu ve konukların çoğu ayrılmıştı. Ancak birkaç kişi çimenlerin üzerindeki hasır sandalyelerde dinleniyor ve birbirleriyle sohbet ediyorlardı.

Ben Beryl’e çok yakındım ve ondaki değişikliği hissedenden ilk kişi muhtemelen bendim.

Birkaç dakika boyunca o sessizdi, sandalyesine yaslanmış oturuyordu. Dizinin üzerinde duran raketin düşmesi dikkatimi çekti; ardından onun doğrulduğunu gördüm. Yanakları solgundu ve yüzünde yoğun bir endişe vardı.

Gözleri parlıyordu, dudakları biraz ayrıktı ve parmakları dizinin üzerindeydi. Bir kalıcı dövmenin üzerinde tutuyordu. Boynunun ön kısmında da bir işaret vardı—sanki yalnızca onun duyabildiği bir şeyi dinler gibiydi.

Ben onunla konuştum fakat o bana dikkat etmedi. Ben Vance’a elimle işaret yaptım. Neyse ki o uzakta değildi.

O hemen geldi ve yaklaşırken Bayan Verriker ayağa kalktı. Dinleme durumunda herhangi bir değişiklik olmaksızın bana döndü. Ses tonu beni ikna etmeye yetecek kadar doğaldı ve ‘Üzgünüm, Bay Dexter, benim çok şiddetli bir baş ağrım var. Sanırım güneşte kalmaktan kaynaklandı. Bu öğleden sonrasında çok fazla enerji harcadım. Gidip biraz uzanmalıyım ve o zaman yeniden iyi olabilirim. Beni affedeceğinizi umuyorum. Kimseye hiçbir şey söylemeyeceğim. Onları kaygılandırmak istemiyorum.’

Annesi ve babası o sırada başka konuklarla ilgileniyordu. Olup bitenlerden haberleri yoktu.

Kız zorlukla benim yanıtları bekleyebildi ve hemen ayrıldı. Vance ve ben onun ev yönüne gidişini izledik.

O gözden kaybolduğunda Vance benim kolumu tuttu.

‘Haydi Dexter,’ dedi ‘Yapacaklarımız var—özellikle senin yapacakların.’

Beni Bayan Verriker’in arkasından eve yönlendirdi.

‘Onu izlememi mi istiyorsun?’ diye fısıldadım. ‘Eğer öyleyse dışarıda bir yerde beklemek daha iyi olmaz mı? O önce odasına gidecek, albayın söylediği gibi, başka insanlar orada olduğunu sansınlar diye kapıyı kilitleyecek ve ardından pencereden dışarı çıkacak.’

‘Hayır biz onu izlemeyeceğiz—en azından bedenini izlemeyeceğiz: Fakat bunu sen ruhu için yapacaksın, Dexter.’

Ben neyi kastettiğini anlamıştım. Benim medyumluk gücümü kullanmamı istiyordu.

Başım la onayladım ve birlikte benim odama gittik. Orada ben trans haline geçtim.

Benim elimde Bayan Verriker’e ait olan bir eldiven vardı. Hızla giderken onu düşürmüştü. Vance onu almıştı ve beraberinde eve getirmişti.

Benim vizyonumun kendisini geliştirmeye başlaması çok zaman almadı. Ben gördüğüm ve duyduğum şeyleri ona aktaracaktım—bu trans halindeyken görüntüye olduğu kadar sese karşı da duyarlıydım.

Söylenen sözcükleri tam olarak kaydedemiyordum—fakat onlar hakkında belirgin ve yanılmaz izlenimlerim vardı.

Kendimi dar, karanlık bir odada etrafa bakınırken buldum. Uzun boyalı borular dikkatimi çekti. Minster kilisesindeki orgu gördüm.

Artık her şey biraz daha belirgin hale gelmeye başlamıştı. Güneşin son uzun ışıkları dar pencereden giriyordu ve orgun üzerine vuruyordu.

Çok zayıf ve beyaz eller, bunlar neredeyse şeffaf olarak görülüyordu, güneş ışınlarını kapatıyordu. Bir an için ben orgun başında oturanın bir adam değil, bir ruh olduğunu gördüğümü düşündüm.

Fakat o etten ve kemikten yapılmış olarak görülüyordu. Adam o kadar inceydi ki! yanakları içe gömülmüştü. Gözlerinin ferisi sönmüştü. Bu Cuthbert Ford olmalıydı, Albay Verriker’in bize bahsettiği adam.

O orgun başında oturuyordu, tuhaf ve ürkütücü bir müzik yapıyordu. Sesler benim kulağıma açık bir şekilde geliyordu. Ancak bütün bunlar sanki bir rüya gibiydi.

Bu benim şimdiye kadar duyduğum en tuhaf müzikti. Onun bestecisinin canlı veya ölü olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ben sezgisel olarak çalan kişinin bu müzik aletine tutku ile bağlı olduğunu ve ona tüm ruhunu verdiğini hissedebiliyordum.

Onun tavanarasında tek başına oturduğunu hissedebiliyordum. Büyük kilisenin boşluğu içinde alacakaranlıkta yoğun duygular içinde bulunuyordu. O çok duyarlı biriydi.

Adam bedeni pahasına ruhunu geliştirmişti ve onun ruhu orgun müziği ile bir uyum içinde idi—onun içinde erimişti.

Ben bunu daha önce hiçbir zaman hissetmediğim duygularla dinledim. Org ölümün umutları ve tuhaf arzularının yumuşak nefesini alıyordu—bunlar bilinmeyen ve bilinmeyen şeylerdi.

Adamın ruhunun gizemi çözüm anlamına geliyordu.

Birdenbire orgun bulunduğu tavanarasına doğru dar ahşap merdivenin üzerine bir adım atıldı. Ses orgu çalan kişiyi rahatsız etmiş görünüyordu. Ve anlık olarak müziğin tonu değişmişti.

Kilise Beethoven’in geleneksel ezgileri ile yeniden dolmuştu.

Kapı açıldı ve Beryl Verriker içeri girdi. O, bu öğleden sonra giymiş olduğu giysiler içindeydi. Aşırı derecede solgundu.

Onun yanında bir süre sessizce durdu. Ardından koluyla ona dokundu.

‘Bunu neden şimdi yapıyorsun?’ dedi. ‘Bu Beethoven, sen değilsin.’

Adam durdu ve ona döndü.

‘İyi değil mi?’ diye sordu.

‘Beni sen çağırdın’ diye mırıldandı kız. Sesi titriyordu ve başından ayağına kadar ürperti içindeydi.

‘Sen beni duydun mu?’ dedi tekrarladı ‘ve bana itaat etmek için geldin. Ruh başka bir ruh ile konuştuğu zaman Beryl, beden direnme konusunda güçsüz kalır.’

‘Ben bunu çok iyi biliyorum.’ Sesinde bir ürperti vardı. Onun yanındaki tabureye oturmuştu. ‘Sen benim bedenimi öldürüyorsun ve bu çok zalimce.’ Kız elleriyle yüzünü kapattı. ‘Ben yaşamak istiyorum, ben yaşamak istiyorum!’

O bir an için yanıt vermedi, fakat gözleri buğulanmıştı.

‘Seni nasıl incitebilirim ki’ dedi sonunda. Ve sesinde derin bir ıstırap vardı. ‘Ben sana aşk hakkında tek söz bile söylememiştim fakat kendimi bildiğim gibi biliyorum ki, senin bedeninin her bir siniri bana karşı başkaldırıyor. Fakat senin ruhun üzerinde Beryl, ben bir hakka sahibim, çünkü benim ona hükmedecek bir gücüm var. Ve bu orgun uyumu aracılığı ile, ben sana ruhun güzelliğini anlatabilirim. Sen kendi iğrenç dünyasal bedeninin hapsinden kurtulabilirsin. Ben senin yazgının tamamlanmasını sağlayabilirim ve bu konuda başarı kazanmam kaçınılmazdır.’

O kızın ellerini tuttu, ben ona dokunurken yaşadığı titremeyi görmüştüm.

‘Bizim ruhlarımız birbirine ait olarak, Beryl’ dedi. Onlar geçmişin uzun karanlık çağları boyunca birbirlerine ait oldular. Onlar geleceğin sonsuzluğu boyunca uyum içinde olacaklar. Onlar bana ait—bunu sana kanıtlayayım mı?’

O konuşurken kızın ellerini bıraktı ve orgun üzerindeki notalara basmaya başladı. Yine tuhaf, ürkütücü bir uyum ortaya çıkmıştı. Bu ruhun ruhu çağırmasıydı ve ben Beryl’in gözlerinde kapanan bir rüyayı görüyordum; sonra birdenbire, şiddetli bir mücadele ile o kendisini iyileştiriyor tarzda göründü. Kız da adamın ellerini tuttu ve klavyenin üzerinden çekti.

‘Artık çalmayı bırak! Dur diyorum sana!’ diye bağırdı tutkulu bir şekilde. ‘Her şey senin istediğin gibi olmayacak. Sen beni kendine bağlıyorsun. Ben buna karşı direnemiyorum. Fakat artık bunun sona ermesi gerekiyor. Ben bunun sona ermesini istiyorum!’

Adam ona baktı ve onun bedeninin tüm canlılığı onun gözlerine sıçramıştı.

‘Sen bana kendi ruhunu verdin, Beryl’ dedi. ‘Onu şimdi almayacaksın, değil mi? Sen bunu yapamazsın—bu senin gücünün ötesinde.’

‘Ben onu sana vermedim,’ dedi kız soluk soluğa. ‘Sen onu benden çalmaya çalıştın, sen bir hırsızsın! Benim ruhum hâlâ bana ait!’

‘Bedenin böyle söylüyor,’ diye yanıtladı adam, ‘Fakat ben senin ruhunun arzularının ne olduğunu biliyorum.’

‘Ben tüm bedenim ve ruhumla senden nefret ediyorum!’ diye bağırdı kız. ‘Senden nefret ediyorum ve senden iğreniyorum.’

‘Sen yanlış yoldasın,’ diye yanıtladı adam sert bir şekilde; ‘Ve benim orga dokunmam yetecek’ dedi ve orgun kapağını tekrar açmak istedi.

‘Hayır,’ diye mırıldandı kız ümitsizce. ‘Beni bağışla, Cuthbert, ben sana direnecek kadar güçlü değilim. Ben bunu biliyorum. Lütfen acı bana. Dinle beni! Ben gencim ve dünya benim için çok güzel. Ben yaşamak istiyorum ve yaşamdan keyif almak istiyorum. Ben yalnızca birkaç kısa yıl yaşadım. Sen

ise bana sonsuzluktan bahsediyorsun. Ben sıcaklık istiyorum. İnsan sevgisi istiyorum, Cuthbert ve hiçbir şey bilmiyorum anlıyor musun, hiçbir şey. Ben ruh sevgisi hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ben sana hiç söylememiştim fakat ben evlenmek üzere nişanlandım ve sevdiğim adamın benim kocam olmasını istiyorum. Ben tüm ruhumu ve bedenimi ona vermek istiyorum—’

‘Ruhunu ona veremezsin’ dedi adam sert bir şekilde.

‘Eğer bana izin verirsen, yapabilirim,’ dedi kız ‘Beni bu sargılardan kurtar; bu her ikimiz için de çok kötü. Bu beni öldürecek.’

‘Bütün bunlar tükenecek arzular değil mi?’ diye bağırdı adam. ‘Acı ve sefaletin ve boş umutların geçiciliği bunlar, spritüel mutluluktan özgürlüğe ulaşmanın tüm yollarının kapanışı değil mi?’

‘Ben ölmek istemiyorum. Ben sevmek istiyorum ve sevgi yaşamdır.’

‘Sen bedeninin aşağılık hazlarını istiyorsun!’ diye haykırdı adam. ‘Ben sana ruhun bana ait diyorum ve o sonsuza kadar bana ait olacak. Bu bir yazgıdır ve sen buna karşı mücadele edemezsin.’

O konuşmasını durdurdu ve bir an boyunca sessizlik oldu. Kızın sessiz hıçkırıklarını zorlukla nefes alışlarını duyabiliyordum.

Sonunda adam konuşmaya başladı ve söylediklerinde yine incitici bir ironi vardı.

‘Bizim önümüzdeki sonsuzluk ile karşılaştırıldığında bir iki yılın ne önemi vardır ki? O senin arzuladığın gibi olacak. Sen bu yaşamda özgürlük istiyorsun. Bedensel isteklerine ulaşmak istiyorsun. Git öyleyse—ben yaşarken artık senin ruhunu çağırmayacağım.’

Kız neşe içinde ayağa kalktı.

‘Bana bunun sözünü veriyor musun—buna söz veriyor musun? diye haykırdı. ‘Şükürler olsun Tanrım! Şükürler olsun Tanrım! Öyleyse ben artık özgürüm!’

‘Hatırla’ diye devam etti adam değişmeyen bir yüz ifadesiyle, ‘Ben sana “ben yaşarken” demiştim. Bana bak.’

Kız baktı ve sonra titreyerek taburenin üzerine yığıldı ve hıçkırıklara boğuldu. Çünkü adamın yüzünün her çizgisinde ölümü okumuştı.

Kısa bir an boyunca hiçbir konuşma olmadı.

Sonunda adam klavyenin kapağını kaldırdı.

‘Dinle!’ dedi ‘Ben artık sana kendi müziğimi çalmayacağım—ben yaşarken bunu yapmayacağım. Fakat bunu duyabilirsin.’

Ardından yavaşça, ciddiyetle Minster kilisesi Chopin’in cenaze marşı ile doldu. Bu, daha önce hiç çalınmamış bir tarzda çalınıyordu.

‘İşte bu ölüm,’ dedi Cuthbert Ford, korkudan yere çökmüş olan kıza bakmadan; ve bedeninin çözülüşü, mezar, solucanlar onun dokunduğu her notayı söyleyecekler.

‘Ve işte sonsuz yaşam.’

Melodiler dökülmeye başladı. Kesin olarak org konuşuyordu sanki! Ruh sesleri ruhu çağırıyordu. Dünyanın sonluluğu ile alay eden yaşamı anlatıyorlardı.

Dünyanın tutkusu, dünyanın acısı, dünyanın umutları ve korkuları, bütün bunlar ne içindi? Bu neşeye gel, senin ödülün burada.

Orgun çaldığı melodiler bunları söylüyordu. Onlar başka her şeyin bilinçliliğini yok ediyorlardı. Ben uyandığımda kendimi odamda buldum, Aylmer Vance hemen yanı başımdaydı. Biraz sinirli görünüyordu.

Son birkaç dakika boyunca beni uyandırmaya çalışmıştı fakat bunlar işe yaramamıştı. Ben daha

önce hiç bu kadar derin bir uykuya dalmamıştım, hiç bu kadar canlı bir rüya görmemiştim.

Kısa süre içinde kendimi toparladım ve gördüklerimi ve duyduklarımı ona anlattım.

‘Ne yapacağız?’ diye sordu endişeli bir şekilde, ben konuşmamı bitirdikten sonra. Ben gördüklerimin gerçekliği konusunda kuşkuya sahip değildim. Onlar gerçekten olan bitenlerin gerçek temsilcileriydi.

‘Bana öyle geliyor ki’ diye devam ettim ‘bu korkunç yaratık kızın doğası içinde bazı gizli duyguları müzik aracılığı ile açığa çıkarmış. Onlar org haricinde hiçbir şey ile bu şekilde açığa çıkarılamazdı. Org ile kıza istediğini yaptırabiliyordu. Onu kendi isteklerine boyun eğmeye zorlayabiliyordu. Eğer biz onu koparabilirsek birlikte Sandminster’den uzaklaştırmalıyız. Bayan Verriker’in kendi normal duygularına kavuşabilmesi için bir tedavi sürecinden geçmesi gerekiyor. Zavallı kızın bundan daha fazla istediği bir şey yok.’

Ancak Aylmer’in yüzü hâlâ asıktı. O bunun benim ifade ettiğim gibi kolayca olamayacağını düşünüyordu.

Yine de benim önerilerime uymaya, onları benimsemeye hazırды.

Beryl o akşam yemek için içeri girdi. Sanki hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışıyordu.

Yemekten hemen sonra kendi odasına çekilmek için yanımdan ayrıldı.

Biz daha sonrasında sigaralarımızı içtikten sonra albaya durumu anlattık.

O, yaşamı boyunca bu tür olaylarla hiç yüz yüze gelmemiş olan biriydi. Yapmak istediklerimizi ona söyledik ve o kabul etti. Cuthbert Ford tehdidinden kızının uzak tutulması gerekiyordu.

‘Ben bunun nasıl olduğunu görebiliyorum,’ diye mırıldandı. ‘Adamın mükemmel bir müzik yeteneğine sahip olduğuna kuşku yoktu. Zaten kızı böyle şeylerden etkilenmeye fazlasıyla hazır olan biriydi. Çocukken saatler boyunca amcasının piyano çalmasını dinlerdi. Daha sonraki yıllarda onu klasik müzik dinletilerine götürmeye başladım. Kendi adıma ben onları çok sıkıcı buluyordum fakat kızım bu parçaları dinlemekten büyük bir keyif alıyordu. Ben onun başkalarının duymadığı ezgileri duyduğundan kuşkulanamamıştım. Ancak şimdi öğreniyorum ki bu adam kızım için çok tehlikeli olabilecek bir yeteneğe sahip.’

Vance adama hak verdi. Org çalan adamın verdiği söze kesin olarak güvenmek olanaksızdı. Zaten bunu yaşadığı süreç için vermişti.

Cuthbert Ford herhangi bir zorluk yaşamaksızın bundan kurtulabilirdi. Gerçekten de Sandminster’i terk etmişti. Ancak bu tehlikenin geçmiş olduğu anlamına gelmiyordu.

Ve Albay Verriker kızının evliliği konusunda daha fazla acele etmeye başladı.

‘Benim tek umudum,’ demişti, ‘bu yeni akrabalık ilişkisi olacak. Fakat böyle bir akrabalık ilişkisi nasıl olabilir, Dexter, bilemiyorum—Hiç bilmiyorum. Ve ben şimdi kendimi tamamen çaresiz hissediyorum!’

Biz Londra’ya geri döndük fakat Sandminster’deki ilginç deneyi unutmamıştık. Ben zamanımın çoğunu başka ilgi çekici konuları araştırmakla geçiriyordum.

Vance bana Albay Verriker hakkında bilgi aldığı haberini vermişti. Her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Bayan Verriker gayet sağlıklıydı. Nişanlısı İngiltere’ye dönmüştü ve Kasım ayının başlarında evlenmeyi planlıyorlardı.

Ve böylece aylar geçti ve sonuçta biz düğün için davetiye aldık. Oraya gidecek ve Verriker ailesiyle birlikte bir hafta geçirecektik.

Vance evlilik töreninin yaklaşmış olması nedeniyle rahatlamış görünüyordu. Beryl Verriker için

koruma görevini üstlenmeyi sürdürüyordu. Kız artık tehlike altında değildi. Cuthbert Ford'un yaşamaya devam etmesi ve sözünü tutması durumunda böyle bir tehlike yoktu; fakat Ford yüzünde ölüm işareti görülen bir adamdı—peki ya sonrasında ne olacaktı?

‘Yeni ve daha güçlü bir akrabalık ilişkisi,’ diye tekrarladı Vance. ‘Benim hiç umudum yok fakat.’

Ve böylece zaman geçti. Biz Sandminster’e gittik ve düğün için büyük hazırlıkların yapıldığını gördük. Albay ve Bayan Verriker mutluydu ve Beryl sağlıklı görünüyordu. Geoffrey Beynion ile tanıştık. O bizim görmeyi arzu ettiğimiz gibi korumacı bir İngiliz genciydi.

Düğün bizim oraya varmamızın beşinci gününde oldu. Üçüncü günde ise büyük bir balo vardı. Ülkedeki en saygın insanlar davette hazır bulunmuşlardı.

Benim sıkıcı bulduğum balo dışında söylemem gereken bir şey var. Beryl Verriker hayranlık uyandıracak bir kızdı.

O başarısının her parçasını hak ediyordu. Bu genç çift gelecekte çok mutlu olma yönünde adım atıyorlardı.

Balodan sonraki gün, Bayan Verriker ben ve Vance ile bir araya geldi. Yeni satın almış olduğu motorlu aracını bize göstermek istiyordu. Kendisi kullanarak bizi gezdirdi.

Biz eve geri dönerken birlikte sohbet ediyorduk ve gülüyorduk. Vance genç Verriker’in yanında oturuyordu. Zaman zaman bize dönerek baloda ne kadar eğlendiğini anlatıyordu. Ancak birdenbire ben kızın yüzünde bizi dinlemediğine dair bir ifade gördüm. O dümdüz önüne bakıyordu. Bu normal olmayan bir bakıştı.

Ben kendimde soğuk bir ürperti hissettim. Ona seslendim fakat beni duymuyordu. Ona dokundum—çok tuhaf görünüyordu. Sanki uzaklardan gelen bir melodiyi dinler gibiydi. Bu onun bir rüya içinde dinlediği doğal olmayan bir melodiydi.

Benim elimi dokundurmam ile irkildi. Ben onun bu durumdan kendisini kurtarmaya çalıştığını hissedebiliyordum.

Bana sessizce konuştu, öne doğru eğildi, erkek kardeşine doğru yaslandı.

‘Arabayı durdur, Jim, biz dışarı çıkalım. Ben gitmek istediğim bir iki dükkan olduğunu hatırladım—gerçekten de birkaç şey satın almalıyım. Hayır arkadaşlar benimle gelmenizi istemiyorum ve biz eve zaten çok yakınız. Ben bir süre sonra yürüyerek geri dönebilirim. Siz devam edin ve çay için—ben kısa süre içinde geri döneceğim.’

Jim Verriker kabul etti—kız kardeşinin isteklerini her zaman yerine getirirdi ve o yanlış giden bir şey olduğundan kuşkulananmamıştı. Beryl arabadan indi ve ardından, tereddüt ediyormuş gibi gözüktü, sonra sabırsızlıkla konuştu:

‘Hadi, arabayı sür, Jim, ben kısa sürede evde olacağım.’

O dar bir caddenin köşesine gitti. Burası Minster’e yakın bir yerdi; bizim eve giden yolumuz dümdüz karşıdaydı. Vance ve ben birbirimize endişeli olarak baktık fakat herhangi bir şey söylemedik—herhangi bir eylemde bulunma cesareti göstermedik.

Jim’e ablasının sıkıntılarından bahsedilmemişti.

Vance bir kelime bile konuşmadı. Beş dakika içinde eve gelmiştik; ve ardından hızlıca mazeret bildirip kuytu bir yere çekildik.

Vance’in yüzün çok endişeliydi.

‘Kaybedecek zamanımız yok, Dexter,’ dedi. ‘Biz kiliseye gitmeliyiz—biz onu izlemeliyiz.’

Kiliseye varmak yalnızca birkaç dakikamızı aldı, yol boyunca birbirimizle hiç konuşmadık. Büyük

yapı tamamen boş görünüyordu ve hiçbir ses işitilmiyordu. Orgun olduğu tavan arasına doğru basamakları tırmanmaya başladık. Güneş batmıştı ve içerisi zifiri karanlıktı.

Tahmin ettiğimiz gibi org çalan adam oradaydı. O dar bir taburenin üzerine oturuyordu. Eli klavyenin üzerindeydi fakat başı ve omuzları öne doğru düşmüştü ve o tamamen hareketsizdi, ölmüştü.

Daha uzak köşede Beryl Verriker vardı, elleriyle gözlerini kapamıştı, tüm bedeni sarsılıyordu ve titriyordu.

Biz Bayan Verriker'i eve geri götürmede çok zorluk yaşadık; o aşırı duygusal ve hassas bir ruh hali içindeydi.

Onu annesinin bakımına teslim ettik ve kısa süre içinde albaya olup bitenleri anlattık.

Onun cevabı 'Tanrı'ya şükürler olsun ki bu adam öldü,' şeklinde oldu. Artık daha fazla tehlike kalmadı.'

Bu sözleri duyunca Vance'in bıyık altından gülümsediğini gördüm fakat o bu sözlere itiraz etmedi. Asıl tehlikenin şimdi başladığını söyleyerek onu endişelendirmek istemiyordu.

Araştırma sonrasında Cuthbert Ford'un sabahın erken saatlerinde Sandminster'a dönmüş olduğunu öğrendik; o kasabada görülmüştü fakat onun ne taraftan geldiğini hiç kimse bilmiyordu. Oraya neden döndüğü hakkında hiçbir bilgi yoktu. Öleceğini hissetmiş olarak orgunun başına gelmiş olması muhtemeldi. Çok sevdiği orgunun başında ölmeyi seçmişti.

Bedeni gerekli incelemelerin yapılması için bekletilmek üzere morga kaldırıldı.

Ertesi gün Beryl Verriker, babasının kendinden emin bir şekilde belirtmiş olduğu gibi, daha iyi görünüyordu. Onun tehlikenin farkında olmadığını biliyordum. Cuthbert Ford'un onu nasıl tehdit ettiğini hatırladım. O yalnızca ölene kadar onu rahatsız etmeyeceğine dair söz vermişti—daha sonrası için değil.

Düğünün birkaç gün ertelenmesi yönünde bir öneride bulunuldu fakat hiç kimse bunu istemiyordu. Kızın müstakbel kocasının koruması altına geçmesi herkesin ortak dileği idi. Yalnızca kilisedeki koro etkinliği tamamen iptal edildi. Çünkü geleneksel Düğün Marşı için orgun mutlaka çalınması gerekiyordu.

Kız böylesine trajik bir ölüm nedeniyle çok etkilenmişti. Fakat bu duruma katlanmaya çalışıyordu.

Sonunda yazgı zamanı gelmişti. Düğün için kilisede bulunuyorlardı. Minster büyük bir kalabalığı ağırlıyordu. Damat sinirli bir şekilde oraya buraya koşturuyordu.

İnsanlar onun bu sinirli haline gülmüşlerdi. Bunun onun kişisel özelliklerinden biri olduğunu düşünmüşlerdi.

Kilisede büyük bir uğultu vardı. Kilise korosunun iptal edildiğine dair haberler duyulmuştu ve uzaklardan gelen insanlar bunun nedenini soruyorlardı. Ben, hemen önümde oturan bir adamın yanındaki arkadaşına bunun bilgisini fısıldadığını duydum. Bu iyi bilgilendirilmiş bir gençti.

'İptalin nedeni olağandışı bir yaratık olan Cuthbert Ford'un burada org çalıyor olması. O dün burada orgunun başında ölmüş. Bu büyük bir trajedi—kilisede ürkütücü şeyler oluyor. O zamandan beri orga hiç dokunulmamış. Sanırım onlar zavallı adam gömülünceye kadar hiçbir şey yapmamaya karar verdiler.'

Birdenbire kilisedeki sıralar arasında bir mırıldanma baş gösterdi. 'Gelin geliyor!'

Beryl babasının kolunda koridor boyunca ilerliyordu. 'Neden, onunla sorunu nedir?' O ilerlerken sürpriz bir yorum onu takip ediyordu 'O kendisinin hayaletiydi. Kesin olarak o sevmediği bir adamla evlenmeyecek herhalde?'

Konuklar boyunlarını çevirerek onu görmek için koridora bakıyorlardı.

Beryl, sağa veya sola bakmadan geçti ve damadın yanında durdu. Mümkün olduğu kadar kısa bir tören olacaktı.

Bitmişti ve onlar karı-koca olmuşlardı ve kayıt defterine imzalar atıldı. Beryl'in solgun yanaklarına biraz renk gelmişti. O kocasına bakmış ve gülmüştü.

Etrafa bakıp gülümsemesini sürdürdü.

'Neyse ki o çok mutlu görünüyor' dedi bana yakın olan birisi. 'Burada Düğün Marşını çalacak hiç kimse olmaması ne kötü!'

Koridora doğru ilk adımlar atıldığında, birdenbire kilisenin ağır sessizliği kaba bir şekilde bozuldu.

Bu, bir düğün partisi ile hiç uyuşmayan çok tuhaf bir sestti!

Kilisenin koridorlarında Chopin'in Cenaze Marşı çalınıyordu. Bu ölümün varlığını hissettirecek bir sestti.

Hemen arkasından tüm kulaklar tarafından açık bir şekilde duyulan bir ses geldi; törene katılanların tümü buna bir anlam vermeye çalışıyorlardı. Bu ses kulakları en üst noktaya kadar zorlayan bir sestti. Onlar kendilerini bunu dinlerken buldular, ancak bu ses değil, konuşan bir sessizlikti.

Kadınlar solgunlaşmış ve oturdukları yere yaslanmışlardı: Erkekler nefes nefese kalmışlardı. Herkesin duyu organı onları aldatıyor olabilir miydi?

Damat karısının kolunu tutmuştu ve acele ediyordu; kiliseden bir an önce çıkmaya çalışıyorlardı.

Ancak kız yürümek yerine olduğu yerde kalmıştı. Tüm ağırlığı ile kımıldamadan duruyordu. Batı duvarına yakın koridora büyük bir org yerleştirilmişti.

Ardından başlangıçta hafifçe fakat sonra daha açık bir şekilde duyulan bir org sesi yükseldi; fakat bu kez melodi Büyük Marş idi. Bu yaşam ve spritüel sevgiden bahseden bir marştı. Marşın her bir notası tutkulu bir aşkı anlatıyordu. Bunun ne denli tutkulu ve yoğun olduğunu anlayan belki de tek kişi gelindi.

Tüm diğerleri şaşkınlık, kızgınlık ve nefret duygusu içindeydiler; kız için ise bu bir çağrı idi. Kız ayaktaydı, kollarını orga doğru uzattı. Ardından melodi sesi yükselmeye başladı. Bu bir dünyasal melodi değildi. Önce artan ritim daha sonra azalarak yavaş yavaş durma noktasına geldi. Kız dizlerinin üzerine çöktü.

'Çağrı—çağrı!' diye mırıldandı; kocası kolundan tutarak onu kaldırmaya çalışıyordu. Onun duyduğu ses ise fısıltı şeklinde kızın 'geliyorum!' demesiydi.

Sonrasında insanlar bunun bir şeytani bir şaka olduğunu düşünmüşlerdi. İnsanlar böylesine ani bir korku içinde aynı zamanda ölebilirlerdi.

İnsanların neler olup bittiğini anlamadıkları olaylar bana göre bizim nihai gücümüzün bir duyusuydu.

Bu şeytani şey neden olmuş olabilir?' diye sordum Vance'a.

Onun yanıtında bir rahatlık ölçüsü vardı.

'Biz onun gerçekten kötü bir şey olup olmadığını bilmiyoruz. Bizim bilgisizliğimiz içinde bu konuda yorum yapamayız. Ruhlarımızın hangi spritüel varlık yasaları ile yönetildiklerini bilmiyoruz. Bu, belki de iki ruhun bir araya gelmesi için gerekli olan bir durum olabilir. Adamın bedeni sarılı ve kilitli olduğu halde ruhu özgür bir şekilde dışarı çıkabilmiştir.' Elini kolumun üzerine koydu. 'Bu dünyanın yasaları, öteki dünyanın yasaları değildir. Bir gün gerçekler ortaya çıkacak.'

KORKU

Yaz sonlarında bir sabah Aylmer Vance, bir mektup almıştı. Bir adam ilginç bir şey görüşmek üzere bizi görmeye gelecekti.

‘Onun adı Robert Balliston ve o bir milyoner’ diye açıkladı Vance.’ O servetini kendisi yapmış olan birisi. Bana kendini anlatan bir mektup gönderdi. Ancak oturduğu ev ile ilgili bir sıkıntı var.’

‘Bu sıkıntının ne olduğu hakkında herhangi bir şey var mı?’ diye sordum.

Vance olumsuz olarak başını salladı. ‘Hayır’ diye yanıt verdi. ‘Ben henüz onunla herhangi bir şey konuşmadım fakat anladığım kadarıyla bu çok ciddi bir durum ve Bay Balliston ve ailesi henüz bir aydır oturdukları yeni evlerinden ayrılmak zorunda kalmışlar.’

Bay Balliston’ın görüntüsünü zihnimde canlandırmaya çalıştım. O kendi çabalarıyla büyük bir servet kazanan biri olduğuna göre çalışkan ve zeki biri olmalıydı. Narin bir yüzü, ince telli saçları olduğunu tahmin ettim. Adam geldiğinde çok fazla yanılmamış olduğumu gördüm.

‘Bay Vance,’ dedi ‘siz benim ismini iyi bildiğim birisiniz ancak ben sizinle böyle bir profesyonel şekilde görüşeceğimi hiç düşünmemiştim.’

Vance ve ben ona gülümsedik. Bizim yaptığımız şeyin ‘profesyonel’ bir iş olarak algılanması hoşumuza gitmişti. O kullandığı her sözü dikkatle seçen biriydi. Son derece kibardı.

‘Ben sizin hayaletler konusunda bir otorite olduğumu biliyorum,’ dedi.

‘Sizin hayalet olarak adlandırdığınız şeyler üzerine,’ diye düzeltti Vance, ‘belki de ben de onlardan biriyimdir.’

‘Ben böyle adlandırmıyorum, bayım,’ dedi milyoner. ‘Ben böyle şeylerin olduğuna inanmıyorum. Ben tüm yaşamım boyunca bunu savundum. Ve benim gibi işadamı olan babam da aynı şeyi savunmuştur. Ancak benim başıma gülünç bir şey geldi ve ben bu konularla ilgilenmeye başladım. Bu arada sizinle tanıştığımıza da memnun olduğumu belirtmeliyim. Bay Dexter.’

Doğal olarak biz bu komplimanları memnuniyette kabul ettik ve ardından Aylmer Vance sorunun kaynağı hakkında sorular sormaya başladı.

‘Ne hissederdiniz Bay Vance, eğer bir ev alsanız ve onunla ilgili pek çok masraf yaptıktan sonra alelacele oradan çıkmak zorunda kalsaydınız? Bu hoşunuza gider miydi? Belki umursamazdınız fakat herkesin bir sınırı var.’

‘Bu yeni bir ev miydi?’

‘Yeni mi? Hayır, çok eski. Tarih benim bilmediğim dönemlere kadar geri gidiyor. Ben bu tür şeyleri akılda tutma konusunda pek iyi değilimdir. Zaten böyle bir yere taşınmak eşimin fikriydi. O büyük ve şehirden uzak bir evde yaşamak istemişti. Ben bir komisyoncudan Camplin Şatosunu duydum. Oranın tam istediğimiz gibi bir yer olduğunu söylediler. Burası Hampshire’da ormanın sınırında denizden çok uzak değil. Burası güzel bir yerdi fakat tadilata ihtiyacı vardı. Bunu yaptırmak uzun zamanımı aldı ve ayrıca çok fazla paraya mal oldu. İlk anlaşmayı yaptıktan sonra gördüm ki benim düşündüğümünden daha fazla masraf çıkacaktı. Ben oraya taşınmadan önce çok fazla para

harcadım. Taşınmam bir aydan daha eski bir tarih değil. Ve şimdi ben buradayım.’ O elleriyle yaşadığı hayal kırıklığını gösteren bir işaret yaptı.

Vance ziyaretçimize eleştirel bir şekilde yaklaştı.

‘Sizin gibi bir adam bu kadar kolay pes etmemeliydi,’ dedi. ‘Sizi oradan çıkmaya iten şey neydi, Bay Balliston?’

‘İşte asıl bu beni üzüyor,’ dedi diğeri. ‘Bilmiyorum. Biz hiçbir şey görmedik, hiçbir şey işitmedik—en azından sıradışı hiçbir şey olmadı. Her oda paranın sağlayabileceği kadar konforlu oldu. Fakat biz şatoda kalamazdık ve bunun tek açıklaması bizim korkup kaçmamız olabilir.’

‘Ve sizi korkutan şey nedir?’

‘Benim hiçbir fikrim yok. Hepimiz nedense büyük bir korku duygusu içindeyiz. Bunu açıklamak çok zor fakat ben orada bir şey olduğunu hissediyorum ve bu ona karşı savaşılamayacağınız bir şey. Hissettiğiniz şey görünmeyen bir varlık ve bu nedenle bir korku duygusuna kapılıyorsunuz. Bu ne ise korkunun yayılmasına neden oluyor.’

‘Peki bu korku yalnızca bir yerle mi sınırlı veya belli bir zamanda mı geliyor?’

‘Hayır, en kötüsü de bu zaten. Eğer o varsa, ondan kaçınmak mümkün olmuyor. Şato çok büyük olmasına rağmen ondan kaçamıyorsunuz. O, herhangi bir zamanda veya herhangi bir yerde olabiliyor.’

‘Siz onu herkesin hissettiğini söylediniz. Ailenizde kaç kişi var, Bay Balliston?’

‘Ben, eşim ve dört çocuğum, iki kız, iki oğlan. Onların yaşı on iki ile on sekiz arasında değişiyor. İlk olarak onu bizim en küçük çocuğumuz fark etti—o on iki yaşında bir kız ve biz onu ve ablasını birbiriyle iletişim halinde olabilecekleri iki odaya yerleştirmiştik. O bizim taşındığımızın ertesi günü meydana geldi. Gertrude—büyük kızım—küçük kardeşinin hıçkırarak ağladığını duymuş. Onun yanına gittiğinde kardeşinin çok korkmuş olduğu için uyuyamadığını anlamış. Kardeşi korktuğunu itiraf edememesine rağmen, Gertrude onun korktuğunu düşünerek ona gülmüş. Ancak çocuk ağlamasını durduramamış. Gertrude da onunla aynı yatağa girmiş. Ve aynı şeyi o da hissetmiş. O bunun ürkütücü bir şey olduğunu söyledi. Küçük Myra’yı da beraberinde alarak diğer odaya geçmişler ve orada sabaha kadar titreyerek uzanmışlar. Sabah olduğunda olanları bize anlattılar.’

‘Peki o odada başka hiç kimse uyudu mu?’

‘Evet, biz sırayla uyumaya çalıştık, en sonunda iki oğlum ve ben uyuduk ve biz de söylenen şeylerin aynısını hissettik. Böylece bu odayı artık kullanmamaya karar verdik. Eğer sorun başka bir doğrultuda devam etmeseydi bizim için bu konu kapanmış olacaktı.’

‘Evin başka bölümlerinde de aynı izlenime mi sahip oldunuz?’

‘Evet. Bir veya iki gün sonra eşim çalışma odasında aynı şeyi hissetti; bir şeyin ona doğru yaklaştığını hissetmişti. Ardından hizmetkarlardan birisi benzer bir şey yaşadığı için merdivenlerden düştü ve kötü bir şekilde yaralandı. Geç bir saatti ve o yatağına gidiyordu. Bir şeyin kendisini izlediğini söylemişti. Önce bunun çocuklardan biri tarafından yapılan bir yaramazlık olduğunu düşünmüştü. Ancak durumun devam etmesi sonrasında bütün bunların kaynağının ev halkından birinin işi olmadığı iyice ortaya çıktı. Hissedilen duyum hiçbir zaman uzun sürmüyordu fakat o her zaman için sanki hiç bitmeyecekmiş hissi veriyordu. Ve bizim Camplin Şatosu’nu terk etmemizin nedeni bu, Bay Vance ve size bu nedenle başvurdum.’

Vance bir süre düşündü, ardından sordu:

‘Camplin Şatosu’nun geçmişi hakkında herhangi bir şey biliyor musunuz, Bay Balliston?’

‘Çok az. O beni pek ilgilendirmemişti, anlıyor musunuz? Ve bizim komşularla tanışacak kadar vaktimiz olmadı.’

‘Peki binanın sahibinin adı size tanıdık geliyor mu?’ Evet. Camplin yüz yıldır Oswald ailesine aittir—onların en sonuncusu yaklaşık on iki yıl önce ölmüştür. O hiç evlenmemişti ve doğrudan bir varisi yoktu—en azından komisyoncumun bana anlattığı şeyler bunlar.’

‘Ve siz komisyoncunuzdan daha fazla bilgi almaya çalışmadınız, öyle mi?’

‘Bana başka bilgi vermedi,’ diye ters bir yanıt verdi. Adam anlaşılmayı yaptı ve komisyonunu aldı. O bana yer hakkında daha fazla bilgi verme gereği duymadı. İş dünyasında işler böyle yürüyor.’

Vance birkaç yönlendirici soru daha sordu ve ardından Bay Balliston’u kendisinin ve benim Camplin Şatosu’na ertesi gün gitmemiz gerektiği konusunda bilgilendirdi.

‘Sanırım bizi gezdirebilecek birisi vardır?’ diye sordu. Vance.

‘Evet, bekçi ve karısı var. Ben orada başka hizmetkarlar tutamazdım. Smith’e sizin oraya gideceğinize dair telgraf çekeceğim.’ Sonrasında ani bir güven patlaması içinde şunları ekledi: ‘Tanrı aşkına, Bay Vance, bana bu gizemin kaynağını bulun. Ben size ne kadar korkmuş olduğumuzu anlattım. Bizi bu korkudan kurtarın!’

Ben Bay Balliston’un ince telli saçlarının altındaki düşüncelerin ne olduğunu anlamaya çalışıyordum, o ayrılırken.

Ertesi gün biz Camplin Şatosu’na doğru yola koyulmuştuk. Orası en yakın istasyondan birkaç mil uzaklıkta olan bir yerdeydi.

Bay Balliston bizi alması için bir motorlu araba ayarlamıştı. O en yakın köyde bizi bekliyordu.

Biz parkın kapısına ulaştığımızda güneş batıyordu. Kapıyı bekçi açtı. Şoförümüzün yanında bir kutu vardı, bizi bilgilendirdikten sonra eşi bazı hazırlıklar yapacaktı.

Onların hiçbiri evde uyuyamamıştı, biz bunu kendimiz yapmalıydık.

Karaağaçların arasından geçtik. Düzenli olarak kesilmiş çimenler ve dikkatli bir şekilde ekilmiş çiçek bahçeleri gördük. Her bir bölgeye bolca para harcanmıştı.

Yol bizi eve götürdü. Farklı mimari özelliklere sahip olan büyük, gri bir yapıydı. Genel etki onda bir simetri olduğu şeklindeydi. Merkezde zaman yorgunu, sarmaşıklarla kaplı bir kule vardı. Onun etrafında büyük yapının geri kalanı bulunuyordu.

Zarif, iyi görünümlü kadın bizi geniş koridora kabul etti. Oradan yemek odasına geçtik. Bizim için akşam yemeği hazırlamıştı.

Vance düzenlemelere ilişkin olarak kompliman yaptı.

‘Bizim burada kaldığımız sürece sanırım bizimle siz ilgileneceksiniz?’ diye sordu Bayan Smith’e.

‘Ah, evet bayım, ben gece burada kalmak zorunda kalmadıkça sorun yok,’ şeklinde yanıt verdi. ‘Onun başka zamanlarda geldiğini sanmıyorum.’

‘Onun mu?’ diye sordu Vance, keskin bir şekilde bakarak.

‘Evet bayım, Korku. Kimse onun ne zaman geleceğini bilmiyor. Ben onu öğleden sonra hissettim fakat çok hızlı bir şekilde geçti. Akşamleyin, ah, akşamleyin korkunçtu. Sanırım Smith sizin bavullarınızı odalarınıza çıkarmıştır,’ diye ekledi hızlı bir şekilde, konuyu değiştirmek ister gibiydi.

Bu noktada Smith yeniden göründü.

‘Bay Balliston’ın talimatlarına göre efendim, bu gece için size şu odaları hazırladık.’ Adam biraz sinirli görünüyordu. ‘Burası hiç kimsenin uyuyamadığı oda. Uzun zamandan beri kapalı olarak tutuluyordu.’

‘Bu evin öyküsü hakkında herhangi bir şey biliyor musunuz, Bay Smith?’ diye sordu Vance.

‘Hayır, bayım. Biz Londra’lıyız. Bay Balliston bizi buraya getirdi.’

‘Peki ya köy halkı, onlarla hiç konuşmadınız mı?’

‘Tabii ki her türden öyküler duyduk,’ dedi tereddütlü bir ses tonuyla. ‘Smith ve ben bu tür şeyler duyduk fakat bunların hiçbirisi korkuyu gerçekten açıklayan şeyler değil. Gördüğünüz gibi Bay Balliston Şatoyu almadan önce hiç kimse onun hakkında hiçbir şey duymamış. Bay Luke Oswald öldüğünden beri burası boş duruyormuş ve o ise güney kanadındaki yalnızca birkaç odayı kullanıyormuş. O tuhaf yaşlı bir adammış, onların söylediğine göre, bir hizmetkarı ve kendisi dışında hiç kimse burada yaşamıyormuş. Adı Somers olan yaşlı hizmetkar efendisinden hemen sonra kısa bir süre içinde ölmüş. Ancak John Somers’ın bir torunu köyde yaşıyor. O ticaretle uğraşıyor ve sanırım size Oswald ailesi hakkında benim anlatabileceğimden daha fazlasını anlatacaktır. Eğer onunla görüşmek ve sohbet etmek isterseniz ben bunu ayarlayabilirim.’

‘Bunu kesinlikle yapacağız,’ diye yanıtladı Vance ‘ve çok teşekkürler Bayan Smith bilgi için.’

Bizim odalarımız arasında birbirimizle iletişim kurmamızı sağlayacak bir bağlantı vardı—burası ilk olarak Robert Balliston’ın iki kızı için bölmeli olan odalardı.

‘Hayaletin sıklıkla ziyaret ettiği oda’ daha küçüktü ve daha büyük olan –benim kaldığım– oda bir zamanlar özel giyinme odası olarak kullanılmıştı. Burası bol ışık alan, neşeli bir odaydı. Pencereleri ön tarafa bakıyordu. Her iki oda da görünüm olarak moderndi ve onların bir hayalete ev sahipliği yaptıkları konusunda bir işaret yoktu. Onların yakın bir zamanda döşenmiş oldukları belliydi ve çok para harcanarak güzel görünümlü ve zevke hitap eder bir şekle getirilmişti.

Mobilyaların antika görünümü beni büyülemişti. Küçük odadaki yatak çok güzel bir meşe ağacından oyularak yapılmıştı. Üstünde yüksek bir gölgelik vardı.

Ben eşyalarımı portmantoya yerleştirirken açık kapı aracılığı ile Vance ile konuşuyordum. Ben onu göremiyordum fakat onun hareket halinde olduğunu işitebiliyordum.

‘Biz yarın mutlaka kasabaya gitmeliyiz ve Somers adlı adama bazı sorular sormalıyız,’ diyordu. ‘Benim bilmek istediğim şey—’

Birdenbire konuşmasını kesti ve ben onun bir ses duymuş olabileceğini düşündüm ve sonrasında derin bir sessizlik olmuştu.

Ben masanın kenarındaki sandalyede oturuyordum. Dönüp ona ne olduğunu sormak üzereyken birdenbire yüzüme soğuk bir nefes geldi. Ben oturduğum yerde kalakalmıştım; kendimi korumak için etrafa bile bakamamıştım. Çünkü sanki arkamda bir şey varmış gibi hissetmiştim.

Hiçbir ses duymamıştım, dilim damağım sanki kurumuştı. Titrediğimi hissediyordum. Yakın olan bir ölümün ürkütücü bir korkusu tüm benliğimi sarmıştı. Sanki onun uzun parmaklarının benim boynumu arkadan kavramak üzere olduğunu hissediyordum. Şimdi, hemen değilse bile onun kısa bir süre içinde geleceğini biliyordum. Hızlı ve vahşi ve korkunç bir ölüm beni bekliyordu.

Ben sandalyenin kollarını kavradım. Bu dehşet saniyesi içinde bir sonsuzluk benim üzerimden geçti.

Sonunda bir rahatlama gelmişti. Yüzümde bir kez daha soğuk bir nefes hissettim ve sonrasında kafamı çevirebildim. Aylmer Vance bizim odalarımız arasındaki kapının önünde duruyordu.

Ben elimi alnıma koydum ve saçlarımın ter içinde kaldığını fark ettim.

‘Sana da mı oldu?’ diye sordu Vance gülümseyerek. ‘O hiç de hoş bir şey değil, öyle değil mi?’

Ben bunu onayladım.

‘Bu ne anlama geliyordu?’ diye sordum.

‘Bizim bulmamız gereken şey bu,’ diye yanıtladı. ‘Bu her neyse benim odamdan seninkine geçti. Sanki görülmeyen bir şeyi izler gibiydi. O korkutucu bir şey, ürkütücü ve insana müthiş bir korku veriyor. Çok dehşet veren bir deneyim, Dexter ve hiç kuşkusuz akşam daha kötü olacak. Bununla başa çıkmaya hazır mısın?’

Ben onun elini kavradım ve hazır olduğunu söyledim. Fakat aslında zihnimin buna hazırlanmasına ihtiyacım olduğunu biliyordum.

Bayan Smith biz akşam yemeği için indiğimizde meraklı bir şekilde bize bakıyordu. Fakat bu konuda herhangi bir şey söylemedi. Yemek sonunda malzemelerini toplayarak oradan ayrılmıştı. Gitmeden önce sabah erkenden kahvaltımızın hazır olacağını belirtmişti.

Akşam yemeğinden sonra oturduk ve bir süre boyunca sigara içtik ve sonrasında içerisi bunalıcı şekilde sıcak olduğu için bahçeye çıktık.

Bir süre için bu kötücül etkiden kaçmış olmak gerçekten rahatlatıcıydı. Bu etki tüm evi kaplamış görünüyordu—onun olmadığı zamanlarda bile bu korkunun varlığını hissediyordunuz. Hissettiğimiz şey korkunçtu, sanki şatonun duvarlarına işlemişti ve ne kadar önce işlemiş olsa da oradan asla kazınamayacak ve yok edilemeyecek bir şeydi.

Gece havası serindi ve havada güzel kokular vardı. Hava biraz karanlıktı, gökyüzü yıldızlarla doluydu. Bizim yürüyüşümüz amaçsız değildi. Vance evin dış kısmını keşfetmek istemişti.

Onun etrafında iki tur attık. Geniş avlular vardı, fakat arkada, kulenin arkasında bir çalılığın yan tarafında dar bir çimenlik alan uzanıyordu.

Kulede çok az pencere vardı fakat onlar çok yukarıdaydılar. Yukarıda birkaç penceresi olan dairesel bir oda olduğu anlaşılıyordu. Bu pencerelerden birisi ardına kadar açıktı. Ve biz yukarı doğru bakarken Korku bir kez daha bizim üzerimize geldi. Onun yalnızca geçici doğası vardı ve kısa süre içinde yok olmuştu.

Birkaç dakika sonra biz geri dönüş için toparlanmıştık. Dehşetli bir duygu yoktu fakat biz orada dururken Vance birdenbire elini benim omzuma koydu ve kuleyi göstererek bağırdı.

‘Şuraya bak, Dexter. Orada tuhaf bir şey dikkatini çekiyor mu?’

Ben baktım ve pencerede bir şeyin farkına vardım. Birkaç dakika önce açık olan pencere şimdi kapalıydı—oysa biz evin tamamen boşaltılmış olduğunu biliyorduk.

‘Saat kaç, Dexter?’ diye sordu Vance heyecanlı bir ses tonuyla. ‘Ben bunun önemli olduğunu düşünüyorum.’

Bir kibrit çaktım ve saatime baktım. O anda saat on bir buçuktu.

Biz bu deneyimden sonra eve geri döndük ve ben bir viski ve soda ile kendime geldim—gece henüz sona ermediği için buna ihtiyacım vardı.

Hâlâ bakılması gereken hayaletin uğradığı odalar vardı.

Ancak Vance benim bunu önermeme karşın, odasını benimle paylaşmayı kabul etmedi. Benim sinirlerim sınır noktasındaydı. Bu konuda ısrar ettim fakat o iki oda arasındaki kapının açık kalmasının yeterli olacağını söyledi. Gerekli olduğunda orası aracılığı ile birbirimizden haberdar olabilecektik.

Ve biz gece dinlenirken, uyumaktan oldukça uzaktık. Ben yatağıma uzanmıştım fakat her an için Vance’ın çağrısını bekliyordum ve sonunda daha fazla dayanamadım, kalktım ve nasıl olduğunu görmek için onun odasına gittim.

Şaşkınlık içinde kalarak, onu sakin ve huzurlu bir şekilde uyurken buldum. Yatağının kenarında bir lamba yanıyordu ve ben yaklaştığımda uyanmamıştı. Korkunun ona musallat olmadığı belliydi.

Ben parmak uçlarıma basarak kendi odama geri döndüm ve tekrar uzandım ve kısa süre sonra benim zihnim rahatladı, uyuyamamıştım fakat pencereye güneş ışığı vurana kadar kalkmamıştım.

Vance kalkmıştı ve giyinmişti ve benim hareket ettiğimi duyunca nasıl uyuduğunu sormak için bana seslendi.

‘Ben iyi bir gece geçirdim,’ dedi neşeli bir şekilde. ‘Korku veya başka bir şeyin herhangi bir işaretini yaşamadım.’

‘Peki neden diğer insanlar bu odada uyuyamadılar!’ diye sordum merakla. ‘Böyle olduğunu nereden biliyoruz. Vance?’

O omuz silkti.

‘Ben bununla ilgili henüz bir değerlendirme yapmadım,’ diye yanıtladı. ‘Biz bekleyip bu akşam ne olacağını görmeliyiz. Benim bir teorim var, fakat onu şimdilik kendime saklayacağım.’

‘Şey ben bu gece senin yattığın yerde yatmak istiyorum,’ dedim. Güneş ışığı açısından orası benim için daha iyi olacak. ‘Belki de benim vizyon görme özelliğim gizemin çözülmesine bir katkı sağlar.’

Biz Bayan Smith’i bize mükemmel bir kahvaltı hazırlamış halde bulduk. Ben onun bize soru sormaya istekli olduğuna emindim fakat bunu doğrudan yapmadı.

Biz sabahı şatoyu keşfederek geçirdik. Yine dikkatinizi kuleye çevirmiştik.

Onun üst kısmına yakın olan dairesel odaya dönen bir merdiven aracılığı ile çıktık. Burada çeşitli portreler duvarlara asılıydı.

Oda mobilya ile döşenmişti. Bay Balliston, yarı-oryantal bir moda olarak duvarlar halılar asmıştı. Bunlar modernlik izlenimini bozacak türden halılardı. Biz kısa süre içinde bir gece açık olarak gördüğümüz pencerenin kenarına geldik. Burası şimdi sıkı sıkıya kapatılmıştı. O, büyük ve ağırdı ve ancak zorlukla ve bizim birleşik çabamızla pencerenin camını kaldırabildik. Dışarıya baktığımızda korku izlenimini yaşamış olduğumuz küçük fidanlık gördük.

Başka bir şey yoktu. Belki de açıklanabilecek hiçbir gizem bulunmuyordu. Biz yine de akşama kadar araştırmalarımızı sürdürecektik.

Öğleden sonra, köyün yolunu tuttuk. Orada Bay Somers’e sorular soracaktık.

Ne yazık ki o gün orada değildi, böylece yapabileceğimiz tek şey ona mesaj bırakmak oldu. Ertesi sabah için bir randevulaşma mesajı bırakmıştık. Orada bulunanlara bazı sorular sorduk fakat zaten bildiğimiz şeylerden daha fazlasını öğrenemedik.

Bay Somers’in istisnasıyla, köyde hiç kimse Şatoya boşken girmemişti. Onun hakkında öyküler anlatılıyordu fakat bunlar belirgin şeyler değildi ve Korkuya ilişkin hiçbir şey yoktu. Bay Somers’in babası ve büyükbabası ketum insanlardı. Herhangi bir konuda kimseye pek bir şey anlatmamışlardı.

Biz saat altıya doğru Şatoya geri döndük ve bir gece önce olduğu gibi aynı saatte odalarımızda Korkuya yakalandık. Bizim yapabileceğimiz tek şey onun geçmesini beklemektir. Korku küçük odadan büyük odaya geçmişti ve sonrasında bizim bulunduğumuz yerden uzaklaştı. Biz kapının dış kısmında farklı şeyler hissettik.

Kuledeki odayı inceledikten sonra ve tüm pencerelerin sıkı sıkıya kapalı olduğundan emin olduktan sonra akşam yemeği yedik, yatak odalarımıza bu akşam biraz daha erken gidecektik. Çünkü Vance teorisini test etmek istiyordu. O bir gece Korku olasılığı ile rahatsız edilmeden nasıl uyuduğunu açıklayacaktı. Bu odada herkes korku deneyimi yaşamış olmasına karşın o bundan uzakta kalabilmişti.

‘Bay Balliston bu odada kimsenin tüm geceyi geçirdiğini söylememişti,’ diye belirtti.

Burasının ‘hayaletin sıklıkla uğradığı oda’ olduğuna karar verilmişti. Ben orada uzandım, tüm elbiselerim üzerimdeydi. Vance diğer odada oturuyordu. Işığı yanıktı, bir kitap okuyordu. Şimdi saat on buçuk olmuştu.

Yarım saat sonra Korku bana musallat oldu.

Ben bu duygu ile sarılmıştım. Bu duyguyu artık biliyordum fakat bu akşam sanki yüz misli imiş gibiydi.

Vance yandaki odada bilinci tamamen açık olarak oturuyordu fakat sesim çıkmadığı için yardım etmesi için ona seslenemiyordum. Alnım terden sıırılsıklam olmuştu ve üzerimde dehşet verici bir duygu hissediyordum. Bu sanki kaçınılmaz gibi olan bir duyguydu.

Ve sonrasında, birdenbire görülebilecek hiçbir şey yoktu. Benim üzerinde uzandığım yatağın zaten dolu olduğu izlenimini yaşadım—başka birisi orada yatıyordu. Titreyen ve sarsılan ve hıçkırarak ağlayan birisi benim altımda uzanıyordu.

Ben elimi uzattım fakat hiçbir şeye dokunamadım, fakat yine de orada birinin olduğunu biliyordum—biliyordum.

Bu şekilde ne kadar uzun süre uzandığımı söylemem. O bana sonsuzluk gibi gelmişti—gerçekten bir çeyrek saat olabilir. Ve onun en korkutucu kısmı çaresizlik duygusuydu. Korku gitgide artıyor görünüyordu. Her an biraz daha yoğun hale geliyordu. Geçen her anda o daha vahim bir ıstıraba dönüşüyordu. Bir şey olacaktı ve şimdi olacaktı—şimdi bir anda.

Ben kendimi yatağın üzerinde otururken buldum. Kulaklarımla tehlikenin yaklaştığını işitebiliyordum. Belki de benim zihnimde canlandırma gücüm duyguya bir yoğunluk katmıştı. Ben ıstırabın her küçük ayrıntısını hatırlıyordum ve bunu yanımda hissediyordum.

Ve bu şekilde çeşitli sesleri duymaya devam ettim ve bazı izlenimler gizemli bir şekilde benim beynimde yer etti.

Onlar benim için son derece gerçekçiydi ve Vance onlardan rahatsız olacak şekilde ses duymamıştı. Odasında sessizce oturarak kitabını okuyordu. Benim çektiğim işkenceden tamamen habersizdi.

Ben onun kapının açılma ve kapanma seslerini duyduğunu düşünmüştüm ve sürekli bir adım sesinin merdivenden çıktığını ve gitgide daha yakına geldiğini hissediyordum. Bunları duydukça avazım çıktığı kadar çığlık atmak istiyordum fakat sözcükler dudaklarımdan çıkmıyordu.

Korkutucu onların diğer tüm izlenimleri gibi çığlık benim kendi beynimin bir ürünüydü—aynı anda bir çocuk gibi ağlamak istiyordum. Uykusundan uyandığında korkmuş bir çocuk ile aynı duyguları yaşıyordum.

Ve şimdi dışarıda bir nefes alma sesi duyuyordum ve bu ses daha sonra kapının kenarına geliyordu.

Ben saçlarımla köklerinde tuhaf bir ürperti hissediyordum ve birdenbire beynime Bay Balliston’ın söylemiş olduğu bir şey takıldı. O ‘Bu durum benim saçlarıma ürpertiyor!’ demişti.

Ben korku dolu gözlerle kapıya baktım ve yavaşça döner gibi hareket ettim; ardından belli belirsiz bir şekilde başka bir çığlık duydum, bunu sanki benim yatağımın yanında birisi asılıymış gibi bir duygu izledi. Onun ayakları Vance’ın bulunduğu oda yönündeydi.

Ve ben çocuğun iniltilerini duyabiliyordum.

Bir sonraki an konuşmam yine boğulmuştu—bir korku üzerimden geçti. Ben orada uzanıyordum ve kendi parçalanmış duygularımı iyileştirmek için mücadele veriyordum.

Uzuvlarımı yeniden kullanabilmeye başlamıştım. Yataktan çıktım ve hızla dostumun odasına gittim.

Vance sandalyesinde hareketsiz bir şekilde oturuyordu ve okuduğu kitap yere düşmüştü. Onun yüzü solgundu ve sıkıntılı görünüyordu ve gözleri dikkatli bir şekilde geçiş yolunun üzerine odaklanmıştı.

Ben Korkunun onun üzerinden geçmiş olduğunu biliyordum. Benim odamdan onun odasına geçmişti.

‘Orada kapıda’ diye fısıldadı. ‘Sen onu hissediyor musun, Dexter? O kapıda mı?’

Ben kendime gelmiştim. Birisinin içeriden kapıyı açmak için mücadele ettiğini biliyordum. Sinirleri boşalmış, korkmuş parmaklarla direnerek anahtarı çeviriyordu.

Ve çocuğun inlemesi devam ediyordu.

Ve sonra o geçip gitti. Vance ayağa kalktı ve biz bir süre birbirimize baktık.

Ardından o da kendisine gelmeye başlıyordu.

‘Dexter’ dedi boğuk bir sesle, ‘biz onu izlemeliyiz.’

Benim yanıtları beklemeksizin kapıyı açtı ve birlikte geçişin karanlığına doğru koştuk.

Şanslı olarak onun yanında bir elektrikli lamba vardı. Diğer türlü biz az bildiğimiz koridorlarda ve merdivenlerde tamamen meçhul bir yere gidecektik.

Biz gerçekten gördüğümüz veya işittiğimiz şeyleri izlemiyorduk—biz bir korku tehdidini izliyorduk. Bu bizim beyinlerimize söylenmiş bir şeydi.

Biz ilerlerken ve biz başka birini izleyen bir şeyi izlerken boşu boşuna kaçışın yollarını arıyorduk.

Ve resim galerisini geçtik ve kuleye geldik ve sonuç olarak onun zirvesindeki odaya ulaştık.

Benim alnımda bir gece nefesi esiyordu. Pencere ardına kadar açıktı ve Korku en üst noktasına ulaşmıştı. Tüm oda ürkütücü bir ses ile dolu gibiydi.

Vance ve ben iğrenç bir trajedinin ortasında bulunuyorduk.

Ve ardından pencere yavaşça kapanmaya başladı. O sonra tamamen kapandı.

Bu görüntü kişinin aklını kaçırmasına yol açabilecek bir görüntüydü. Ben Vance’a baktım ve onun alnının ter içinde kaldığını gördüm. Yüzünde dehşetli bir solukluk vardı. Elleri ve omuzları titriyordu—bundan hiç de az olmayan bir korku yaşıyordu.

‘Her şey bitti,’ diye mırıldandı; ‘o gitmiş!’

‘Bunun için Tanrıya şükürler olsun!’ dedim yanıt olarak. ‘Haydi gidelim, Vance o yeniden gelebilir. Ben—ben artık buna dayanamam.’

‘Bu, bu gece tekrar olmayacaktır,’ diye yanıtladı, kendisini gülmeye zorlayarak. ‘Ancak şimdi yemek odasına gidelim, Dexter. Ve biraz brandi içelim ve sigara tütürelim. Bu bizim sinirlerimizi yatıştıracaktır.’

Ben bu öneriyi memnuniyetle kabul ettim. Küçük bir miktar brandi beni kendime getirecekti.

Ve ardından Vance’a gece boyunca olup bitenleri anlattım; ben yatağın üzerinde uzandığımda yaşadıklarımı, onu nasıl çağıramadığımı, Korkunun nasıl beni yavaş yavaş ele geçirdiğini anlattım.

‘Bu konuda ne yapacağız,’ diye sordum.

O omuz silkti ve şu aşamada yalnızca tahminde bulunabileceğini söyledi.

‘Yarının bir ışık getireceğini ummaktan başka çare yok,’ diye devam etti; ‘eğer biz Bay Somers’i konuşmaya ikna edebilirsek.’

Kendi teorimizi tartışarak bir saat geçirdik. Biz gerçeklerden uzak değildik, ve sonunda yataklarımıza geri gittik. Orada gecenin devamında rahatsız edilmeden uyuduk.

Ertesi gün Bay Somers’i arıyorduk. O az konuşan genç bir adamdı; ancak Aylmer Vance’ın kararlı tutumuyla sonunda bize bildiği her şeyi anlatmaya razı oldu. Bunu yapmadan önce kendi ailesinin ününe bir zarar gelmemesi konusunda bizden söz aldı. Biz bu öyküyü başka bir yerde anlatmayacaktık.

‘Fakat bayım’ dedi, ‘eğer siz Camplin Şatosunu hayaletinden temizleyebilir ve korkuyu durdurmak için herhangi bir şey yapabilirseniz ben size minnettar kalacağım. Onun büyükbabam olduğunu biliyorsunuz—fakat yine de size öyküyü anlatacağım.’

Ve böylece biz küçük bir dükkan masasının etrafına oturduk ve Camplin Şatosu’nun öyküsü için kendimizi hazırladık.

Camplin Şatosu yüzyıllar boyunca Oswald ailesine ait olmuştu. Yıllar boyunca o babadan oğla geçmişti ve on dokuzuncu yüzyıl ortasına kadar herhangi bir tuhaf olay olmamıştı. Bu dönemde şatonun sahibi olan Jasper Oswald en büyük oğlu olan Luke ile tartışmıştı. O kural tanımayan ve kendi doğruları doğrultusunda yaşayan genç bir adamdı. Luke henüz yirmi bir yaşındayken evden kaçmıştı ve daha sonra onun ölüm haberi gelmişti.

Sonrasında baba Jasper’ın ölmesiyle; onun daha genç kardeşi Philip mülke sahip olmuştu.

Philip’in ismi Elen olan güzel bir karısı vardı ve ikisinin bir çocuğu vardı. Onlar çocuklarına çok düşkünlerdi. Ancak Philip Oswald’ların karakteristik özelliği olan şiddetli bir tarza sahipti.

Ancak Luke, onun en büyük oğlu, gerçekten ölmemişti ve kısa süre içinde Philip şatoyu eline geçirmiş olduğu için aralarında tartışma yaşandı. O şatoyu abisinin oğluna geri vermeye yanaşmadı. Onlar onu tanımamışlardı. Onun bir düzenbaz olduğunu iddia etmişlerdi. Ve bu durumu mahkemeye taşıdılar ve o mahkemeyi kaybetmişti. Luke, o dönemde kendi kimliğini kanıtlayamamıştı. Tanıklar onun aleyhinde tanıklık etmişlerdi.

Luke, mahkeme bittikten sonra eve geldi. Philip yemek odasında eşi ve çocuğuyla oturuyordu ve hizmetkarlar onun dışarı çıkmasını istediler.

Ardından Luke döndü ve onu lanetledi, onu öldüreceğine dair yemin etti. O bunu hemen yapamayacaktı fakat ona ıstırap çektirecekti. Korku işkencesi, sürekli olarak ölümün yakın olduğu korkusu onun yazgısı olacaktı.

Ve o günden sonra artık o gün yüzü görmeyecekti.

Ve onlar söylemek istediği şeyi yüzünden okuyacaktı. Ölüm korkusu artık sürekli olarak onun üzerinde olacaktı. Camplin Şatosu’nun duvarlarına bunlar işlenmiş olacaktı.

‘Ve Luke Oswald kardeşini öldürdü mü?’ diye sordu Vance.

Adam omuzlarını silkti.

‘Philip Oswald mahkemeden yaklaşık altı ay sonra gizemli bir şekilde ölmüştü. O bir havuzda boğulmuş olarak bulunmuştu ve kaçak avcılar tarafından öldürüldüğü düşünülmektedir. Onlar sürekli olarak çatışma halindeydiler. Fakat katil hiçbir zaman bulunmadı.’

‘Peki eşi ve çocuğuna ne oldu?’

‘Luke onların da canını bağışlamadı. Gördüğünüz gibi onun istediği tek şey intikam değildi. O mülkün kendisinin olmasını istiyordu ve tüm varisleri öldürmeye karar vermişti. Ancak hiç kimse tam olarak ne olduğunu bilmiyordu. Aradan bir altı ay daha geçti ve Elen Oswald delirdi, kendisini kuledaki bir pencereden atmıştı. Hemen ölmedi, önce bir akıl hastanesine yatırıldı ve kısa süre içinde orada öldü. Ve daha sonra, birkaç yılın geçmesinin ardından, Luke Oswald, Camplin Şatosu’nun sahibi olmaya hak kazanmıştı. Oraya taşındı ve lüks bir hayat sürdü.

‘Ancak onunla birlikte her şey kötüye gitti. O güzel bir hızla nişanlanmıştı, fakat kız düğünden birkaç gün sonra öldü. O bir daha hiç evlenmedi ve onun soyunu sürdürecektir çocuğu olmadı. İnsanlar ondan çekiniyorlardı. Onun görünümünde ürkütücü bir şey vardı. O köylülere karşı sert ve zalimdi. Hiç kimse onun için çalışmak istemedi ve böylece topraklar her geçen gün daha kötüye gitti. O

yaşından önce ihtiyarladı ve görünümü nedeniyle ona hayalet denmeye başladı.

‘Hiçbir hizmetkar şatoda onunla birlikte kalmıyordu—bunun tek istisnası benim dedem oldu. O, Philip’in döneminden beri oradaydı. O tuhaf bir adamdı. Asık suratlı ve huysuz biriydi. Tanrıdan veya şeytandan korkmazdı. Onlar şatonun en iyi kısmını kapattılar ve yalnızca birkaç odada yaşadılar. Onlar kimseyi görmek istemiyorlardı ve kimse onları görmek istemiyordu. Bu, karşılıklı bir durumdu.

‘Ve böylece on iki yıl geçti, Luke Oswald öldü ve onun yaşamının gizemi dış dünya için bir gizem olarak kaldı. Camplin Şatosu başka birinin eline geçti. Bu uzak bir kuzendi. Ancak o bu mülk ile ilgili değildi. Ve başkasına devretti. Adam Hampshire’a yeni mülkünü görmek için geldi, orada birkaç gün kaldı ve ardından emlak komisyoncusuna yetki verdi ve o yörede bir daha hiç görülmedi.’

‘Siz onun da Korku deneyimi yaşamış olduğunuzu mu düşünüyorsunuz,’ dedi Vance ‘ve mülkü satarak bundan kurtulmuş olduğunuzu?’

‘O bir şatoda yaşayamayacak kadar fakir biriydi,’ diye yanıtladı, ‘ve ben mülkiyet konusunda gerçekte ne olduğu konusunda en ufak bir bilgiye sahip değilim. Benim dedem bir sonraki yıl ölümüne kadar oranın bekçisi olarak kaldı ve o ölüm döşeğinde bunları anlattı ve o da kendisi ölürken bunları bana söyledi. Ve bunları kimseye anlatmamam konusunda benden söz aldı.’

‘İyi ama sen bize bu sırrı açıklamış oldun?’ dedi Vance kibarca.

Genç adamın yüzü kızardı.

‘Bunun üstü kapalı bir sır olarak kalması gerekiyor. ‘Benim dedem, Philip’in hizmetindeyken –ve onun ölümünden sonra da– Bay Luke tarafından maaşı ödenen biriydi. O korku döneminde işbirliği yapmıştı. Onun yardımıyla Luke şatoyu istediği gibi ele geçirebildi. Ve –bakışlarını aşağı indirdi– belki de çocuk annesi tarafından kuleden aşağı atıldı. Camplin Şatosu bugün yaşanılabilir bir yer değildir. Orası tavan arasından kilerine kadar korku tütmektedir.

‘Benim Bay Balliston’a tavsiyem’ diye özetledi ‘tüm yapıyı yerle bir etmesi ve ardından buraya yeni bir bina inşa etmesidir.’

‘Ben bu inşaatçı dostumuzun önerisinin gayet yerinde olduğunu düşünüyorum,’ dedi Vance bana, bu ilginç görüşmeden sonra. ‘Bu atmosferin değişebilmesi için gerekli, Dexter.’

‘Ve bizim hobimizin en kötü tarafı,’ diye ekledi üzüntülü bir ses tonuyla; ‘Bay Balliston gibi bize yardım istemek için gelmiş olanlar bizim bazı gizemli güçlerimiz olduğunu düşünerek, kurtulmak istedikleri hayaletlerden bizi çağırarak kolayca kurtulabileceklerini sanmalarıdır. Fakat bizim bu konuda yapabileceğimiz çok fazla şey yok; biz yalnızca günümüzün insan felsefesini anlamaktan başka bir şey yapamayız.

‘Ve şu öneriye gelince—Somers’ın yaptığı öneri –yok etmek– Camplin Şatosuna uygulanabilir fakat bizim yaşamış olduğumuz deneyim yıllarından bildiğimiz gibi, her vakaya uygulanabilecek bir öneri değildir.’